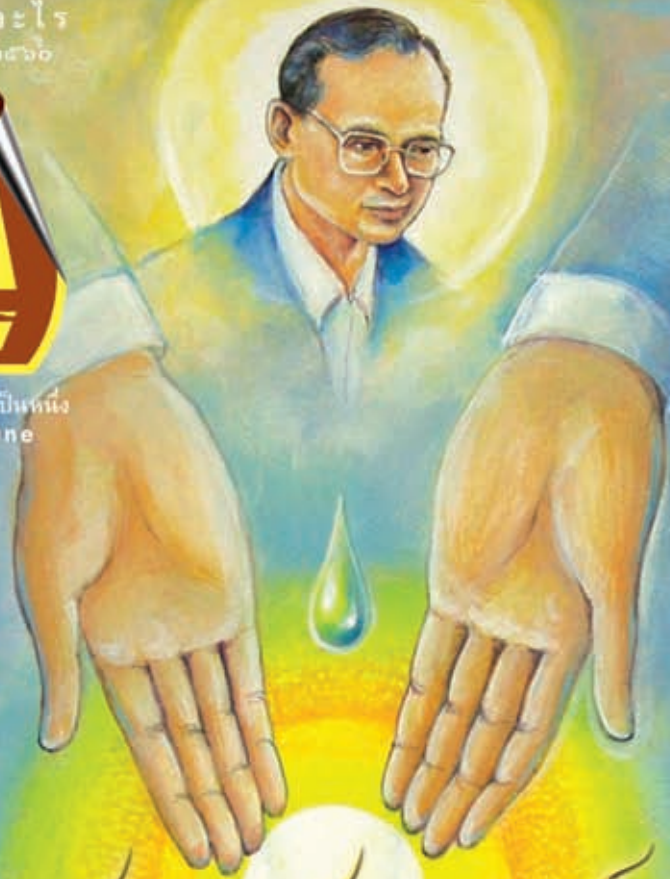

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๖

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

★ คณาธิบดี ★ พระราชทาน

จากคุณของเรา คือ คำไรของเรา

เศรษฐกิจพอเพียง

© สำราญบานเบิกไว้ สมายใจ
เรา“ขาดทุน”คือ“กำไร” แม่นแท้
เศรษฐกิจศาสตร์แห่งปราชญ์ไทย ภูวนาด เทิดเทอญ
“ทำแบบคนจน”แล้ว เลิศล้ำทฤษฎี

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ตลาดนัดชุมชน
 พืชผัก ผลไม้ ไร้สารพิษ
 ทุกเสาร์-อาทิตย์
 ณ ชุมชนสันตือโสภ
 จากพ่อค้าแม่ค้าเดี๋ยวย่างชาวโศภ
 ภูเก็ต ปลอดถัน
 วิกไทย นวงดี มีน้ำใจ ไม่แอมแอม

บวรสันตือโสภ- ๖๕/๑ ซอยบวรมินทร์ ๔๔
 ถนนบวรมินทร์ แขวงคลองกุ่ม
 เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

นัยปก

ศาสตร์พระราชานำตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้”

(๑) กรรมใด “ทำ” แล้วมุ่ง
สละยิ่งให้จริงใจ
ประโยชน์แก่ใครไผ่
แต่กลับ “ได้” เองล้วน

(๒) “เป็นอันทำ” ทุกผู้
“ตน” ย่อมสั่งสมผล
ใคร “ทำ” ก็คือคน
พันชั่ว แต่ดีแท้

(๓) ปวงชน “ได้” ประโยชน์นั้น
เราสละแม่นยำตรงเคลียร์
ประโยชน์ประหยัดเจีย-
ตรวจ “สะอาดหมดจด” ให้ถูกถ้วน

(๔) ยิ่ง “ทำ” ไตยิ่งยำ
“ทำ” ที่ยิ่งเป็นธรรม
ไม่ต้องห่วงว่า “ล่า-
จะชนะถากหักแท้

(๕) บรรจง “ทำ” มุ่งให้
“เพื่อประชา” สะอาดจิต
คู่แข่งว่าเราผิด
“วิบาก” ย่อมไม่แคล้ว

(๖) เร็วบุญตัดกิเลสได้
เรา “ขาดทุน” คือ “กำไร”
เศรษฐศาสตร์แห่งปราชญ์ไทย
“ทำแบบคนจน” แล้

(๗) พลีชีพเพื่อชาติให้
ยอดแห่งแชมป์นั้นเกิด
กับคู่แข่งเก่งเลิศ
ต้องน้อมรองแชมป์ผู้

“เสีย” ไป
ทุกถ้วน
เพื่อแม่ ทัวเฮย
เช่นนี้แล “กรรม”
“ของตน”
วิบากแล้
นั้นแหละ “มี” เอง
ผืนกไว้ในตน
เรา “เสีย”
ลัจฉีไซร์
ระโนจิต เราแฮ
“ทำ” จริง
ตาม “กรรม”
ประเสริฐแท้
เร็ว” เมื่อ ไรเลย
อย่าได้มัวพวง
สุทธิสิทธิ์
จบแล้ว
ก็ปกติ ธรรมดา
แก่ผู้ทำกรรม
สบายใจ
แม่นแท้
ภูวนาถ เทิดเทอญ
เลิศล้ำทฤษฎี
เต็มเถิด
จากลู่
ครบสูตร
ยอดร้ายคาสนาม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ กันยายน ๒๕๖๐

ศาสตร์พระราช “ทำ” ตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้”

เคยมีครั้งไหนไหมในรัฐบาลของพวกนักเลือกตั้งที่มักอ้างว่าเป็นประชาธิปไตย ยอมกลักลับลำเอาตามเสียงประชาชน แต่รัฐบาลเผด็จการที่กำลังเดินหน้าประชาธิปไตยสามารถทำได้ แม้ ครม.จะมีมติแต่ง ผอ.พศ. แบบช่วยกันปิดฝาโลง ตอกตะปูไปแล้ว

แต่เมื่อมีเสียงประชาชนทักท้วงมา ผอ.พศ. พงศ์พร ก็ดีลังกลักลับมานั่งที่เก้าอี้อย่างสง่างามหรือแม้แต่ต้นปีมานี้ หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่พาดหัวข่าว...“บึกตูดทุบโต๊ะสร้างโรงงานไฟฟ้าถ่านหินที่จังหวัดกระบี่” แต่เมื่อมีประชาชนออกมาคัดค้าน หนังสือพิมพ์ก็พาดหัวใหม่ในวันต่อมาว่า “ให้โครงการโรงงานไฟฟ้าถ่านหินชะลอออกไปก่อน”

ถ้ามองแบบเกมการเมือง ย่อมมองได้ว่านายกเสียหน้า..โหล แต่ถ้ามองในมุมประชาธิปไตย นี่คือรัฐบาลที่ฟังเสียงประชาชน และถ้ามองในมุมของธรรมะ นี่คือการไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ยึดอัตตาตามานะ การที่รัฐบาลยอมลดตัวลดตน ดูเหมือนเป็นการขาดทุน เพราะต้องกลักลับลำ ต้องเสียหน้า แต่ผลที่ได้คือกำไรของประชาชน ประเทศชาติ อันเกิดจาก “กรรม” ที่ยอมเสียของนายกฯ แต่จริงๆ แล้วการที่เสียออกไปคือการได้เต็มๆ นั่นก็คือได้ “กรรม” การเสียสละนั่นเอง

ในหลวงของเรายอมเสียสละขนาดไหน วังสวนจิตรฯ ของพระองค์กลายเป็นท้องนาท้องไร่ ไม่ต่างอะไรกับที่วิจัยส่งเสริมอาชีพเกษตรกรให้ลืมนตาอ้าปากได้ นายกฯ ในอดีตต้องการจะสร้างอนุสาวรีย์ขนาดใหญ่ถวายพระองค์ แต่ได้ทรงปฏิเสธให้เองขพระมาถนนั้นมาสร้างถนนรัชดาฯ ในทุกวันนี้ ๗๐ ปีที่ทรงงานหนักแบบขาดทุนทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ประชาชน ไม่ได้คาดหวังแม้แต่ว่าจะสำเร็จลงได้เมื่อใด หรือหวังได้สิ่งตอบแทนใดๆ แม้แต่จะได้มีชื่อเสียงก็ตาม เมื่อนักข่าวต่างประเทศทูลถามว่า พระองค์ต้องการให้จารึกอะไรไว้ในประวัติศาสตร์ คำตอบก็คือต้องการให้ชาติบ้านเมืองสงบเรียบร้อยมากกว่าที่จะได้มีถ้อยคำจารึกใดๆ ให้แก่พระองค์

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มองการทำงานของรัฐบาลที่พากันทุ่มเทมอมอย่างเอาจริงเอาจัง ในท่ามกลางสังคมที่หยาบกร้านด้านหนา และมีมิติด้วยอวิชชาว่า “อาตมา

เกิดมาในยุคนี้ มีอายุยืนยาวใกล้ๆ กับประชาธิปไตย ปี๒๕๓๕ ก่อนอาตมาเกิด ๒ ปี อาตมาก็ได้รู้ได้เห็นมาตามประสาว่า รัฐบาลตั้งแต่ยุคโน้นจนถึงยุคนี้ ไม่มีรัฐบาลไหนทำได้ดีเท่ากับรัฐบาลยุคปัจจุบัน ปราบได้ดีมาก โดยเฉพาะการปราบปราม การส่งเสริมนั้นมันยากอยู่แล้ว เพราะตราบไตตัวที่ต้องปราบยังหนักอยู่ก็เลยส่งเสริมยาก

อย่างเช่น อาตมายังส่งเสริมตัวเองไม่ขึ้น ยังถูกกระแสของสังคมประเทศชาติกดเอาไว้อยู่ เอาตัวเองแทบไม่รอด ทั้งๆ ที่เราจะต้องปราบก่อนเช่นกัน ด้วยการพยายามไปทำให้น้ำเนาอยู่ไม่ได้ เมื่อน้ำเนาหายไ่มันก็ยอมใส้ขึ้นมาในตัวของตัวเอง

สรุปแล้ว มาถึงยุคที่มันเฝ้าจนถึงขีดแล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องเอาน้ำเนาที่ไม่จัดไปใส่น้ำเนาที่จัดกว่า ถ้าเราเอาน้ำที่ใสถึงขนาดหนัก มาล้างน้ำเนาที่เฝ้าขนาดหนัก จ้างก็ไม่ได้ผลอะไร เราจึงต้องผสมใ้มีน้ำหนักของน้ำเนาพอสมควร อาตมาจึงต้องจำนนที่ตัวเองต้องไม่งาม คือเหมือนกับเฝ้า (ต้องหยาบ-ต้องแรง) เอามาล้างน้ำเนาที่จัดแรง ไม่เช่นนั้นมันไม่พอ น้ำหนักมันไม่ได้ มันจึงจำเป็นต้องใช้แบบเอา “ต้มहाล้างต้มहा”

จึงต้องเอาต้มहाที่หยาบพอสมควร มาล้างต้มहाที่หยาบมาก จะเอาสำลีมาเช็ดหนามทุเรียนให้ราบเรียบนั้นเมินเสียเถิด อย่าคิดถึง

สองพันกว่าปีมานี้ เนื้อหาทางศาสนา มันแทบไม่เหลือเชื่อ แถมยังเอาเชื้อโรคมาใส่เพิ่มเข้าไปอีก ซึ่งต้องเอาเชื้อโรคที่อยู่ในน้ำออกก่อน เพราะเนาหลายชั้นมาก มันหนักหนาสาหัสจริงๆ ไม่ใช่ใสความไม่ได้แก่ตัวด้วย แต่เขาหาว่าอาตมาพูดเอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่คนอื่น อาตมาก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเสียไม่ได้ ก็เลยต้องบอกว่า..สู้ๆ ไม่รอ...ไม่หวัง.....แต่เราทำ (ยอมขาดทุน)! ๓

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๗ เดือนตุลาคม ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปิ หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินถิ่น รักพงษ์โชค
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสรี สิประเสวีรัฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศิลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔

ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดีะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดีะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

1	นัยปก : ศาสตร์พระราชา “ทำ”ตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้”	สไมย์ จำปาแพง จริงจัง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
13	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
14	คิดคนละขั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
21	เปิดบุญคุณนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
26	สี่สั้นชีวิต (ชลธิ์ ธารทอง)	ทิม สมอ.
33	เวทีความคิด	นายหนูนต์
34	ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
36	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน	ดังนั้น วิมุติตินิยม
56	การ์ตูน	วิสูตร
58	เชื่อย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
60	แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
62	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	ทิมลัทท์ ชูโต
64	เรื่องสั้น (จากมหาราช ตอนที่ ๗)	เฉลิมศักดิ์ แหมงงาม
68	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	บทความพิเศษ(ประชาติปโตยดีสุดต้อง“โลกุตระ”)	สมณะโพธิรักษ์
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ชีวิตจำลอง การเป็นหัวใจ กล้ารับผิดชอบ กล้าเสี่ยง ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น แต่สืบต่อมาจนถึงวันนี้ เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น ผมจะแอบนอกเข้าไปรับ เป็นโรก็เช่นกัน เพราะผมคือผม จำลอง ศรีเมือง เป็นอย่างนี้มานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งเป็น

อันเนื่องมาจากบทกวี“ประเทศไทย ๔.๐”

ดิฉันอ่านนิตยสาร”เราคิดอะไร”เป็นประจำกว่า ๒๐ ปี กระทั่งทราบบุคลิกของคณะผู้จัดทำเป็นอย่างดี เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐ เกิด “วิวาทะของกวี”จนเป็น “ปรากฏการณ์กวี”ที่ฮือฮามาก แต่ละท่านมีชื่อเสียงระดับชาติโต้ตอบกันทางหน้าสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่อโซเชียลพอได้รู้รสคมทางสติปัญญาเชือดเฉือนกันถึงขั้นเทพ สมเป็นกวีที่ยิ่งใหญ่ทั้ง ๓ ท่านจริงๆ ....ดิฉันใคร่ให้ผู้อ่าน“เราคิดอะไร”ได้อ่านบทกวีจากกวีทั้ง ๓ ท่านว่า“ท่านคิดอะไรกัน?”

● ดร.วาสนา บุญสม ม.ราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ลิลาเรียงร้อยล้วน มธุรส
สมชื่อกวีปรากฏ เกริกก้อง
โอกาสจึงกำหนด หมายมัน
เผยต่อมวลชนพ้อง พี่น้องผองไทย.

ขอขอบคุณครับที่เห็นคุณค่าของ “มือสมัครเล่น” อย่าง “เราคิดอะไร” ที่คิดและเขียนอะไรไปตามประสา “เรา” พร้อมกันนี้ก็นำบทกวีที่ส่งมาลงแพร่ต่อไป

“ปรากฏการณ์กวี”

กวีรัตนโกสินทร์

อยู่เป็นต้องดูเป็น เห็นด้านร้ายให้เป็นครู
ด้านดีมีให้ดู เป็นไม้วัดบรรทัดฐาน
หมาเห่าอย่าเห่าตอบ มันทดสอบสัญชาติญาณ
รู้ได้ในสันดาน ว่าใครพาลและใครพระ
เด็กดื้อต้องมีดี มีความคิดเป็นอิสระ
รู้แพ้และรู้ชนะ ได้รู้ล้มแล้วรู้ลุก
เด็กอ่อนก็ติดเอาจระตงอ้อมอยู่จุมพุก
ชีวิตคือติดคุก ไม่รู้ตัวไม่รู้โต
ดูเด่นให้เห็นด้อย และเห็นสร้อยให้เห็นโซ่
เห็นพาลอย่าพาลโง่ ให้รู้เฟ่งพินิจพิน
ทุกสิ่งมาเป็นครู ให้ได้ดูได้รู้ทัน
กราบไหว้ได้ทั้งนั้น ถ้าอยู่เป็นและดูเป็นฯ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

กวีศรีประชา

อยู่เป็นและดูเป็น
ตัวรอดคือยอดครู
กึ่งกำย่อมเปลี่ยนลี
หมาเห่ารู้สันดาน
โจรพาลใจอำมหิต
ห้อยพระเป็นพวงมี
เด็กดื้อยังสอนได้
ความคิดลึทธิชน
เด็กอ่อนอ้อมติดเอาจ
ยอมพินขึ้นยืนยัน
ลุ่มหลงในสร้อยทอง
อยู่สุขทุกขไม่มี

ดั่งที่เห็นและเป็นอยู่
ตัวชี้วัดบรรทัดฐาน
มีเสียที่รอมานาน
ก็ว่าหมาตามราวี
อ้างบัณฑิตเป็นคนดี
ไว้เพื่ออ้างอำพรางตน
เฒ่าเกินวัยไม่ตัดตน
เขาเชื่อเห็นอยู่เช่นนั้น
พาลงแหวกก็ไหวหวั่น
เป็นเด็กดื้อที่ถือดี
ที่เขาคล่องเฒ่าเปรมปรีดี
เพราะอยู่เป็นดูเป็นเอย.
วิสา คัญทัพ

กวีศรีอยุธยา

ประวัติศาสตร์กวี
ฝ่ายคนชนคุ่นเคย
ปรากฏการณ์กวี
ยืนหยัดชั้ดทุกยาม
แรกเห่าเห่าจนหอบ
รางวัลเป็นรางวัล
ตั้งกลุ่มพาลกลับกลอก
แทนคุณแทนรำคาญ
อ่าน“เพียงความเคลื่อนไหว” ย่อมรู้ได้ว่าใครด้าน
เชี่ยวชาญคนเชี่ยวชาญ
ที่หวังรัง“ส.ว.”
กวีที่แวววาว

คนหรือผีขอเปิดเผย
ฝ่ายผีลาขอเลียลาม
สมศักดิ์ศรีศักดิ์สยาม
ใครรับใช้ประชาชน
ลูกน้องตบปล่อยแต่ต้น
เหมือนกับดักกับสันดาน
โจรสารอกความสำราญ
เปรต“อยู่เป็น”ก็มีปาน
พูด“ดูเป็น”ปดปาวปาว
แอบสอพลอพล่ามพริ้งพราว
“ต้องละวาง”ปีศาจกวี
สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ

หมายเหตุ บ.ก.-วิวาทะของกวีนี้เป็นที่เผยแพร่ทั่วไปในโลกออนไลน์ ท่านที่ต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถศึกษาได้จากบทความของสุรวิรัช วีรวรรณ เรื่องสุนทรตุ้และ“กวีทะเลาะกัน” ผู้จัดการออนไลน์ ๖ ก.ค.๖๐

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ชอบ“ชีวิตจำลอง”

ดิฉันอายุเยอะแล้ว แต่ยังอ่านหนังสือได้ ชอบอ่าน“ชีวิตจำลอง”มาก อยากบอกท่านนี้แหละค่ะ

● สูงวัย ชอบอ่าน

✍️ แม้จะอายุมากปานใด หากชอบชีวิตจำลองก็ยังไม่สายเกินที่จะ“จำลองวิถีจำลอง” ไปลองฝึกฝนตนเองบ้างก็น่าจะสนุกดีนะ

แกวฏ

เมื่อไม่นานดิฉันได้รับแซร์คลิป์ผ่านไลน์ พูดถึงครูโรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งล้มทั้งยืนหงายหลังและเสียชีวิตขณะมือถือไม้ค้ำหลังพูดในงานสัมมนาพัฒนาองค์กร จากไปกะทันหันมาก และเมื่อเร็วๆ นี้เองก็มีข่าวหนุ่มใหญ่หัวหน้ากลุ่มงานส่งเสริมฯ ท้องถิ่นจังหวัดพิษณุโลก เกิดอุบัติเหตุล้มกลางห้องประชุมขณะกำลังเดินกลับที่นั่งหลังจากรายงานเสร็จ เหตุการณ์เกิดต่อหน้าต่อตาผู้ว่าฯ-ผู้ร่วมประชุม และสิ้นใจระหว่างนำส่งโรงพยาบาล อดนึกไม่ได้ว่าชีวิตนี้สั้นจริงๆ ปุ๊บปั๊บก็จากไป ทำไมนักการเมือง ข้าราชการ จึงแย่งชิงตำแหน่งกอบโกยคอร์รัปชันสารพัด ทำยากกับตัวเองจะไม่ตาย ถ้าแต่ละคนถือศีล ๕ เมืองไทยก็สวรรค์ดีๆ นี้เอง

● คนไทยสุวรรณหภูมิ

✍️ บอดตาใส แม้ตัดแว่นคุณภาพเลิศปานใด ก็เห็นแต่โลกีย์ มีอาจหยั่งลึกเห็นแจ้งโลกสถลใลได้ หากข้าราชการ นักการเมือง ยังมีได้สำนึกตนว่า ต้องทำหน้าที่เพื่อปวงชน สนองพระคุณแผ่นดิน ตามรอยพระยุคลบาทฯ

คนเหล่านี้ ถึงตายไปแล้วเหลือเพียงซากศพ ก็ยังไม่วายเป็นภาระสังคมต้องมาร่วมประกอบพิธีกรรมเชิดชูตามประเพณีนิยม

สังคมศาสนาวันนี้

ติดตามความเคลื่อนไหวในวงการศาสนาพุทธ

แล้ว รู้สึกว่าแทนที่จะสุขสงบสันติกลับโกลาหลยิ่งกว่าวงการเมืองของคนนอกวัดเสียอีก ทั้งๆ ที่น่าจะเป็นองค์กรชั้นนำไปสู่ความชอบธรรม แต่กลับตรงกันข้าม ทำไมเป็นไปได้อย่างนั้นได้หนอ แบบนี้จะหันหน้าไปเข้าวัดได้หรือ? ล่าสุดก็เรื่องการย้ายในวงการองค์กรพุทธศาสนาที่กำลังดั่งอยู่ขณะนี้

● ชาวพุทธ รุ่นเก่าลิบ กทม.

✍️ มองพุทธให้เห็นพระ...คือเห็นพระผู้ประพาศศิลปปฏิบัติธรรมแท้จริง มิใช่เพียงพิธีกรรมในร่างพรารูป “สงฆ์” ลวงตาลวงศรัทธาชาวบ้าน บ้างแม้แต่ศีล ๕ ก็ยังรักษาให้บริสุทธิ์ไม่ได้ จะกล่าวไปโย สะอะอะไปอบรมสั่งสอนญาติโยมให้รักษาศีลรักษารธรรม ตามข่าวสื่อมวลชน เจ้าพนักงานเข้าควบคุมตัวเจ้าอาวาสแห่งหนึ่งที่เปิดคอร์สสุขภาพสมุนไพรวัด แต่ปรากฏว่าในหม้อสมุนไพรรอบตัว และสำหรับดื่มั้นผสมตัวยาสเสพติดด้วย เป็นการหลอกลวงค้า ทหารายได้ สร้างศรัทธาอนุกริตแท้ๆ จนมีชื่อโด่งดัง มีลูกค้าเข้าอบรมมากมาย

ส่วนเรื่องย้ายก็เป็นเรื่องธรรมดาของการขับเคลื่อนระหว่าง “ธรรมกับอธรรม”

ฤไทยจักล้มแล้ว	แสงธรรม
คนเด่นดีหนุนนำ	จึงต้อง
คนฉมชั่วเมินธรรม	โดดเด่น
หากย่อยยอมเห็นคล้าย	อยู่ยั้งยืนนาน

ไม่ประสงค์ออกนาม

ขอร่วมพิมพ์หนังสือด้วย ๕,๐๐๐ บาทนะจ้ะ แต่ไม่ต้องลงชื่อ จ่ายเงินกับปั๊วะแล้ว

● ญาติธรรม

✍️ จ่ายเงินแล้วแต่ไม่ขอลงชื่อ “เราคิดอะไร” ไม่คิดอะไรมากหรอกขอรับ จะคิดอะไรมากก็คือบอกว่า “จะจ่าย” แต่ไม่จ่ายนี่สิ น่าคิด!

☸ USSนาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

“เราติดต่อดูใจกันมา ตั้งแต่ผมเป็นนักเรียนนางร้อง และคุณศรีภักดิ์เป็นนักเรียนทะเลสาบ จุฬาฯ ได้จัดงานเมื่อปี ๒๕๐๗”

๘. นายร้อยห้อยกระเป๋

หนุ่ม ๆ สมัยก่อนมักชอบเข้าเป็นนักเรียนนายร้อย และนักเรียนนายเรือ ซึ่งจะต้องสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมเสียก่อน ผมสมัครสอบทั้งเตรียมนายร้อย และเตรียมนายเรือ มุ่งมั่นจะเข้าให้ได้ เพราะฝังใจอยากจะเป็นมานานแล้ว

เวลาที่นักเรียนบ้านสมเด็จจรัลพี่สอบเข้าได้ มักแต่งเครื่องแบบไปอวดพวกเราเสมอ ถือว่านำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนอย่างยิ่ง เพราะทั้งสองแห่งนั้นสอบเข้ายาก ถ้าไม่อยู่ในชั้นเรียนเก่งละก็ไม่มีทางจะเข้าได้เลย

ผมยังจำภาพพี่ชลินทร์ สาครสินธ์ และพี่ ๆ อีก ๒ คนได้ดี แต่งชุดนักเรียนนายเรือเสียโก้เชียว ไปอวดเราที่โรงเรียนตอนสอบเข้าได้ใหม่ ๆ

เตรียมนายร้อยสอบก่อน ตามมาด้วยเตรียมนายเรือ ผมสอบไว้ทั้งสองแห่ง รอบแรกผมสอบผ่านหมด รอบที่สองสอบตรงกัน ผมจึงเลือกสอบเข้าเตรียมนายร้อย คิด ๆ คุกกี้เสียตายเตรียมนายเรือ เพราะเราเด็กฝั่งธน มีชีวิตจิตใจเป็นทหารเรือมานานแล้ว ขณะที่ยังไม่ได้ประกาศผลนั้น เพื่อความแน่นอน ผมสอบเข้าเรียน ม. ๗ สวนกุหลาบเมื่อไว้ด้วย เด็กจน ๆ อย่างผมถ้าคิดจะเรียนต่อเมื่อจบ ม. ๖ ต้องรีบเข้าให้ได้ จะทำเหมือนเด็กที่พ่อแม่รวย เสียเวลารอไปก่อน ปีนี้สอบไม่ได้ ปีหน้าสอบใหม่ รี ๆ รอ ๆ อย่างนั้นไม่ได้

โชคดีผมสอบเข้าเตรียมนายร้อยได้ สุขชาติ ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “ดิสทัต” มาส่งข่าวว่า ผมสอบ

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้อ่านหนังสือเรื่องราวบางแง่บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๓๑

๗ มกราคม ๒๕๓๑

เข้าสวนกุหลาบได้ที่ ๑ ส่วนเขาได้ที่ ๒ แล้วเราก็เลือกเข้าเตรียมนายร้อยด้วยกันทั้งคู่ เพราะจนพอ ๆ กัน

เข้าเตรียมนายร้อยไม่ต้องใช้จ่ายอะไร พอขึ้นเป็นนักเรียนนายร้อยแล้ว อะไร ๆ หลวงแจกทั้งนั้น กินข้าวฟรี ได้เครื่องแบบฟรี หนังสือไม่ต้องซื้อ โรงเรียนมีให้ยืม ที่สำคัญคือจบแล้วไม่ต้องหางานทำได้เงินเดือนทันที เหมาะอย่างยิ่งกับคนจน ๆ

ยิ่งไปกว่านั้น เข้าไปได้ไม่นานเท่าไรก็ได้มีการสอบ ผมสอบได้ที่ ๑ ใน “ตอน” ซึ่งแต่ละชั้นแบ่งเป็น ๔ ตอน ผมอยู่ชั้น ๑ ตอน ๔ ได้เป็นหัวหน้าตอกรินเงินเดือนเดือนละ ๑๐๕ บาท ประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้อีก พอขึ้นเตรียมปีที่ ๒ ผมอยู่ชั้น ๒ ตอน ๓ ก็สอบได้ที่ ๑ อีก ได้เงินเดือนเดือนละ ๑๐๕ บาท ต่อ เรียนอยู่โรงเรียนเตรียมนายร้อย ผมได้เงินเดือนตลอด ทั้งชั้นมีสมพงษ์กับผมเท่านั้นที่ได้เป็นหัวหน้าตอกริน ติดต่อกันทั้งสองปี

ผมมีชื่อเล่นเดิมว่า “หนู” เข้าเตรียมนายร้อย เพื่อนตั้งให้ใหม่อีกชื่อหนึ่งว่า “จ๋า” ส่วน “ลอง” นั้น เป็นชื่อเล่นที่เรียกกันทั่ว ๆ ไปจนติดปาก

“จ๋า” ตัดมาจากชื่อหน้า แล้วใส่ไม้จัตวาเข้าไป ให้เป็นมงคลขึ้น ถ้าจะใช้สั้น ๆ ว่า “จ๋า” ก็คงจะน่าเกลียดกระไรอยู่

ผมเคยพูดเล่น ๆ กับใครต่อใครว่า ชื่อจำลอง ที่ยายผมตั้งให้ นั้น แม้จะไม่ไพเราะเพราะพริ้ง เหมือนชื่ออื่น ๆ แต่เพราะที่สุกดในชื่อตระกูลเดียวกัน

อันว่าชื่อ จำเลย จำลอง จำนอง จำนำ นั้น ชื่อจำลองเท่กว่าเพื่อน มีอยู่สมัยหนึ่งชื่อคำเดียวโดด ๆ เป็นที่นิยมกันมาก ผมคิดจะเปลี่ยนหลายที เกรงว่าจะเหมือนเพื่อน ๆ ที่เปลี่ยนชื่อไปนานแล้ว ไม่สำเร็จ เปลี่ยนอย่างไร ๆ เพื่อนยังเรียกชื่อเดิมอยู่ ไม่รู้จะเปลี่ยนไปทำไมให้ลำบาก

ผมอยากเปลี่ยนเป็น “แมน” ศรีเมือง ก็เขิน เพราะแมนแปลว่าเทวดา และคนชื่อแมนควรจะ ต้องหล่อกว่านี้มาก ๆ ไม่เปลี่ยนดีกว่า ใช้ชื่อเดิมไปเรื่อย ๆ ยายอุตสาห์ตั้งชื่อไว้ให้ดีแล้ว

มีแปลกอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ ที่เรียนและที่อยู่ของผม มักจะเปลี่ยนไปพร้อม ๆ กัน ตอนจำความได้ ผมอยู่กับแม่ น้องสาวของแม่ซึ่งผมเรียก “อี” และน้าสาวของแม่ซึ่งผมเรียกว่า “ยาย” ยายทองสุกเช่าที่ดินของลุงน้อม ปลูกบ้านใกล้ ๆ ลุงน้อมตรงที่เป็นตลาดสดทางเข้าวัดลำห้วยแห่งนี้

ลูก ๆ ลุงน้อมทุกคนใจดีเอื้ออารีต่อผม ผมชอบมาก ทั้งพี่นพ พี่อรุณ พลเรือเอกอุดม พี่นวย พี่นง พี่มงคล และน้องสาวคนสุดท้าย แต่ผมกลัวลุงน้อมเพราะท่านพูดเสียงดัง

พออายุถึงเกณฑ์เข้าเรียนชั้นประถม แม่พาผมไปอยู่บ้านคุณนาย เวลาจะขึ้นชั้นมัธยม แม่ออกจากงาน เรากลับไปอาศัยอยู่กับยายอีกครั้ง ซึ่งตอนนั้นยายแต่งงานแล้ว ตาและยายถือเสมือนเป็นตาและยายจริง ๆ ของผม

แม่แต่งงานกับพ่อโชตนไม่นาน ณี น้องสาวของผมก็เกิด ตีม ตามเพิ่มอีกคน ทั้งสองคนเป็นหัวแก้วหัวแหวนของยายกับตา บ้านเล็ก ๆ ของยายเริ่มคับแคบ พ่อโชตนต้องเก็บหอมรอมริบ ได้เงินก้อนหนึ่ง จึงแยกไปปลูกบ้านริมคลองลำห้วยผมโตแล้วเข้าเตรียมนายร้อยได้พอดี

บ้านสร้างยังไม่เสร็จ พ่อหมดเงินพอดี เวลานั้นมองเห็นกระเบื้องเป็นแผ่น ๆ ร้อน เพราะไม่มีผ้า ผมเก็บเงินเดือนหัวหน้าชั้น ชื่อไม้กระดานแผ่นยาว ๆ มา ตอกตะปูตีผ้าเอง เอาเชือกเกลียวผูกโยงขึ้นไป ไม่ต้องมีใครช่วยจับ ค่อยทำค่อยไปไม่กี่วันก็เสร็จ

เพราะไม่มีใครมีสตางค์ ผมจึงเป็นทั้งช่างไม้ ช่างปูน ไม่ต้องจ้างใคร ตอนหัดเทพูนใหม่ ๆ ต้องดวงว่าใช้ปูน หิน ทราวยอย่างละก็บุงก็ ตอนหลังชำนาญ ไม่ต้องดวง มองไปที่ส่วนผลมก็รู้ทันทีว่าพอดีหรือยัง ชาติอะไรอีกเท่าใด

บ้านอยู่ริมคลอง เรามีความสุขมาก น้ำไหลลมพัดเย็นสบาย จะซื้อหาอะไร แม่ค้าพายเรือมาขายถึงทำน้าบันไดบ้าน มีทั้งของกินของใช้ไปจนถึงศาลพระภูมิ

พูดถึงศาลพระภูมิ ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับเฉพาะ ตอนมาเป็นผู้ว่าฯ กทม.เท่านั้น ที่มีเรื่องฮือฮาเมื่อผมสั่งให้เจ้าหน้าที่เก็บศาลพระภูมิ ศาลเจ้าเก่า ๆ ที่มีคนนำมาทิ้งไว้บนทางเท้าออกไปหมด ฝ่ายตรงข้ามจะเล่นงานผมแน่ ทว่าผมนอกรีตนอกรอย ทำลายน้ำใจคนที่เขาเชื่อถือ หลวงพ่อปัญญา พระพยอมและพระองค์อื่น ๆ อีกบางองค์สนับสนุนผม ผมจึงไม่ใคร่พกขานักจากการโจมตีใส่โคลักราวนั้น

ผมจัดการเฉพาะศาลที่ทิ้งแล้วเท่านั้น ส่วนศาลที่ยังดี ๆ ยังมีคนเคารพรอบไหว้ ผมก็ไม่ได้ไปแตะ เล่นกองทิ้งทับถมกันไว้ตั้งแต่สมัยไหนก็ไม่รู้ ถ้าไม่กล้าตัดลินใจชนออก ไม่นานเจ้าจะครอบครองทางเท้าหมด บ้านเมืองจะรกรุงรังอีกมากมาย เราใช้รถบรรทุกหลายสิบล้อคันและขนอยู่หลายวัน

ใครที่เป็นผู้หญิง แม่ผมชอบใช้คำเรียกว่า

“ยาย”แล้วตามด้วยอาชีพเป็นรู้จักกันว่าแม่หมายถึงใคร เช่น “ยายชายข้าวแกง” บ้าง “ยายศาลพระภูมิ” บ้าง เป็นต้น

“ยายศาลพระภูมิ” คนหนึ่ง มีลูกชายวัยเดียวกับผม รักผมเหมือนลูก ผมมักไปซุกอยู่ที่นั่นเสมอ ทำศาลพระภูมิเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ทำเสร็จแล้วมีเรือมารับไปขายต่อ ดูเขาทำศาลพระภูมิแล้วน่าสนุก หลังหนึ่ง ๆ ใช้เวลาเดี่ยวเดี่ยวก็น่าสนุก “ยายศาลพระภูมิ” คนนั้น ท่านเป็นผู้สนับสนุนให้ผมสอบเข้าโรงเรียนบ้านสมเด็จ ส่วน “อ่าไฟ” ลูกชายท่านอายุเกินปีเดียว โชคดีเข้าไม่ได้

อยู่ริมคลองเราผูกพันกับน้ำขึ้น-น้ำลง น้ำขึ้นดีใจ ระบายไปกลางคลอง เก็บกิ่งไม้ที่ลอยมาไว้ทำฟืน ตักน้ำใส่โอ่งไว้ใช้ ลงไปดำผุดดำว่ายอย่างไม่รู้เบื่อ คอยจ้องว่าเมื่อไหร่เขาจะเขยาดันมะกอก-น้ำตั้นใหญ่ที่อยู่เหนือน้ำขึ้นไป ออกลูกตกมาก เขยาดันแต่ละที เจ้าของไม่มีโอกาสเก็บทัน เราลอยคอกอยู่ท้ายน้ำเก็บได้เป็นถัง ๆ เอาน้ำฝนแช่ เอาเกลือใส่เอาใบมะดันปิดข้างหน้า ดองเอาไว้กินนาน ๆ

เวลาน้ำลง ผมสนุกกับการลุยโคลนเด็ดยอดผักหนาม จิ้มน้ำพริกกินสด ๆ ก็อร่อย ดองวิธีเดียวกับที่ต้องมะกอกน้ำก็อร่อย

ไม่น่าเชื่อ เล่าให้เด็กสมัยนี้ฟังคงจะนึกว่าโกหกได้บันไดทำน้ำมักจะมีกึ่งตัวใหญ่ ๆ อยากรู้เมื่อไรกลับใจดำน้ำดำลงไปไม่กี่อึดใจ ก็ได้มาสองสามตัวสบาย ๆ บางวันตอนน้ำขึ้นใหม่ ๆ เกิดอะไรขึ้นไม่รู้ กุ้งนางนัดกันลอยสลอนทั้งคลอง เพื่อนบ้านตะโกนบอกกันเป็นทอด ๆ ว่า “กุ้งมัว” ที่จริงน่าจะเรียกว่า “กุ้งเมา” มากกว่า แต่ละบ้านจะต้องมีสวิง และข้องไม้ไผ่สำหรับใส่กุ้งเตรียมไว้ให้พร้อม กุ้งมัวเมื่อไหร่ฉวยได้ทันที

เราได้อาศัยคลอง อยากรู้อะไรก็ลงไปเอาในคลอง วันหนึ่ง ๆ ไม่ใคร่ได้ใช้เงินเท่าไรหรอก เหมาะกับครอบครัวเราที่ไม่ใคร่จะมีเงินอยู่แล้ว

คูคลองเดี๋ยวนี้ไม่น่าสุนทรีย์เหมือนเมื่อก่อน

บ้านเมืองอื่นแต่ก่อนก็เป็นอย่างเราเหมือนกัน คนอยู่มาเข้า ๆ คลองกลายเป็นที่ระบายน้ำเสีย จะไม่ให้ระบายลงคลองแล้วจะไปลงที่ไหน พอเขาเก็บเงินได้ ทุ่มลงไป น้ำใสก็เกิดขึ้นทันตา

ท่านที่ชอบเรียกตัวเองว่า “ผู้ทรงเกียรติ” หยุดโกงสักสามสี่ปีได้ไหม? เอาเงินมาช่วยจังหวัดใหญ่ ๆ แก้ปัญหาน้ำเสีย สำหรับกรุงเทพฯ ใช้สามหมื่นหกพันกว่าล้านบาท ถ้าจะให้ท่านผู้ทรงเกียรติหยุดโกง ก็เหมือนจะหาหนวดเต่าเขากระต่ายคงจะรอไปชาติหน้า ๒๕ น. จึงค่อยทำค่อยไปตามกำลังเงินที่ กทม.สามารถประหยัดได้ แก้ไขน้ำเสียไปทีละคลองสองคลอง สักวันหนึ่งคงแก้ได้หมดเด็ก ๆ คงจะได้ชื่นชมกับคลองเหมือนสมัยผมเป็นแน่

เมื่อผมขึ้นเป็นนักเรียนนายร้อยได้ไม่เท่าไรเราก็นายบ้านอีกครั้งหนึ่ง ไปอยู่ชอยสายสัมพันธ์ทางไปวัดกระจับปี่นิล คราวนี้บ้านใหญ่กว่าเก่าหน่อย พ่อจ้างช่างมาสร้างเสร็จหมด ผมไม่ต้องตีฝ้ายเหมือนคราวที่แล้ว แต่ผมก็ไม่วายชี้เหนียวอยู่ดี วันหยุดผมนัดเพื่อนนักเรียนนายร้อยไปช่วยกันสร้างรั้ว วรวิทย์และวิเชียรช่างจำเป็น ต่อมาได้เป็นนายพลพร้อม ๆ กับผม

ขณะเป็นนักเรียนนายร้อย ได้กลับบ้านไม่บ่อยนัก กลับบ้านที่ไรก็หอบหนังสือไปดูที่บ้าน เพราะผมต้องเป็นคนเรียนเก่งตลอด เวลาสอบถ้าพลาดพลัดก็ไม่ต้องเกินที่ ๓ คะแนนความประพฤติต้องเต็ม ๑๐๐ ทุกปี เรื่องมุดรั้วหนีโรงเรียนที่เพื่อน ๆ ชอบกันมาก ถือว่าต้นตอต้นนั้น ผมไม่เคยสมัยนั้น ในโรงเรียนนายร้อย มีห้องขังไว้สำหรับขังนักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติด้วย โรงเรียนเข้มงวดเรื่องระเบียบวินัยมาก พลาดเป็นได้เรื่อง ต้องหอบที่นอนเข้ากรง

นักเรียนนายร้อยเรียนหนัก ฝึกหนัก ตามหลักสูตรเวสท์ปอยต์ของอเมริกา เรียนหมดทุกวิชาที่เรียนกันตามมหาวิทยาลัย ดูเหมือนจะมีวิชาแพทย์เท่านั้นที่ไม่ได้เรียน วิศวกรรมก็เรียนหมด ทั้งโยธา ไฟฟ้า เครื่องกล

นักเรียนนายร้อยถูกบังคับให้เรียนภาษาไทย ด้วย เรียนตั้งแต่อิรราชคำฉันท์เล่มบาง ๆ ไปจนถึง รามเกียรติ์ สามก๊ก หลายเล่มจบ

ภาษาไทย ผมก็ต้องสนใจมากเช่นกัน เพราะ ทุกวิชาจะต้องพยายามเอาที่ ๑ ให้ได้ ตอนเรียน ก็ค้ำใจในใจว่า เราเรียนเพื่อไปรบ ไปฆ่าข้าศึก ทำไม จึงต้องมานั่งท่องภาษาไทยด้วย

เมื่อจบมาแล้วจึงทราบความจริงว่า ทุกวิชาที่ เรียนไปได้ประโยชน์ทั้งนั้น การตัดสินใจได้ถูกต้อง ในแต่ละครั้งนั้น เราไม่สามารถแยกแยะได้ว่า เป็น เพราะเราเรียนวิชาไหนมา

แม้กระทั่งวิชาภาษาไทย ผมก็เคยได้ใช้ ประโยชน์บ่อยครั้ง เช่น ตอนที่เพิ่งกลับจากเรียน ปริญญาโทการบริหารจากสหรัฐอเมริกาใหม่ๆ ตอนนั้นมียศแค่พันตรี กองบัญชาการทหารสูงสุด กำหนดให้ผมและคณะที่จบมาจากนอก สอน หลักสูตรการบริหารทรัพยากรเพื่อการป้องกัน ประเทศ ร่วมกับอาจารย์สถาบันบัณฑิตพัฒน- บริหารศาสตร์ เช่น ดร.จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา เป็นต้น ผมหยิบยกกลอนที่ว่า “ในเพลงปี่ว่าสามพี่ พรหมณ์เอ๋ย ยังไม่เคยเซยชิดพิสมัย ถึงร้อยรส บุปผาสุมาลัย จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่มีเลย” ขึ้นมา อธิบายเกี่ยวกับเรื่อง “นามธรรม” นักบริหารจะ ต้องคิดทั้งรูปธรรมและนามธรรม นามธรรมวัด เป็นตัวเลขไม่ได้ ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้ที่ตีราคา ว่าจะให้ค่าเท่าไร เช่นที่กลอนบทนั้นบอกไว้ พระ อภัยเห็นว่า ดอกไม้ร้อยชนิดหอมหวานชวนชม สู้สตรีนางหนึ่งไม่ได้

เรียนภาษาไทยทำให้จำเก่ง โดยเฉพาะโคลง กลอน มีอยู่ครั้งหนึ่ง คุณสุภาพ คลีขฉาย หรือที่ใช้ นามปากกาว่า “ฉัตร เชิงดอย” เข้าพิธีแต่งงานอีกครั้ง เขียนโคลงเที่ยวบอกกับชาวบ้านไล่ไปในบัตร เชิญว่า “ครั้งหนึ่งชีวิตคู่เคยก้าวพลาด...” น่าฟัง มาก แต่งงานมาครั้งหนึ่งแล้วยังมาเที่ยวบอกให้ คนอื่นรู้ คนอย่างนี้ก็มีด้วย แสดงให้เห็นถึง สัจยชาติญาณของคนตรง

ผมอยากจะเขียนโคลงเสริมให้กำลังใจ แต่ผม

ก็ไม่ถนัดเลยโทรศัพท์ให้คุณศิริลักษณ์เขียน และ บอกผม พอเข้าไปในงานผมก็ไปกระซิบกับเจ้าบ่าว เจ้าสาว และคุณพ่อคุณแม่ของเจ้าบ่าวเจ้าสาว เจ้าสาวดีใจใหญ่ บอกว่าชอบโคลงบรรทัดสุดท้าย มากที่สุด จะท้องให้เจ้าบ่าวฟังจนชื่นใจ หรือไม่ก็ ตัดแปะไว้บนหัวเตียง

เมื่อถึงเวลากล่าวอวยพร พล.อ.วันชัย เรื่อง- ตระกูล ซึ่งเมื่อตอนเป็นนักเรียนนายร้อยปีที่ ๕ เป็น หัวหน้ากองปกครองผม ผมเป็นนักเรียนเตรียม นายร้อยปีที่ ๑ ท่านได้ขึ้นไปกล่าวถึงความรู้สึก เกี่ยวกับโคลงที่เจ้าบ่าวแต่ง คุณสุภาพรีบขึ้นไป กล่าวเสริมว่า โคลงของผมเพราะกว่านั้นเสียอีก เจ้าสาวชอบมาก ขอให้ผมออกไปท้องให้แขก ทั้งหมดฟัง

**“ครั้งหนึ่งชีวิตคู่เคยก้าวพลาด
ครั้งนี้อย่าประมาทจงก้าวใหม่
จงสุขสันต์วันวิวาห์ตลอดไป
อย่าก้าวใหม่บ่อยนักมักไม่ดี”**

เมื่อผมท้องเสร็จ ก้าวลงจากเวที หลายคน ของจดทันที ล้วนแล้วแต่เป็นสุภาพสตรีทั้งนั้น

กลางเดือนธันวาคม ๒๕๓๒ สวนหลวง ร.๙ จัดงานใหญ่ เจ้านายท่านให้ผมอ่านบทกวีด้วยคน หนึ่งในหอรัชมงคล ซึ่งมีการถ่ายทอดโทรทัศน์ ผม อ่านบทของอิเหนาตอนบุษบาอ่านสารดอกปะหมัน ซ้อมอยู่เป็นเดือนเพราะกลัวจะพลาด เวลาทำงาน เหนื่อย ๆ เครียด ๆ กลับไปบ้านซ้อมอ่านบทกวี หาย เครียดได้เหมือนกัน

วันซ้อมครั้งที่สอง ผมสมัครรับเลือกตั้งเป็น ผู้ว่าฯ ได้หมายเลขแล้ว ขณะซ้อมอ่าน เมื่อมาถึง ตอน “แม่นแผ่นดินสิ้นชายที่พึงเซย...” คุณหญิง ท่านหนึ่งเสนอว่า ท่อนต่อไปควรเปลี่ยนให้ทันสมัย ผมจึงซ้อมอ่านใหม่ อ่านเล่น ๆ

**“แม่นแผ่นดินสิ้นชายที่พึงเซย เลือกผมเสีย
เลยจะดีกว่า เบอร์ ๕ ครั้ง”**

ประชาธิปไตยแบ่งบานในโรงเรียนนายร้อยมานานแล้ว ทุกปีจะมีการคัดเลือกนักเรียนชั้นปีที่ ๕ ให้ดำรงตำแหน่งสูงสุดของโรงเรียน คือหัวหน้านักเรียนนายร้อย มีหน้าที่ปกครองดูแลนักเรียนนายร้อยทั้งหมด มีอำนาจที่จะตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนนายร้อยได้ด้วย เป็นหัวหน้านักเรียนนายร้อย แต่งตัวโก้ ติดเครื่องหมายตราแผ่นดินบนบ่า เวลาเดินสวนกัน นักเรียนนายร้อยชั้นผู้น้อยจะต้องหยุดทำความเคารพ ได้เงินเดือนเดือนละ ๒๔๐ บาท ซึ่งสมัยนั้นก็เงินไม่น้อยนักพอใช้จ่ายอย่างสบาย คัดเลือกจากคะแนนของนายทหารผู้บังคับบัญชา อาจารย์และนักเรียนนายร้อยด้วยกันเองทั้งโรงเรียน

ผมได้เป็นหัวหน้านักเรียนนายร้อยเมื่อปี ๒๕๐๒ คาคณะปีเดินหน้าแถว นำนักเรียนจากโรงเรียนนายร้อย หน้าสนามมวยราชดำเนิน เดินข้ามสะพานม้ฆวาน ไปเรียนที่กองการศึกษาหน้ากระทรวงศึกษาธิการและเดินกลับ ซึ่งสมัยนั้นรถรายังน้อย เดินแถวได้สะดวก เป็นขบวนเดินที่สวยงามทีเดียว

เป็นหัวหน้านักเรียนทั้งที ก็ต้องทุ่มเทให้แก่โรงเรียน เห็นผู้ใหญ่ทำอะไรไม่ถูกไม่ต้อง ผมก็คัดค้าน โดยเฉพาะเรื่องที่ส่อไปในทางทุจริต เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับกำไรค่าข้าว เรื่องการประมูลต่าง ๆ จึงไม่เป็นที่พอใจของนายทหารบางคน แต่เอาผิดผมไม่ได้ เพราะผมดีทั้งการเรียนและความประพฤติ

มาถึงเรื่องที่ผมจะต้องถูกทำโทษแน่ ๆ แต่คิดแล้วว่าเสี่ยงไม่ได้ ถ้าจะต้องทำเพื่อส่วนรวม เหมือนอย่างที่เราที่ ๆ เคยทำกันมาแล้ว จะมีโทษก็ต้องยอม

เพื่อความไม่ประมาท ผมก็ขอร้องให้เพื่อนที่เป็นลูกนายทหารชั้นผู้ใหญ่มาร่วมเป็นกรรมการกับผมด้วย เช่น นักเรียนนายร้อย วิจารณ์ อินวระชา และนักเรียนนายร้อย เอี่ยมศักดิ์ จุลละจาริต ซึ่งคุณพ่อเป็นพลเอกทั้งคู่ อีกคนหนึ่งชื่อธรรมนุญ สมัยนั้นคุณพ่อใหญ่มาก เป็นที่สองรองจากจอมพลสฤษดิ์

เราจัดฉายหนังรอบพิเศษที่ศาลาเฉลิมไทย เรื่อง

“สลีบบึงบัวดี” ฉายเสร็จแล้วไม่บัวดีสมชื่อ

โรงเรียนนายร้อยออกหนังสือชมเชยว่าผมและคณะกรรมการประกอบคุณงามความดี ฉายหนังนำกำไรทั้งหมดมาซื้อเครื่องดนตรี เครื่องกีฬา และวิทยุ เครื่องใหญ่ให้แก่สโมสรนักเรียน ถัดจากนั้นก็มีการปลดผมและกรรมการทุกคนออกจากตำแหน่งนักเรียนผู้บังคับบัญชา มาเป็นนักเรียนลูกแถว

“ขัดคำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึก” เป็นข้อหาแรก ตามด้วยอีกหลายข้อหา “มิโทษจำคุกก็ไม่เกิน ๒๐ ปี” โดนข้อหานี้เพียงข้อหาเดียวก็เหลือที่จะรับ

นักเรียนนายร้อยธรรมนุญนึกอย่างไรไม่รู้ ปฏิเสธว่าไม่ได้ร่วมกันจัดฉายหนัง ผมชี้แจงอ่อนวอน ไม่รับก็อย่ารับ โชคดีที่คุณพ่อของวีรยุทธ และคุณพ่อของเอี่ยมศักดิ์ท่านให้กำลังใจลูก ๆ ว่าเมื่อทำเพื่อส่วนรวมแล้วจะต้องรับผิดชอบก็ไม่ใช่เป็นไร ประกอบกับพวกเราเกือบทุกคนเรียนเด่น ความประพฤติดี นายทหารปกครองและอาจารย์ช่วยไว้ จึงถูกลงโทษรับกระบี่หลัง ๓ เดือน ๗ คน และรับกระบี่หลัง ๑ เดือน ๓ คน ผมแน่นอน อยู่ในพวกแรก ธรรมนุญอยู่ในพวกหลัง

ที่จริงแล้วผมไม่ใช่รุ่น ๗ แต่เป็นรุ่น ๗/๒ วีรยุทธและเอี่ยมศักดิ์ ต่อมาเป็นนายพลหมด ส่วนธรรมนุญรุ่น ๗/๑ นั้น ลาออกตอนเป็นร้อยโท เดี่ยวนี้ไม่ทราบว่ายู่ที่ไหน หายเงิบไป

เราขัดคำสั่งจริง ๆ เพราะจอมพลสฤษดิ์ท่านเคยสั่งห้ามนักเรียนนายร้อยจัดฉายหนังรอบพิเศษ เพราะจัดที่ไรต้องไปรบกวนเชิญนายทหารผู้ใหญ่ทุกที เราจะจัดรอบธรรมดาที่ไม่มีกำไร จัดฉายรอบหกโมงเช้าค่าเช่าโรงถูกดี

เมื่อเกิดเรื่องขึ้นมา จอมพลสฤษดิ์ท่านเห็นใจฝากพระกริ่งผ่านอนุศาสนาจารย์ไปให้พวกเราคนละองค์เพื่อปลอบใจ และให้บำเหน็จพิเศษคนละชิ้น ซึ่งที่จริงจะต้องงดบำเหน็จ เพราะออกรับกระบี่หลังเพื่อน ๆ ทำงานไม่เต็มปี

เคยใหญ่ที่สุดต้องกลับมาเล็กที่สุด มาเป็นลูกแถว เพื่อนจบเป็นนายทหารไปแล้ว เราต้องเป็น

นักเรียนลูกแถวต่ออีกถึง ๓ เดือน เพื่อนได้เงินเดือน ๑,๐๕๐ บาท ผมและคณะได้เบียดเบียนวันละ ๑๐ บาท เดือนกุมภาพันธ์ปีนั้นเกิดมี ๒๘ วัน เลยได้แค่ ๒๘๐ บาท

ไฟโรจน์ ตัวตั้งตัวตีคนหนึ่งของรุ่น ๗/๒ เล่าให้ฟังว่า คุณพ่อเสียใจมาก เพราะซ่อมไปงานรับพระราชทานกระบี่ไว้ล่วงหน้าหลายเดือน ตัดเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมเตรียมจะถ่ายรูปกับลูกแล้วจู่ ๆ ไฟโรจน์ก็อดรับพระราชทานกระบี่ ทั้ง ๆ ที่เป็นคนเรียนเก่งมาตลอดเหมือนกัน เมื่อครบกำหนดโทษพวกเราทั้ง ๑๐ คน รับกระบี่อย่างเงียบ ๆ เคร่า ๆ ซึม ๆ จากรองผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยรับเสร็จแล้วก็เดินลงบันไดไป ไม่มีใครไปแสดงความยินดี ไม่มีพิธีฉลองกระบี่

ในงานศพคุณพ่อไฟโรจน์ ผมกราบที่ศพพร้อมกับพูดในใจ “คุณลุงครับ คุณลุงจากพวกเราไปแล้ว คุณลุงยกโทษให้ผมด้วย ผมขอโทษที่เป็นหัวใจกจัดฉายหนัง ทำให้คุณลุงผิดหวัง ไม่ได้ไปงานรับพระราชทานกระบี่”

การเป็นหัวใจ กล้ารับผิด กล้าเสี่ยง ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น แต่สืบต่อมาจนถึงวันนี้ เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น ผมจะแอนอกเข้าไปรับ เป็นไรก็เป็นกัน เพราะผมคือผม จำลอง ศรีเมือง เป็นอย่างนี้มานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งเป็น

ผมเป็นคนไม่มีอนาคต เป็นหรือไม่เป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอแต่ให้คงความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ลู่ไปตามลม ทำความดีเพื่อส่วนรวมเป็นใช้ได้

พล.อ.ปัญญา สิงห์ศักดิ์ เล่าให้ผมฟังว่า ตอนที่ท่านเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรียังได้ไม่นานข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ กทม. คนหนึ่ง ทราบว่าผมเคยเป็นลูกน้องท่าน สมัยไปรบเวียดนาม จึงถามถึงอุปนิสัยของผม

“จำลอง น้องอย่าโกรธนะ พี่บอกกับคนที่มาถาม พี่บอกว่า จำลองมีลักษณะผู้นำสูงมาก เป็นลูกน้องใครไม่ใคร่ได้ เป็นนายได้อย่างเดียว และเป็นได้อย่างดี ขอให้ทำตามจำลองเถอะเป็นใช้ได้ ไม่มีปัญหา”

ผมไม่รู้ว่่าพี่ปัญญาชมหรือตำ คงทั้งสองอย่าง ตอนอยู่เวียดนามผมเคยขัดกับท่านนำดู นายทหารฝ่ายเสนาธิการที่ทำงานอยู่กับท่านจึงได้สองชั้นหมดยกเว้นพี่ศลย์ ศรีเพ็ญ พี่มงคล พี่มัทรี และผม

เราสามคนชอบค้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธุรการ เรื่องการฝึก หรือการรบ เห็นว่าอะไรไม่ถูกต้อง ค้านทั้งนั้น ค้านทั้ง ๆ ที่รู้ว่าพี่ปัญญาเป็นนาย เราเป็นลูกน้อง แล้วจะได้สองชั้นได้อย่างไร

โรงเรียนกบินทอนแห่งแรกของผมคือบ้านคุณนาย แห่งสุดท้ายคือโรงเรียนนายร้อย ที่อบรมปมสอนทุกอิริยาบถ ผมได้อะไร ๆ ติดตัวมาจากโรงเรียนนายร้อยมากมาย

หลักสูตรเวลท์ปอยต์มุ่งสอนให้เป็นสุภาพบุรุษ เรานักเรียนนายร้อยทุกคน ต้องผ่านระบบ “ซ่อม” ซึ่งเหน็ดเหนื่อยสาหัสสาครรจ์ที่สุดในชีวิตนักเรียนนายร้อย เวลากินไม่เป็นอันกิน เวลานอนไม่เป็นอันนอน รุ่นพี่จะออกคำสั่งให้ทำอะไรแปลก ๆ เหนื่อย ๆ และอาย ๆ จนไม่อาย เพื่อฝึกให้มีความอดทน รักหมุ่รักคณะ รักพวกรักพ้อง เคารพเชื่อฟังรุ่นพี่

จบจากร้วแดงกำแพงเหลือง เมื่อวันเวลาผ่านไป ๆ อะไรดี ๆ ที่เราได้รับสมัยเป็นนักเรียนนายร้อยก็ค่อย ๆ เลือนเลอะและเลือนหายไป หลายคนเมื่อผลประโยชน์เข้ามา ความเข้มข้นของสายเลือดก็จางไป พี่พาน้อง เพื่อนฆ่าเพื่อนได้อย่างเลือดเย็น

“ถึงจะชั่วก็ชั่วแต่ตัวยักษ์ สุริยวงศ์พงศ์ศักดิ์ หาชั่วไม่” ผมจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้นเป็นอันขาด

ตลอดเวลา ๕ ปี เต็ม ๆ ทุกครั้งที่ผ่านพระบรมรูปในหลวงรัชกาลที่ ๕ องค์พระประมุขผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียนนายร้อย เรานักเรียนนายร้อยจะต้องหยุดทำความเคารพ และเปล่งด้วยเสียงอันดังว่า **“ข้าฯ จักรักษามรดกของพระองค์ท่านไว้ด้วยเลือด”**

คำนั้นจะก้องอยู่ในเสมอสำหรับผู้ที่คงไว้ซึ่งอุดมการณ์

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

พรรคการเมืองจะมีนักการเมือง “น้ำดี” ให้เลือกไหม?
หรือ “น้ำดี” พอมาสู่วังวนการเมือง
ก็กลายเป็น “น้ำคร่ำ” ด้วยจำยอม
ถึงขั้นแม้เข้าคุกก็ปิดปากสนิท...

อีกไม่นานเกินรอ ยุค “ประชาธิปไตย” เต็มรูปตามจินตนาการนักวิชาการ ก็จะมีเปิดโอกาสให้ผู้ที่ยอยกตนว่า “นักการเมือง” ได้สำแดงตนต่อประชากรราษฎร์ อาสาเป็นตัวแทนปวงไทยทำหน้าที่พิทักษ์สิทธิประโยชน์ของแผ่นดินด้วยชีวิต

เมื่อรัฐบาลนอกระบบบลิ่นวาระ และรัฐบาลในระบบสืบทอดอำนาจบริหารราชการแผ่นดินต่อเนื่อง เราก็จะให้เห็นความแตกต่างกันบ้าง เพราะผู้นำที่มาจาก “ทหาร” กับผู้นำที่มาจากนักการเมือง “พลเรือน” มีพื้นฐานชีวิตต่างกัน โดยเฉพาะความเคร่งครัดเรื่องความเข้มงวด เคร่งครัดเที่ยงตรง ระเบียบวินัย หมวดหมู่มู่ ลังกัดฯลฯ

เนื่องจากมีโอกาสดีได้มีประสบการณ์ผ่านชีวิตราชการตำรวจ ๒๐ ปี (สวญ.๖ปี ๓ จังหวัด) ส.ส.ชลบุรี ๒ ปี (พรรคก้าวหน้า-นายอุทัย พิมพ์ใจชน หัวหน้าพรรค) ที่ปรึกษางานเทคนิค กทม.ยุค พล.ต.จำลอง ศรีเมือง จำยอมรับว่าผู้ผ่านระบบสังกัดทหาร-

ตำรวจอยู่ในกรอบระเบียบวินัยเป็นปกติวิสัย เมื่อต้องมาทำงานการเมืองและต้องยึดถือครรลองตัวบทกฎหมาย ก็ไม่ต่างกับคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ต้องปฏิบัติ จะมีแหกคอกฝ่าฝืนบ้างเป็นบางครั้งก็เป็นธรรมชาติของปุถุชน

ต่างกับ “พรรคการเมือง” ซึ่งคัดสรรนักการเมืองจากฐานคะแนนนิยมเป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง เพื่อให้ได้ ส.ส.จำนวนมากเข้าสภาฯ เป็นฐานเสียงดำเนินกิจกรรมและผลประโยชน์ทางการเมืองทั้งปวง เพราะฉะนั้น จึงมีคำเปรียบเปรยกันในวงการเมืองว่า นักการเมืองยุคนี้ “ทำงานการเมือง” หรือ “เล่นการเมือง”

ฟังแล้วก็น่าคิด คิดแล้วก็ต้องถามตัวเองว่า ...แล้วพรรคการเมืองจะมีนักการเมือง “น้ำดี” ให้เลือกไหมล่ะ? หรือ “น้ำดี” พอมาสู่วังวนการเมืองก็กลายเป็น “น้ำคร่ำ” ด้วยจำยอม ถึงขั้นแม้เข้าคุกก็ปิดปากสนิท...รักษาสัจจะ. ๓

ประชาธิปไตยในฝันจะได้มานั้นต้องได้ผู้นำที่มีความเป็นธรรมเท่านั้น
“ในทางวิชาการแล้วประชาธิปไตยรูปแบบที่สมบูรณ์ยังไม่เกิดขึ้น
ตราบเท่าที่ผู้ปกครองไม่มีสำนึกการปกครองโดยธรรม...
ปัญหารัฐศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากอดีตมาถึงปัจจุบัน
ล้วนเกิดขึ้นจากผู้นำ หรือผู้ปกครองไม่เป็นธรรมทั้งสิ้น”

ประชาธิปไตยในชีวิตของพระโพธิสัตว์ (๑)

คำว่าประชาธิปไตย จะเป็นคำที่นักเลือกตั้งใช้หลอกลวงประชาชนเพื่อแสวงหาอำนาจและเงินตราให้กับตัวเองกันมาอย่างยาวนาน จนประชาชนพากันหลงผิดคิดไปว่า นักเลือกตั้งเหล่านี้เป็นนักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ทั้ง ๆ ที่ชีวิตจริง ๆ ของเขานั้น แม้อาจจะเรียกร้องประชาธิปไตย แต่ชีวิตจริงของเขา การปฏิบัติตัวของเขาแสนจะ “โคตรเผด็จการ - และโคตรโกง” แต่ประชาชนก็ยังพากันหลงใหลว่านี่แหละคือ “ผู้นำทางประชาธิปไตย”

อ.พิทยา ว่องกุล ฟันธงไปว่า ประชาธิปไตยในฝันจะได้มานั้นต้องได้ผู้นำที่มีความเป็นธรรมเท่านั้น “ในทางวิชาการแล้ว ประชาธิปไตยรูปแบบที่สมบูรณ์ยังไม่เกิดขึ้น ตราบเท่าที่ผู้ปกครองไม่มีสำนึกการปกครองโดยธรรม เพื่อความเป็นธรรม และเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างแท้จริง ปัญหารัฐศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากอดีตมาถึงปัจจุบัน ล้วนเกิดขึ้นจากผู้นำ หรือผู้ปกครองไม่เป็นธรรมทั้งสิ้น

มนุษยชาติจะก้าวไปสู่การสร้างสรรควิชาการรัฐศาสตร์อย่างแท้จริง จึงมีทางเดียวเท่านั้น ได้แก่ การสร้างสำนึกความเป็นธรรมขึ้นอย่างแพร่หลาย วิธีการได้มาซึ่งผู้ปกครองที่ใจเป็นธรรม ทำประโยชน์อย่างเสียสละเพื่อสังคมส่วนใหญ่ออย่างแท้จริง

เมื่อถึงจุดนี้ รัฐธรรมนูญจะเขียนไว้อย่างไรก็ไม่มีความหมาย ”

ประชาธิปไตยในชีวิตจริงของในหลวง ร. ๙

ในพระราชพิธีบรมราชาภิเษกตามโบราณราชประเพณี เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระปฐมบรม-ราชโองการเป็นสัจวาจาว่า

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม”

นับเป็นความน่าอัศจรรย์ที่พระปฐมบรม-ราชโองการนี้มีเนื้อหาสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงปฐมบรมวาจากับพระอรหันต์ทั้ง ๖๐ รูป ให้ออกไปทำงานช่วยเหลือมนุษยชาติด้วยประโยคที่ว่า

“พวกเธอจงเที่ยวจาริก เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ชนหมู่มา เพื่ออนุเคราะห์โลก”

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เห็นว่า นี่คือ **“จุดสำคัญ**

ของประชาธิปไตย” ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงเน้นอย่างสำคัญกับพระอรหันต์ทั้งหลายว่า **“เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก.. เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก...และรับใช้โลก อนุเคราะห์โลก”** เพราะผู้ที่เห็นแก่ประชาชน ทำประโยชน์แก่ประชาชน รับใช้มวลประชาชนอยู่ นี่คือพฤติกรรมของประชาธิปไตยที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบ ซึ่ง ๓ ประโยคนี้ยิ่งใหญ่กว่า **อับราฮัม ลินคอล์น** ที่บอกว่า **ประชาธิปไตยคือ เพื่อประชาชน โดยประชาชน ของประชาชน** แต่ของพระพุทธเจ้าทรงเน้นว่า **เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ชนหมู่มา เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือโลก**

แม้ว่าการเป็นพระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญจะไม่บัญญัติหน้าที่ใดๆ ให้พระเจ้าแผ่นดิน แต่พระองค์ก็ได้ทอดทิ้งพลกนิกร

ทรงแนะแนวทางประชาธิปไตย

เหตุผลหนึ่งที่พระองค์ต้องทรงงานหนักนั้นก็เพื่อจะทำให้ประชาธิปไตยในบ้านเมืองดีขึ้น ดังที่พระองค์ทรงมีรับสั่ง ตามที่ “ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล” เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนาบันทึกความทรงจำไว้ว่า “ทรงมีรับสั่งว่าทำไมในหลวงจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเห็นดีเห็นชอบอย่างนี้ ทั้งที่หน้าที่ก็ไม่ใช้...”

“...พระเจ้าอยู่หัวยังต้องเหนื่อย ต้องลำบากทุกวันนี้ เพราะว่าประชาชนยังยากจนอยู่ เมื่อประชาชนยากจนแล้ว อีสราภาพ เสรีภาพเขาจึงไม่มี และเมื่อเขาไม่มีอีสราภาพ เขาก็เป็นประชาธิปไตยไม่ได้”

ดังนั้น ครั้นเมื่อเกิดปัญหาบ้านเมืองในช่วงเวลาหนึ่ง ผูกโยงกับความเป็นอยู่ของราษฎร โดยเฉพาะเรื่องปัญหาหระบอบประชาธิปไตย ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่พระองค์มีพระราชประสงค์จะเสด็จเยี่ยมราษฎรในตำบลหนึ่งใน อ.เมืองพัทลุง ซึ่งเป็นพื้นที่ปฏิบัติการร้ายแรงที่สุดของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ กระทรวงมหาดไทยจึงกราบบังคมทูลขอให้พระองค์ทรงรอดสถานการณ์ให้ดีขึ้นเสียก่อน พระองค์ทรงมีรับสั่งตอบว่า

“ราษฎรเขาเสี่ยงภัยยิ่งกว่าเราหลายเท่า เพราะเขาต้องกินอยู่ในที่นั้น เขายังอยู่ได้ แล้ว

เราจะฉลาดแม้แต่จะไปเยี่ยมเยียนทุกข์สุขของเขาเขี้ยวหรือ ...คนเราจะอยู่สุขสบายแต่คนเดียวไม่ได้ ถ้าคนที่อยู่ล้อมรอบมีความทุกข์ยากควรต้องแบ่งเบาความทุกข์ยากของเขาบ้างตามกำลังและความสามารถเท่าที่จะทำได้”

อีกครั้งที่พระองค์ทรงมีพระบรมราโชวาทถึงบรรดานักกฎหมาย โดยทรงเตือนให้ข้าราชการเข้าใจแก่นแท้ของความเดือดร้อนของราษฎร เมื่อครั้งพระราชทานแก่คณะกรรมการจัดงานวันนิติศาสตร์ จุฬาฯ ๑๓ มีนาคม ๒๕๑๒ ตอนหนึ่งว่า

“การปกครองของทางราชการ บางทีไปไม่ถึงประชาชนด้วยซ้ำ จึงทำให้ประชาชนต้องตั้งกฎหมายของตนเอง ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเลวเป็นแต่มีบางสิ่งบางอย่างขัดกับกฎหมายของทางบ้านเมือง”

“เช่น อย่างทางแถวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อปีสองปีมานี้ มีเจ้าหน้าที่เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งชาวบ้านเป็นผู้ที่อพยพย้ายมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช มาตั้งหมู่บ้านใกล้ขอบป่าสงวนคือเรียกว่าล้าเข้าไปในป่าสงวนบ้าง คนเหล่านั้นเข้ามาทำมาหากินและอยู่กันด้วยความเรียบร้อย

หมายความว่า ได้มีการปกครองหมู่บ้านของตนเอง ไม่มีโจร ไม่มีผู้ร้าย มีการทำมาหากินที่เรียบร้อย ขาดแต่อย่างเดียวคือนายอำเภอหรือเจ้าหน้าที่ที่จะเป็นประชาธิปไตย ซึ่งแท้จริงเขาเป็นประชาธิปไตย ยิ่งกว่าที่จะเอานายอำเภอมาปกครองเขาเสียอีก แต่ว่าเมื่อขาดนายอำเภอหรือเจ้าหน้าที่ เขาก็เลยไม่เป็นประชาธิปไตย และปรากฏว่าเขากลายเป็นผู้ร้ายจวน ๆ จะเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์”

“เราไม่ได้ปรารถนาเลยที่จะให้มีผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในประเทศ แต่เราก็สร้างขึ้นมาเอง โดยไปชี้หน้าชาวบ้านที่เขาปกครองตัวเองดีแล้ว เรียบร้อยแล้ว เป็นประชาธิปไตยอย่างด้อย่างชอบ แล้วว่าบุกรุกเข้ามาอยู่ในป่าสงวน และขับไล่ให้เขาย้ายออกไป คนเหล่านั้นเขาทำการงานเข้มแข็ง ทำงานดีตลอดเวลาหลายปีมาแล้วจากนครศรีธรรมราช ไม่เคยทำลายป่า แต่บังเอิญกฎหมายบอกว่าป่าสงวนนั้นใครบุกรุกไม่ได้ เขาจึงเดือดร้อนป่าสงวนนั้นเราขีดเส้นบนแผนที่ เจ้าหน้าที่จะไปถึงได้หรือไม่ได้ก็ช่าง และส่วนมากก็ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ไม่ได้ไป”

“ดังนั้น ราษฎรจะทราบได้อย่างไรว่าที่เขาเข้ามาอาศัยอยู่เป็นป่าสงวน และเมื่อเราถือว่าเขาเป็นชาวบ้าน ก็ไปกดหัวเขาว่าเขาต้องทราบกฎหมาย แต่กฎหมายอย่างนี้ก็เป็นแค่เพียงขีดเส้นทับเขา ไม่ใช่กฎหมายแท้ ที่เป็นกฎหมายก็เพราะพระราชบัญญัติป่าสงวนเป็นกฎหมาย ซึ่งจะให้เขาทราบเอง เป็นไปไม่ได้ เพราะทางฝ่ายปกครองไม่ได้นำเอากฎหมายนั้นไปแจ้งแก่เขา”

“ประชาชนย่อมทราบแต่ว่าการปกครองไม่ดี ทำให้เกิดการปะทะกันระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่กฎหมาย เพราะต่างคนต่างมีผิดมีถูกด้วยกันอยู่ ที่นี้เมื่อขัดกันก็เกิดความเดือดร้อนทั้งสองฝ่าย จึงเป็นหน้าที่ของผู้รู้กฎหมายที่จะต้องไปทำความเข้าใจ คือไม่ใช่ไปกดขี่ให้ใช้กฎหมายโดยเข้มงวด

แต่ไปทำให้ต่างฝ่ายเข้าใจว่า เราอยู่ร่วมประเทศเดียวกัน ต้องอยู่ด้วยกันด้วยความอะลุ่มอล่วย ไม่ใช่กดขี่ซึ่งกันและกัน”

ความเป็นประชาธิปไตยที่กล้าให้ใคร ๆ วิจารณ์ได้

“...มีคนบอกว่า โครงการพระราชดำริจะต้องไม่ได้ ข้อนี้เป็นความคิดที่ผิด หรือเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องนัก เพราะหากโครงการพระราชดำริจะต้องไม่ได้ เมืองไทยไม่เจริญ...”

(พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานไว้ในปี พ.ศ.๒๕๓๖)

“มีคนพูดว่าข้าพเจ้าไม่ผิด คือพระเจ้าอยู่หัวไม่ผิดทำอะไรผิด แต่เขาต้องแสดงออกว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่ผิด ผิดไม่ได้ ซึ่งเป็นตามความจริงตามระบอบประชาธิปไตย ในระบอบรัฐธรรมนูญที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พระเจ้าอยู่หัวผิดไม่ได้ เขาพูดอย่างนั้น เดอะ คิง แคน ดู โน รวง (The King can do no wrong) เหมือนท่านองคมนตรีชอบพูดว่า ต้องอ้างภาษาอังกฤษ

แต่ว่าเวลาเดอะคิงบอกว่า เดอะ คิง แคน ดู โน รวง ก็เป็นสิ่งที่รองแล้ว ผิดแล้ว

ไม่ควรจะพูดอย่างนั้น ..ความจริงเดอะ คิง แคน

ดู โน รอง เป็นการดูถูกเดอะคิงอย่างมาก....

.....เรื่องที่มี แล้วเค้าก็บอกในหนังสือพิมพ์ ในวิทยุในโทรทัศน์ บอกว่าที่เดอะคิงทำอะไรก็ไม่วิจารณ์ เราก็บอกอย่าวิจารณ์ จริงๆ ยอยากให้วิจารณ์ เพราะว่าเราทำอะไรก็ต้องรู้ว่าเค้าเห็นดีหรือไม่ดี ถ้าไม่พูดก็หาว่าทำดีแล้ว...ขอเปิดเผยว่าวิจารณ์ตัวเองได้ ว่าบางทีก็อาจจะมีผิด แต่ให้รู้ว่าผิด ถ้าเขาบอกว่าวิจารณ์พระเจ้าอยู่หัวว่าผิด ให้ขอทราบว่ามีผิดตรงไหน ถ้าไม่ทราบ เตือดร้อน ฉะนั้นก็ให้บอกว่าการวิจารณ์เรียกว่าละเมิดพระมหากษัตริย์ ละเมิด ให้ละเมิดได้ แต่ถ้าเขาละเมิดผิด เขาก็ถูกประชาชนบอก เป็นเรื่องขอให้เขารู้ว่าวิจารณ์อย่างไร ถ้าเขาวิจารณ์ถูกก็ไม่ว่า แต่ถ้าวิจารณ์ผิด ไม่ดี แต่เมื่อบอกว่าไม่ให้วิจารณ์ ละเมิดไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญว่าอย่างนั้น ลงท้ายพระมหากษัตริย์ก็เลยลำบากแยะ อยู่ในฐานะลำบาก... อย่างคนที่ละเมิดพระมหากษัตริย์แล้วก็ถูกทำโทษ ไม่ใช่คนนั้นเตือดร้อน พระมหากษัตริย์เตือดร้อน และมีแปลก ๆ คราวนี้นักกฎหมายก็ชอบให้ฟ้อง ให้จับเข้าคุก อันนี้นักกฎหมายเขาสอน สอนนายกฯ บอกว่าต้องฟ้อง ต้องลงโทษ

ก็ขอสอนนายกฯ ใครบอกว่า ให้ลงโทษอย่าลงโทษเขา ลงโทษไม่ดี ไม่ใช่นายกฯเตือดร้อน แต่พระมหากษัตริย์เตือดร้อน (พระราชดำรัสเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘)

ในหลวงกับการทรงใช้ “ธรรมเป็นอำนาจ”
(ต่างจากทรวราชที่ใช้อำนาจเป็นธรรม)

นายอรรถนิติ ดิษฐอำนาจ องคมนตรี ได้ปาฐกถาในประเด็นนี้ไว้ว่า....พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงตั้งอยู่ในประเพณี ไม่ประพฤติผิดจรรยาวัตร ทั้งด้านนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ ทรงดำรงหลักนิติธรรม และทศพิธราชธรรมมาโดยตลอด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงยึดมั่นในพระปฐมบรมราชโองการอย่างเคร่งครัด

ในการทรงงาน และหลักดังกล่าวติดอยู่ในพระราชหฤทัยตลอดมา ทรงใช้พระราชอำนาจตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายอย่างเคร่งครัดเสมอ โดยมีพระราชดำรัสในโอกาสที่ประธานศาลฎีกา นำผู้พิพากษาประจำศาล สำนักงานศาลยุติธรรม เข้าถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ ณ พระตำหนักเปี่ยมสุข วังไกลกังวล วันอังคารที่ ๒๕ เม.ย. ๒๕๔๙ ความตอนหนึ่งว่า

“ขอยืนยันว่าไม่เคยสั่งการอะไรที่ไม่มีกฎหมายของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของกฎหมาย พระราชบัญญัติทำถูกต้องตามรัฐธรรมนูญทุกอย่าง พระมหากษัตริย์ในรัชกาลที่ ๙ ไม่เคยทำอะไรตามใจชอบ ตั้งแต่เป็นมา มีรัฐธรรมนูญหลายฉบับแล้วก็ทำมาหลายสิบปี ไม่เคยทำอะไรตามใจชอบ ถ้าทำไปตามใจชอบก็เข้าใจว่าบ้านเมืองล่มจมมานานแล้ว”

ประชาธิปไตยที่ไม่ต้องโฆษณา ไม่ต้องหาเสียง

หลายสิบปีมาแล้ว เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯไปทรงเยือนต่างประเทศ ผู้สื่อข่าวต่างประเทศผู้หนึ่งได้ทูลถามว่ามีพระราชประสงค์ให้รัชสมัยของพระองค์จารึกในประวัติศาสตร์ไว้อย่างไร ? พระองค์มีพระราชดำรัสตอบว่า “ความปรารถนาคือว่า รัชกาลนี้ขอไม่จารึกในประวัติศาสตร์ ไม่ให้มี...”

ทรงมีพระราชดำรัสว่า “เราไม่ต้องการประวัติศาสตร์” เหตุผลของพระองค์ท่านคือ “ถ้ามีความสงบ มีความเรียบร้อยของประเทศชาติจะไม่เป็นประวัติศาสตร์ เราไม่ต้องการประวัติศาสตร์ เวลาไหนที่มีสงคราม มีความยุ่งยากตึงกันนั้นจะเป็นประวัติศาสตร์ ฉะนั้นที่ต้องการคือ ต้องการให้เมืองไทยอยู่ไปอย่างสงบ ไม่ต้องมีอะไรโหดโผนเท่าไร ไม่ต้องมีชื่อไม่ต้องดัง แล้วจะมีความสุขและจะยั่งยืน...”

ประชาธิปไตยในชีวิตจริงของคานธี

“สำหรับข้าพเจ้าแล้ว...การเมืองที่ปราศจากหลักธรรมทางศาสนาเป็นเรื่องของความโลภมม ที่ควรสละละทิ้งเสียเป็นอย่างยิ่ง การเมืองเป็นเรื่องของประเทศชาติ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพ... ต้องเป็นเรื่องของผู้มีศีลมีธรรมประจำใจ เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเอาศาสนจักรไปสถาปนาไว้ในวงการเมืองด้วย”

เมื่อข้าพเจ้าพบว่าตนเองได้ถูกดึงเข้ามาในแวดวงของการเมืองเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ถามตัวเองว่า การที่จะรักษาตนให้พ้นจากความไม่มีศีลธรรม อลัชจະและจากสิ่งๆที่เรียกกันว่าผลประโยชน์ทางการเมืองนั้น จำเป็นจะต้องทำอย่างไร คำตอบที่ผุดขึ้นในสมองของข้าพเจ้าก็คือ “หากจะรับใช้เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน ซึ่งเราเห็นเขาได้รับความทุกข์ยากอยู่ทุกเมื่อเชิ่วันแล้วไซ้ร ก็จำเป็นอย่างยี่งที่เรจะต้องละทิ้งทรัพย์สินทุกชั้นโดยสิ้นเชิง”

ข้าพเจ้าทราบว่า พระผู้เป็นเจ้านั้นมักจะประทับกับผู้ที่ต่ำต้อยน้อยหน้าทีพระองค์ได้ทรงประทานกำเนิดมา มากกว่าที่จะประทับกับผู้ที่สูงส่งและยี่งใหญ่ ข้าพเจ้าจึงพยายามที่จะเข้าถึงผู้ที่ต่ำต้อยน้อยหน้า ข้าพเจ้าจะเข้าถึงเขาเหล่านั้นโดยปราศจากการรับใช้เขาไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้า

จึงฝึกฝไ้ที่จะรับใช้ชนชั้นทีถูกกดขี่บีทา แต่ข้าพเจ้าจะกระทำเช่นนั้นโดยไม่ยี่งเกี่ยวกับการเมืองไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงต้องเข้ายี่งเกี่ยวกับการเมืองด้วยประการฉะนี้ จะเห็นได้ว่ ข้าพเจ้านั้นหาใช่เป็นนายไม่ หากเป็นคนใช้ของอินเดียและของมนุษยชาติ โดยผ่านการเป็นคนใช้ของอินเดีย และเป็นคนใช้ทีเจียมใจเจียมกาย คนใช้ทีดี้นรนต่อสู้ และยี่งหนีความผิดพลาดบกพร่องไปไม่พ้น

ข้าพเจ้าทราบว่า ทางทีข้าพเจ้าจะต้องเดินต่อไปนั้นจะทुरกันดาร **ข้าพเจ้าจะต้องลดตนเองให้เหลือแค่ศูนย์** トラบใดทีคนเรายี่งไม่ทำตนให้เป็นคนสุดท้าย ในบรรดาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันแล้วไซ้ร トラบนั้นเขาจะไม่มีทางบรรลุความหลุดพ้นได้อหิงสาเป็นขอบเขตสุดท้ายแห่งการเจียมใจเจียมกาย

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาทีจะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศใด ๆ ลีงเหล่านี้เป็นเครื่องตกแต่งประจำสำนักของพระราชา ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของชาวมุสลิม ชาวนคริสต์ และชาวปาลาซี เช่นเดียวกับทีเป็นคนรับใช้ของชาวฮินดู คนรับใช้นั้นต้องการเพียงความรัก ความเมตตา หาใช่เกียรติยศหรือชื่อเสียงไม่ และトラบใดทีข้าพเจ้า เป็นคนรับใช้ทีซื่อสัตย์ トラบนั้นข้าพเจ้าก็ค้งได้รับความรัก ความเมตตาเป็นแน่นอน

นักประชาธิปไตยแต่กำเนิดคือผู้มีระเบียบวินัยแต่กำเนิด ประชาธิปไตยจะมีอยู่ในผู้ทีมีความเคารพในกฎทุกชนิด ไม่ว่ากฎนั้นจะเป็นกฎทีมนุษย์สร้างขึ้นหรือเป็นกฎของสวรรค์ก็ตาม ข้าพเจ้าขออวดอ้างว่ตนเองเป็นนักประชาธิปไตยโดยสัญชาตญาณและการฝึกรบม ขอให้บรรดาผู้ที่ฝไ้ฝันจะเป็นนักประชาธิปไตยจงได้ทดสอบตนเองด้วยวิธีพิสุจน์อันสำคัญยี่งเสียก่อน อนึ่ง นักประชาธิปไตยจะต้องมีความเสียสละอย่างยี่งยวด **เขาจะต้องไม่คิดไม่ฝันในเรื่องส่วนตัวหรือพวกพ้อง หากจะต้องคิดแต่เรื่องประชาธิปไตยเท่านั้น** ตอเมื่อปฏิบัติตนได้เช่นนี้ เขาจึงจะมีสิทธิเข้าร่วมการต่อสู้แบบต้อแพง

เสรีภาพภายนอกซึ่งเราจะบรรลุได้นั้นจะมี ปริมาณเท่า ๆ กับเสรีภาพภายในซึ่งเราสามารถจะ พัฒนาให้มีขึ้นได้ในตัวของเรา หากนี่เป็นความหมาย ที่ถูกต้องของคำว่าเสรีภาพแล้วไซ้เราก็น่าจะหัน มาเอาใจใส่ต่อการพัฒนาหรือปฏิรูปภายในให้ มากและจริงจังยิ่งขึ้น

ประชาธิปไตยที่ได้รับการจัดระเบียบแบบแผน และบรรลุซึ่งความสว่างแห่งธรรมะแล้วคือสิ่งที่ เลิศล้ำที่สุด ประชาธิปไตยที่บ่มด้วยอคติ อวิชชา และความมมงาย จะนำพาดนไปสู่ความวุ่นวาย และความพินาศ (ยังอินเดีย ๓๐ ก.ค. ๒๔๗๔)

นักประชาธิปไตยที่แท้จริง คือผู้ที่ใช้แต่วิธีการ ที่ไม่รุนแรงเท่านั้น เพื่อปกป้องเสรีภาพของตนเอง และเมื่อเป็นดังนั้น เขาก็จะยึดถือหลักการเดียวกัน นี้ในการปกป้องประเทศชาติ และมวลมนุษยชาติใน ที่สุดด้วยเช่นกัน

ภารกิจของข้าพเจ้าจะสิ้นสุดลง ในเมื่อ ข้าพเจ้าสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้น แก่ครอบครัวของมนุษย์ได้ว่า ชายหญิงทุกคน ไม่ว่าจะมึร่างกายอ่อนแอเพียงใด คือผู้พิทักษ์ ศักดิ์ศรีและอิสรภาพของตน การพิทักษ์ดังกล่าว จะยืนยงคงอยู่แม้ว่าโลกทั้งโลกจะเป็นปฏิปักษ์ ต่อผู้นั้นก็ตาม

เรามักเข้าใจกันว่า อำนาจนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ โดยผ่านทางรัฐสภาเท่านั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ นี่เป็นความเข้าใจผิดซึ่งเกิดจากความเฉื่อยชา ของพวกเรา หรือไม่ก็เป็นเพราะเราถูกสะกดจิต การศึกษาประวัติศาสตร์ของอังกฤษอย่างผิวเผิน ทำให้เราคิดว่า อำนาจทั้งหมดที่ประชาชนพึงมี พึ่งได้นั้นมาจากรัฐสภา ความจริงมีอยู่ว่าอำนาจ อยู่กับประชาชน แต่ประชาชนมอบอำนาจนี้ให้ แก่ผู้แทนราษฎรนำไปใช้ในรัฐสภาแทนตัวเขา รัฐสภาไม่มีอำนาจอะไรนอกเหนือไปจากอำนาจที่ ได้ไปจากประชาชนโดยผ่านผู้แทนราษฎร รัฐสภา จะไม่มีชีวิตอยู่ได้หากไม่มีประชาชน ข้าพเจ้า ได้พยายามตลอดมาเป็นเวลา ๒๑ ปี ที่จะให้ ประชาชนตระหนักถึงความจริงง่าย ๆ ซ้อนี่

อนึ่ง การดำเนินของรัฐสภานั้นจะบังเกิดผลดีได้ ก็ต่อเมื่อสมาชิกของรัฐสภาพร้อมที่จะปฏิบัติตนเพื่อ ประโยชน์สุขของประชาชนและประเทศชาติ กล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ หากได้ผู้แทนราษฎรที่มีคุณธรรมประจำใจ รัฐสภาจึงจะสามารถดำเนินการได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ

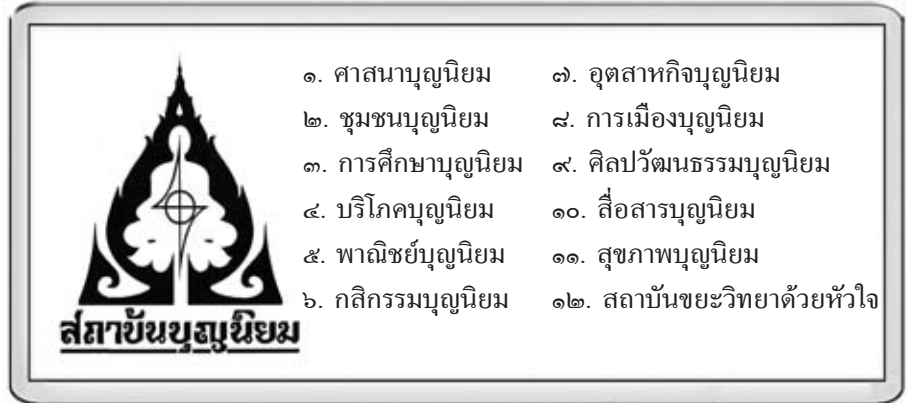
ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่ปลดปล่อยอินเดีย ให้หลุดจากแอกอังกฤษเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องการ ปลดปล่อยอินเดียให้หลุดจากแอกทุกชนิด ข้าพเจ้า ไม่ต้องการจะเอา “ราชาขอนไม้” ไปเปลี่ยนกับ “ราชานกกระยาง” เพราะฉะนั้น ในทัศนะของ ข้าพเจ้าขบวนการ “สุวราช” (ขบวนการต่อสู้เพื่อ อิสรภาพของอินเดีย-ผู้แปล) จึงเป็นขบวนการเพื่อ ชำระล้างและสร้างความบริสุทธิ์ให้แก่ตนเอง

บทสรุป การสร้างประชาธิปไตยในอินเดีย ของคานธี ต้องฝ่าป้อมปราการระดับมหาอำนาจ ที่เป็นนักล่าอาณานิคมอย่างอังกฤษ ผู้คนทั้ง ประเทศต่างถือชนชั้นวรรณะอย่างฝังอยู่ในสาย เลือด วรรณะชั้นต่ำต่างพากันยากจนข้นแค้นซึ่ง เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ แถมยังมีความ แดกแยกทางศาสนา จนลุกขึ้นมาฆ่าฟันกันอีกด้วย

คานธีต้องแก้ปัญหาใหญ่ๆ เหล่านี้แบบเอาชีวิตเข้า แลก ต้องถูกจับกุมคุมขัง เป็นเรื่องปกติ รวมเวลาที่ใช้ ชีวิตอยู่ในคุกทั้งหมด ๒,๓๓๔ วัน เคยถูกลอบสังหาร ถึง ๓ ครั้ง ในบั้นปลายชีวิตท่านยังคงพยายามเรียกร้อง ให้ฮินดูและมุสลิมในอินเดียญาติกันจนวินาทีสุดท้าย ของชีวิต ซึ่งสร้างความไม่พอใจในหมู่คนฮินดูหัวเก่า จำนวนไม่น้อย มีการเดินขบวนพากันตะโกนคำว่า **“คานธีจงลงนรก ปล่อยให้คานธีตายไป ไปลง นรกซะ!”** แม้จะมีคนโกรธ เกลียด ลอบฆ่า แต่ก็ไม่ได้ ทำให้ปณิธานของคานธีเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

“ข้าพเจ้าได้ปฏิญาณที่จะอุทิศแม่ แต่ชีวิตเพื่อ พยายามระงับเหตุร้ายที่ได้เกิดขึ้น เทพเจ้ารักมนุษยชาติ ทั้งมวลเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้ารักเพื่อนร่วมชาติของ ข้าพเจ้าเอง ทั้งนี้เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ใน หัวใจของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม และข้าพเจ้ามุ่งมาด ประารถนาที่จะบรรลุภาวะที่สูงที่สุดในชีวิต ด้วยการ รับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน” ☸

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่ ๓๒๖ เรากำลังอธิบายกันให้
ลึกซึ่งถึงความเป็น“กาย”กันอีก ต้องพูดซาก
พูดซ้ำย้ำกันไปทุกเหลี่ยมทุกมุม กว่าจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในคำว่า“กาย”กันได้จริง ๆ

สำคัญยิ่ง สำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่ง
ในคนไทย “กาย”คำนี้ได้กลายมาเป็นภาษา
“ไทย”ไปแล้ว และได้เบียดบิดผิดเพี้ยนจาก
ความหมายเดิมของ“ศาสตร์”พุทธไปสนิท

ที่จริงในพจนานุกรม“บาลี-ไทย”ซึ่งยัง
มีคำแปลกันได้ไว้ ถูกตัดอยู่ ก็ยังมีเยอะนะ

กาย = กอง, ผุง, หมู่, ประชุม ; หมวดแห่ง
เจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร

ซึ่งมันก็คือ “กาย” และแปลว่า องค์
ประชุมหรือหมวดหรือกองของเจตสิกธรรม
อันมี เวทนา สัญญา และสังขาร นั่นเอง

ก็ยืนยันชัดเจน คำว่า“กาย”นั้น ไม่ใช่
คำที่มีความหมายแค่“ร่างภายนอก” อัน
ประกอบด้วยดิน, น้ำ, ไฟ, ลมประชุมกันอยู่
เท่านั้น แต่ต้องมี“นามธรรม”เป็นหลัก คือ

เจตสิกทั้งหลายเป็นองค์ประกอบอยู่ด้วย
ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความถูกต้องตาม
ความหมายแท้ของคำว่า“กาย”นั้นยังยืนยัน
มีหลักฐานอยู่ชัด ๆ ว่า “กาย”ก็หมายถึง องค์
ประชุม หรือกองหรือองค์รวมของเจตสิก
ธรรม อันมี เวทนา สัญญา และสังขาร ตรง ๆ

คำว่า “กาย”ในศาสนาพุทธนั้นเป็น
บาลี ซึ่งมีนัยสำคัญยิ่งยวดในการปฏิบัติ
ธรรม เพราะเป็น“โพธิปักขิยธรรม”ข้อต้น
กันทีเดียว ที่คนผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้อง

เรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างสัมมาทิฐิกัน
ให้ได้ ก่อนคำว่า “เวทนา” ก่อนคำว่า “จิต”
ก่อนคำว่า “ธรรม” เพราะ“กาย”เป็น“ธรรม”
ภาวะข้อแรก ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ก่อนอื่นใดของ“พุทธธรรม” อันเป็น“ธรรม”
ที่มีคุณวิเศษ(อุดมมนุสสรธรรม)ถึงขั้น“โลกุตระ”

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ตรง ๆ ชัด ๆ ว่า
“โลกุตระธรรม ๔๖” ที่มี“โลกุตระธรรม ๙”
กับ“โลกุตระธรรม ๓๗”นั้นอย่างไร? ได้แก่
อะไรกันบ้าง? มีอะไรกันแน่? (ผู้สนใจตรวจดู
ได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มรรคผล”นั้นมี
“โลกุตระธรรม ๙” และกระบวนการ(process)
ในการปฏิบัตินั้นคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
รวมแล้วทั้งหมดเป็น“โลกุตระธรรม ๔๖”

ซึ่งมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีระ
ภาโต)”ของกระบวนการแห่งโลกุตระอย่างมี
ระบบระเบียบของขั้นต้น, ขั้นกลาง, ขั้น
ปลาย ที่ผู้มี“วิปัสสนาญาณหรือญาณทัสน
วิเศษ”จะมีภูมิปัญญา รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม
สภาพแห่งธรรมอันมี“รูปนาม-นามรูป”ที่
มีครบทั้ง“มหาภูตรูป ๔ และอุปาทายรูป
๒๔”ชนิดที่สลับซับซ้อนดูเหมือนจะสับสน-
ไม่มีระบบระเบียบ(chaos)เอาเสียเลยสำหรับ
ผู้ที่ภูมิยังเป็น“ปุถุชน”หรือยังมี“ภูมิโลกิยะ”

แต่ผู้ที่มี“ภูมิโลกุตระหรือในภูมิของ
“อาริยชน”นั้น จะไม่สับสนเลย จะเข้าใจ
เห็นจริงชัดเจนชัดแจ้งด้วย“วิปัสสนาญาณ
หรือญาณทัสนวิเศษ”ที่มีระบบระเบียบ

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าได้แท้จริง

เพราะมี“การสัมผัสของจริง”ที่เป็น “ธรรมะ ๒” (เทว ธรรม) ทั้งภายนอกและทั้ง ภายใน ยืนยันความเป็น“กาย”ต้องมีครบ “ธรรมะ ๒”ให้รู้จักแจ่มแจ้งอยู่ในปัจจุบันหลัด ๆ ใด ๆ ครบถ้วน ด้วย“รูป”ด้วย“นาม”ที่เป็น “ปัญญา”อันเป็น“โลกุตระภูมิ”อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น การเกิด“มรรคผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม ๘”ก็ดี การปฏิบัติด้วย “กระบวนการของโพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ ดีแม้จะมีความสลับซับซ้อนมากมาย มี สภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”อย่าง“สูงหล้า- ฟาลึก”ปานใด ก็เป็นไปตามทฤษฎีที่เป็น “ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย”อันมีระบบ ระเบียบ เป็นไปได้ชนิดที่ลุ่มลึกราบเรียบ “ราวฝั่งทะเล”อย่างน่าอัศจรรย์ อย่างไม่น่า เชื่อ ซึ่งผู้ไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จะ“ไม่เชื่อ” ยุคนี้ ในวงการพุทธมัน“เป็นจริง”ตามคำตรัส ของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ทุกประการ เห็น ได้ว่าปฏิบัติหลับตาทั้งภายนอก ไม่เริ่มต้น จาก“กาย” และเข้าใจ“กาย”ผิดไปหมดแล้ว

“ความน่าอัศจรรย์”ที่พิเศษจริง ๆ นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๘ “ปหาราทสูตร” ค้นหาอ่านดูเถิด จะเข้าใจได้อย่างดียิ่ง เพราะเป็นเรื่อง“ทวน กระแสความเป็นโลกียปุถุชน”(ปฏิไสดัง)แท้ ๆ

ซึ่งเป็น“ความน่าอัศจรรย์”ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๘ ที่เริ่มต้นด้วย“ความเป็นไปตาม ลำดับ”อันมี“ต้น-กลาง-ปลาย”ย่อมเรียงกัน

ไปเป็นลำดับ ๆ เริ่มจาก“การศึกษาไปตาม ลำดับ(อนุพุพพิชชา) กระทำไปตามลำดับ(อนุ พุพพิชชา) บรรลุไปตามข้อปฏิบัติเป็นลำดับ (อนุพุพพิชชา) มิใช่บรรลุหรือหักตผลกันแบบ ลัด ตัด“กาย”ทิ้ง มีแต่“ใจ”(ไม่มีต้น-กลาง-ปลาย)

ต้องมี“กาย”กับ“ใจ”เสมอทั้งขั้นโสดาบัน -สภิกาคามี-อนาคามี สุดท้ายถึงขั้นอรหัตต์ ปฏิบัติ“ศีล”ก็ต้องมีต้น-กลาง-ปลาย ที่ เจริญอย่าง“หมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสัคคะ)ที่ เป็นระบบระเบียบลึกซึ้งด้วย“อธิศีลสิกขา- อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” พร้อมกายใจ

“อธิจิต”หรือ“สมาธิ” ใจก็ต้องสั่งสม ตกผลึกเจริญอย่าง“หมุนรอบเชิงซ้อน”ไป ครอบ“ใจ”ครบ“กาย” เป็น“สมาธิ-สมาธิทริย-สมาธิพละ”เสมอ ตามลำดับมีต้น-กลาง-ปลาย

“อธิปัญญา” ก็มี“ความฉลาด”ที่ต้อง เจริญชนิดที่“หมุนรอบเชิงซ้อน” ครอบ“ใจ” ครอบ“กาย” ไปตามลำดับมี“ต้น-กลาง-ปลาย” เป็น“ปัญญา-ปัญญทริย-ปัญญาพละ”จริง

แม้“วิมุติ”ก็ดี หรือ“วิมุติญาณทัส สนะ”ก็ ดี หากไม่มีต้น-มีกลาง-มีปลายเป็น ไปตามลำดับดังสาธยายมานี้ นั่นก็คือ ผู้นั้น ปฏิบัติธรรมที่ไม่ใช่แบบพุทธ เพราะไม่เริ่ม ต้นเป็นลำดับ ตรงจุดแรกของการปฏิบัติ แบบพุทธที่สำคัญยิ่งได้ถูกแน่ แม่นแท้จริง

ผู้นั้นก็เสียเวลามาก จะสับสน วนเวียน จะวกไปวนมา ทำแล้ว ก็จะต้อง กลับมาทำอีก กลายเป็นคน“วิตกกังวล” ที่จะต้องใช้เวลาปฏิบัติเสียเวลาสูญเปล่า

ยาวนานเย็นเยือกเกินไปกว่าที่ควรจะเป็น

ทำแล้ว ไม่รู้แล้วรู้เสร็จ ทำได้ผล หรือไม่ได้ผล ก็ไม่มีกรอบขอบเขตกำหนด “สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“วิธีปฏิบัติ”ที่ถูกต้อง อย่างเป็นลำดับของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อันเป็นของพุทธ นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติที่ไม่เป็น“ไตรสิกขา”

เช่น ผู้มี“ความเห็น”(ทิฐิ)ว่า การปฏิบัติธรรม คือ“การหลับตาทำสมาธิ” แล้วก็สอนกันว่า หลับตาทำสมาธิไปเถอะ หลับตานี้แหละจะเกิด“ศีลบริสุทธิ”ตามมาเอง!!!..?

มีสอนกันแบบนี้จริง ๆ คิดดูเถิด! ศีลจะเกิดได้ในหลับตา ..มันจะเกิดได้อย่างไร?

ในเมื่อ“ศีล”นั่นคือ ข้อกำหนดเป็นข้อ ๆ เช่น ข้อ ๑ อย่าฆ่าสัตว์ ข้อ ๒ อย่าลักทรัพย์ของคนอื่น ข้อ ๓ อย่าทุจริตละเมิดในกาม เป็นต้น และอีกเยอะแยะมากมาย

แต่ไปปฏิบัติมัน“หลับตา” ไม่มีกิเลสเคลื่อนไหวภายนอกเลย ซึ่งไม่ได้สัมผัส“สัตว์”ที่มีสัตว์อยู่ภายนอกจริง ๆ หรือไม่ได้สัมผัสกับ“ของ”ที่เป็นของที่มีอยู่ภายนอกจริง ๆ แล้วจะยืนยันว่าบริสุทธิแล้ว

จิตใจเราจะ“อยากทำร้ายสัตว์”หรือเปล่า.. ก็ไม่มี“ความจริง”นั่นให้เรารู้จริง ให้เราได้สังวรระวังปฏิบัติอะไร หรือจิตใจเราจะเกิด“อยากได้ของที่ไม่ใช่ของเรา”ขึ้นมาจริง ๆ ก็ไม่มี“ความจริง”นั่นให้เรารู้จริงเลย ไม่มีอะไรให้เราได้ปฏิบัติสังวรระวังเลย

ไม่มีสังวรศีล ไม่มีสำรวมอินทรีย์อะไร

“หลับตา”เข้าไป ไม่“สัมผัส”อะไรเลย แล้ว“ตีขลุม”ว่า ไม่ได้ละเมิดศีลข้อใดเลย นี่คือ ..บริสุทธิแล้ว อู้บอ๊บบมากไป! ไอ้แบบนี้มันได้ปฏิบัติ“ศีล”ข้อไหนกันล่ะ ข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ฯลฯ ไม่มีเลย!!!

มันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ยังไง..หา?

“ศีล”มีแตกต่างออกไปสารพัดอีกมากมาย เรายังหลงติดยึดในอะไรต่าง ๆ นั้นอยู่บ้าง? อย่างน้อยก็ปฏิบัติตาม“จุลศีล”ซึ่งมีแค่ ๒๖ ข้อ ก็ยังจะพอพิสูจน์ยืนยันได้

๒๖ ข้อนี้ หรือทั้ง“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ พระพุทธเจ้าก็ทรงคัดสรรมาแล้ว ด้วยพระสัมพันธัญญะของพระองค์ว่าเป็น“ธรรมนุญอันเพียงพอจะยืนยันแล้ว”

มัน“พอเพียง”เป็นหลักเกณฑ์สำคัญของพุทธศาสตร์ เป็น“ตัวอย่าง”(specimen) แทนสารพัดสิ่งในโลก ครอบคลุมสารพัดกิเลสได้อย่าง“เพียงพอ”ทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ จะใช้ปฏิบัติบรรลุธรรมจนชื่ออรหันต์ สำหรับความเป็น“คน”แต่ละคน อันจะถือได้ว่า เป็นผู้บรรลุพ้น“ทุกข์อาวียสัจ”จริงแท้ พอเพียงได้แล้ว(efficiency)

นี่อะไร? ...“สมมุติธรรม”ก็ไม่มี “ปรมาตถธรรม”ยิ่งเลอะใหญ่ จะฝันเพื่อ

เพื่อพียงไปกับ‘ภพน้อยภพใหญ่’ได้ทั้งนั้น เห็นได้มัยว่ามันโมเม มันมิจฉาทิฐิ เพราะ“ศีล”นั่นเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกัน ตอนมีชีวิตปกตินี้แหละ เป็นชีวิตสามัญ

ลืมนตา เมื่อสัมผัสอะไร กับสิ่งนั้นก็มึสติรู้ตัว
ทั่วพร้อม แล้วสังวรอย่าทำทุจริตให้ผิดศีล
โดยไม่ให้“ผิดศีล”ไปตั้งแต่ภายนอกที่เดียว
ก่อนที่จะนับว่าบรรลุ“การมีศีล” หรือผู้นั้น
บรรลุธรรมคือ เจริญ“อธิศีล-อธิจิต(สมาธิ)-อธิ
ปัญญา-อธิมุติ”นั้น “ในจิตใจ”ของผู้นั้น
ต้อง“ไม่มีกิเลส”ที่มันจะละเมิด“ศีล”นั้นๆ

..ก็ไม่สอนกันแบบนี้ อย่างนี้กันแล้ว
หรือไม่ก็..หลงผิดไปว่า ถือศีล ปฏิบัติ
ศีล จะมีผลแค่ควบคุมกาย กับวาจา อย่าให้
กายให้วาจาผิดข้อที่“ศีล”กำหนดไว้ เป็นอัน
จบกิจของศีล คือแค่หมายเอาว่า “ศีลจะมี
ผล ไม่ทำทุจริตทาง‘กาย’กับ‘วาจา’เท่านั้น”
สอนกันว่า“ผล”ของศีล มีอยู่เท่านั้น!
ทั้งๆที่ใน“กัมมัตถยสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘) พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ไต่ๆว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังอรรถัตตผล
ให้บริบูรณ์โดยลำดับ ดังนี้ ได้แก่

๑. อวิปปฏิสาร(ไม่เดือดร้อนใจ)
๒. ปา
มุขชะ(เบิกบานยินดี)
๓. ปีติ(อิ่มใจ)
๔. ปัสสัทธิ
(สงบระงับกิเลส)
๕. สุข(ยินดีเพราะลดกิเลสถูกตัวมัน)
๖. สมาธิ(จิตตั้งมั่น)
๗. ยถาภูตญาณทัสสนะ(รู้
แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง)
๘. นิพพิทา(เบื่อกิเลส)
๙. วิราคะ(จากคลายจากความยึดมั่น)
๑๐. วิมุตติ
ญาณทัสสนะ(เห็นแจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้น)

ก็อ่านดูแล้วไตร่ตรองตามดี ๆ ทั้ง ๑๐
อย่างนั้น ตั้งแต่ข้อ ๑ “อวิปปฏิสาร” ไป
จนถึงข้อ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ” นั้น มัน
คือ อะไร? คือ“อาการ”ของกาย-วาจาหรือ?
หรือว่ามันคือ “อาการ”ของจิตใจกันแน่?

ดังนั้น “ความรู้”แม้ในวงวิชาการพุทธ
ศาสตร์ที่มีกันตื่นตาตื่นใจในยุคนี ที่เชื่อกัน
และสอนกันว่า “ศีลให้ผลแค่กายกับวาจา”
เท่านั้น ส่วน“สมาธิ”หรือ“ปัญญา”นั้นก็ให้
ไป“หลับตาทำจิตสงบเข้าไปอยู่ในภวังค์”
เอาอีกที แบบนี้มันแยก“ศีล”ต่างหากจาก
“สมาธิ” จาก“ปัญญา” จาก“วิมุติ”ไปแล้ว

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”แยกกันปฏิบัติ
ไม่ได้ มันเป็น“กระบวนการ”(process)ที่ต้อง
ปฏิบัติร่วมกัน ทำงานมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่

ลองทบทวน“กระบวนทัศน์”(para-
digm) ของตนที่มีมาแล้ว และ“ยึดถือ”มัน
ว่าถูกต้องแน่ยิ่งจริงจัง แถมปฏิบัติตาม
กระบวนทัศน์นั้นมานานแล้วด้วย มัน
ก็ได้“ผล”อย่างที่ท่านได้“ยึด”กันนั้นแหละ

ลองมี“ปรโตโฆสะ” ฟังเสียงอาตมา
บ้าง หรือฟังคำอธิบายของอาตมาให้ดี ๆ ให้
บริบูรณ์ดูบ้าง เพื่อจะเกิด“ความเชื่อ”(ศรัทธา)
อาตมาขึ้นมาบ้าง และเข้าใจใน“โยนิโสม
นสิการ”(การทำใจในใจตามที่อาตมาอธิบาย

เพื่อจะปฏิบัติ“ทำใจในใจ”ของคุณเกิด
ผลตามที่อาตมาว่าเป็น“สัมมาผล”กันนี้บ้าง

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้“ปฏิบัติศีล”
เป็นหลักต้น แล้วจะเกิด“ผล”จาก“ศีล”แต่
ละข้อตามที่ตนสมาทานนั้น ๆ ได้“อธิจิต”
ได้“สมาธิ”ได้“อธิปัญญา”ที่มี“กระบวนการ”
เกิดการสังเคราะห์-อภิสังขารกันมีสัมมาผล
เป็น“ปัญญาภิสังขาร”เข้าขั้น“โลกุตระ”แท้

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ฟ้าร้องไห้

แล้วพ่อก็จากลูกไป
แม้ทำใจเอาไว้ล่วงหน้า
เสียงครวญคร่ำไปทั่วขวานทอง
แม้แต่ฟ้าก็ยังร้องไห้
พ่อเหนื่อยมานานนัก
ทั้งยอดดอยร้อยทุ่งนาป่าดอย
นับตั้งแต่นี้ต่อไป
ด้วยผลบุญพ่อก่อ เป็นสะพานทอดรอ
ขาดพ่อเหมือนเรือต่อหัก
ทำตามคำสอนของพ่อ
พ่อคอยจับจ้องมองมา
ถ้าลูกทุกคนรักพ่อ
รักษาบ้านเมืองเอาไว้(ซ้ำ)

จากไปไม่เอ่ยคำลา
ถึงเวลากลับน้ำตาไม่ไหว
ความหม่นหมองครอบครองอยู่ทั่วไทย
เหมือนรู้ใจคนไทยอาลัยอาวรณ์
งานหนักไม่ค่อยได้พักผ่อน
พ่อห่วงหาอาทร พลสภานิกของพ่อ
คงไม่ได้เห็นหน้าพ่ออีกหนอ
นำพ่อสู่สรวงสวรรค์
เราจงรักสามัคคีกันได้
ชาติไทยก็เดินต่อไปได้
จากชั้นฟ้าสวรรค์าลัย
จงสานต่อตามรอยพ่อไป
ให้พ่อภูมิใจว่าเป็นลูกพ่อ

* * *

วัยเด็กที่ขาดทั้งความรัก ความอบอุ่น อดมือกินมือ
เขาดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด อย่างมีศักดิ์ศรี
พร้อมพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่เกิด
สร้างเสริมให้เขาเป็นนักแต่งเพลงชื่อดัง
ได้รับการประกาศให้เป็นศิลปินแห่งชาติ
สาขาศิลปะการแสดง นักแต่งเพลงลูกทุ่ง ปีพ.ศ.๒๕๔๒
วันนี้ในวัยแปดสิบปี เขาแข็งแกร่งมีไฟชีวิต
จากการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ นอนหัวค่ำตื่นแต่เช้า
เลิกอบายมุขเด็ดขาด ด้วยจิตใจที่กล้าแกร่ง
อันถูกบ่มเพาะเมื่อวัยเด็ก
เป็นอีกตำนานชีวิตที่ทรงคุณค่าควรศึกษา

* * *

ชลธี ธารทอง

(เสาชემูลูกทุ่งไทย)

“ผมชอบคำว่าเสาเข็มมาก
ได้ยินครั้งแรกในชีวิตที่สันตโตโคก
ผมเกิดมาเป็นเสาเข็มจริง ๆ”

หลายคนบอกว่า ชีวิตที่ยากจน ลำบาก
ขาดแคลน ทิวไทย ถูกขัดขวาง ถูกด่าทอ มี
อุปสรรคปัญหาต่าง ๆ มากมาย เป็นชีวิตที่ไม่ดี
แต่พระพุทธเจ้ากลับตรัสสอนว่า ชีวิตที่ลำบาก
หรือการตั้งตนอยู่บนความลำบาก กุศลธรรม
เจริญยิ่ง ชีวิตที่สบายจนถึงขั้นติดสบาย หรือการ
ตั้งตนอยู่บนความสบาย อกุศลธรรมเจริญยิ่ง

ครูเพลงผู้นี้เป็นศิลปินแห่งชาติ เป็นนักแต่ง
เพลงที่มีฉายา “เทวดาเพลง” เพราะท่านแต่งเพลง
ให้ใครร้อง นักร้องคนนั้นก็มักจะมีชื่อเสียงโด่งดัง
เป็นที่รู้จัก ท่านเปรียบเสมือนเสาเข็มที่ยอมตอกตัว
เองอยู่ใต้ดิน เพื่อแบกรับน้ำหนักคิกรามบ้านเรือน
ที่สูงตระหง่านสวยงามอย่างยิ่ง คนอาจจะฟังเพลง
สายัณห์ ไพเราะเพราะพริ้ง และชื่นชอบบยอดรัก
สลักใจ แต่นั่นก็คือตอกสวยซึ่งจะตั้งอยู่ไม่ได้ถ้าขาด
เสาเข็ม

ชลธิ ธารทอง ผมชอบคำว่าเสาเข็มมาก
ได้ยินครั้งแรกในชีวิตที่สันตโตโคก ผมเกิดมาเป็น
เสาเข็มจริง ๆ และภูมิใจที่เกิดมาบนผืนแผ่นดิน
นี้ ย้อนไปเจ็ดสิบปีก่อน ผมยังเป็นต้นกล้าเล็ก ๆ
เหมือนหญ้ารองดินไก่อ่ แค่อไก่อ่เหยียบมันก็ตายแล้ว
แต่บังเอิญผมรอดมาได้ และกว่าจะถึงวันนี้ ผมต้อง
ผ่านอะไรมาบ้าง

แม่ผมเสียตอนผมอายุหกเดือน แม่คลอดผม
กลางทุ่งนา ตอนไปช่วยพ่อรับจ้างเกี่ยวข้าวแล้ว
เจ็บท้อง พ่อบอกว่าผ้าขาวม้าซักผืนทำผ้าขี้ริ้วก็

ไม่มี คลอดมาแล้วก็อยู่กับตามมีตามเกิด อยู่มา
หกเดือนแม่ก็เสียเพราะตกเลือดมาก สมัยก่อน
การรักษายังไม่ทันสมัย ผมก็เลยเป็นลูกโทน
สามเดือนต่อมาพ่อก็มีเมียใหม่ ผมก็อยู่ลำบาก
เพราะแม่ใหม่ไม่ชอบหน้า ผมจึงไปอาศัยบ้านป่า
บ้านลุงบ้านย่าบ้านยายกินไปวัน ๆ แต่ละวันวิ่งขึ้น
บ้านโน้นบ้างบ้านนี้บ้าง ไม่เป็นหลักแหล่ง

ปู่ย่าตายายลุงป้าน้าอาสมัยก่อนท่านก็อยู่กับ
ความจน ตระกูลผมไม่มีใครรวย รับจ้างทั้งนั้น ข้าว
แต่ละมื้อแต่ละคำมีความหมาย เมื่อผมไปแทรกอีก
คนหม้อข้าวเขาก็พร่องไปอีกสองสามทัพพี ก็มีคำ
พูดจากลุงป้าน้าอาว่าเมื่อคืนหมาที่โหนดมาลักกิน
ข้าวบ้านฉัน ผมได้ยินก็ต้องหวานอมขมกลืนเพราะ
ไม่รู้จะทำอย่างไร ทนอยู่ไปสองสามปีพอเก็บเงิน
ได้นิดหน่อยก็ออกจากเมืองชล ไปตายเอาดาบหน้า
ความจนบอกเราว่าให้สู้ สู้ทุกอย่างในทางที่ดี ถึง
แม่ไปลักเขากินแต่ก็เป็นของปู่ย่าตายาย โทษก็
เบาหน่อยแค่คำกระแทกแตกดันไม่ถึงกับติดคุก
ติดตะราง แต่ละก้าวเดินในชีวิตของผมเป็นมา
หมดแล้ว ทั้งเด็กตัดอ้อย กองเชียร์ร่ำว่ง นักร้อง
นักมวย นักฟุตบอล นักพากย์ ลิเก อยู่บนทาง
สายนี้เราทำอะไรได้ แพ้ไม่ได้วันหนึ่งเราจะประสบ
ความสำเร็จ

คนที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ภูมิปัญญาอันสูงส่ง
โปรดอย่าคิดว่าต้องเป็นคนที่มีความพร้อม ถ้า
ศึกษาประวัติผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต นั่นไม่ใช่
เงื่อนไขในการตัดรอนโอกาสพัฒนาชีวิต ในทาง
ตรงข้าม กลับสร้างแรงฮึด เราไม่มีความพร้อม
แต่ถ้ามีความเพียรก็สามารถถีบทะยานตนเองจาก

ความไม่พร้อมไปสู่ความสำเร็จได้

ชลธิ ผมเข้ากรุงเทพฯ มีเงินแค่ร้อยละบาท เกาะรถบรรทุกจากเมืองชลเข้ากรุง ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะไปไหน พอลงจากรถก็เจอคนบ้านเดียวกัน พอรู้ว่าผมยังไม่มีที่พักก็ชวนผมไปพักที่บ้านเขาซึ่งเป็นร้านขายของชำ ตื่นเช้าก็ช่วยขายของ ขนของ ทำอยู่ได้สองปี ภรรยาเขาก็ว่าเปลืองข้าวเปลืองน้ำ ผมทนไม่ได้ก็ไปต่ออีก คราวนี้ไปราชบุรี หาน้ำชายแท้ๆ ไปช่วยทำนา ไปขุดดินเผาถ่านอยู่สี่ปี

วันหนึ่ง วงดนตรีรวมดาวกระจายของครูลำเนียง ม่วงทอง ประกาศรับนักร้องชายและหญิงอย่างละคน ผมก็ไปสมัคร เงินค่าสมัครก็ไม่มี น้ำก็ให้ถั่วลิสงไปขายสองถัง ถั่วที่ผมช่วยเขาปลูกนั้นแหละ ได้เงินมา ๕๐ บาท ผมสมัครเป็นคนสุดท้าย ผลประกวดได้ที่หนึ่ง ผมดีใจจะได้เป็นนักร้อง จากนั้นชีวิตที่ย่างยากของผมก็พลิกไปอีกด้าน คือ ได้เข้าประจำวงดาวกระจาย ผมบอกตัวเองว่าต่อไปนี่จะมีข้าวกินวันละสามมื้อแล้ว เพราะหัวหน้าวงทำนเมตตาให้เบี้ยเลี้ยงวันละ ๒๕ บาท ทีแรกยังไม่ได้ร้องเพลง ได้แต่แบกกลองทุกวัน เป็นทางเครื่องให้บรรดานักร้องดั่งๆ วงดนตรีเดินสายไปไหนก็ต้องไปกับเขา ใครจะเอาโอเลี้ยง จะเอาข้าวผัด ให้หัวรองเท้า ผมทำได้ทุกอย่าง เพราะเราเป็นผู้ช่วย ก็รับใช้เขาไป ทำอยู่ ๓ ปี ถึงได้ร้องเพลง

ประเด็นสำคัญที่ต้องขีดเส้นใต้ด้วยหมึกแดง ว่า คนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต คนที่จะก้าวไปสู่การเป็นเจ้าแกนนั้น ต้องผ่านการเป็นเจ้าถ่านก่อน คือต้องเป็นผู้รับใช้ที่ดีก่อนจึงจะเป็นผู้นำที่ดีได้

ชลธิ วันหนึ่งโชคเข้าข้างผม เมื่อวงดนตรีเดินสายที่อีสานถึงปากช่อง นักร้องไปกินส้มตำแล้วท้องเสีย ร้องเพลงไม่ได้ ครูก็เรียกผมขึ้นไปเป็นมวญแทน ผมร้องเพลง “ดอกดินถวิลฟ้า” ซัยชนะบุญโยชิต จากนั้นผมขยับขึ้นเป็นนักร้อง ค่าตัวขึ้น

ประวัติชลธิ ธารทอง

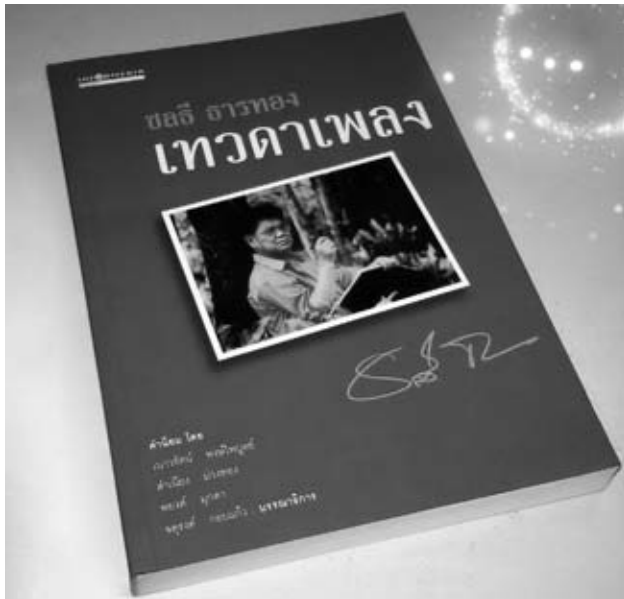
ชื่อจริง สมนึก ทองมา เกิดวันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่ จ. ชลบุรี เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดแก้วศรัทธาที่ชลบุรี มาต่อชั้นประถมปีที่ ๔ ที่โรงเรียนวัดโคกขี้หนอน ชลบุรี จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนประชาสงเคราะห์ อ. พานทอง จ.ชลบุรี

บทเพลงของ ชลธิ มีจุดเด่นในการเลือกสรรถ้อยคำ ในลักษณะกวีนิพนธ์มาใช้ในการแต่งเพลง เนื้อหามีสาระส่งเสริมคุณค่านิยมวิถีชีวิตไทย ท่วงทำนองเพลงที่ไพเราะตรึงใจผู้ฟัง บทเพลงมีความโดดเด่นในศิลปะการประพันธ์ที่ใช้ฉันทลักษณ์หลายรูปแบบ เป็นนักแต่งเพลงที่แต่งทั้งคำร้อง ทำนองเพลงเอง ผลงานเพลงล้วนแต่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของนักฟังเพลง สร้างนักร้องลูกทุ่งให้วงการเพลงมากมาย อาทิเช่น สายัณห์ สัญญา, ยอดรัก สลักใจ, สดใส รมโพธิ์ทอง, เสรี รุ่งสว่าง, เอกพจน์ วงศ์นาค, สุนารี ราชสีมา เป็นต้น

เป็นวันละ ๓๕ บาท จากเดิม ๒๕ บาท

ผมอยู่กับครูลำเนียงหลายปี ก็เกิดการเข้าใจผิด ซึ่งผมพยายามอธิบายแล้ว สุดท้ายผมยอมรับชะตากรรม ถูกไล่ออกจากวง ตั้งแต่วันนั้น ผมก็เร่ร่อนไปเรื่อยๆ ตอนที่ยังอยู่กับครูลำเนียง ผมแต่งเพลงไว้เพลงหนึ่งชื่อ “พอหรือยัง” ที่ศรีศรีศรีประจวบ ร้อง เป็นเพลงที่แต่งจากประสบการณ์จริง เป็นไม้ขีดจุดประกายชีวิตให้ผมมีความหวัง เพราะศรีศรีเอาไปร้องเพลงเดียวดังระเบิดเลย มีคนไม่เชื่อว่าผมแต่ง เวลาผมเอาเพลงใหม่ไปเสนอขาย ไม่มีใครซื้อ เขาเชื่อว่าครูไพบูลย์ บุตรขันเป็นคนแต่งเพลงให้ศรีศรี ผมก็อดอยากปากแห้งจนต้องลาวงการนี้ไปอยู่แก่งเสี้ยนกับพ่อตา ไปช่วยเก็บข้าวโพด ฝึาไร่ฝึายัง ตรวจสอบไร่ไปทำอะไรต่อมิอะไรแล้วแต่พ่อตาแม่ยายเขาจะสั่ง ได้กินข้าวครบสามมื้อก็โอเค มาตายที่นี่แหละ ไม่เข้าวงการเพลงอีกแล้ว

ก่อนจะอำลาวงการ ผมพบเด็กปี่มคนหนึ่งที่บุคคลโต ต่อมาเขาคือนักร้องลูกทุ่งชื่อดัง สายัณห์

“พื้นฐานอย่างหนึ่ง
ของการเป็นนักแต่งเพลง
คือ ต้องมีภาษาไทยที่แข็งแรง
จึงจะสามารถนำพยัญชนะ ๔๔ ตัวนั้น
มาใช้เรียงถ้อยร้อยความให้สวยได้”

สัญญา เด็กคนนั้นกำลังล้างรถแล้วร้องเพลง “พอหรือยัง” ที่ครคีรีร้อง ผมสะดุดหู เสียงเด็กคน นี้เข้าทำ ผมก็ให้เขา ๒ เพลง คือเพลงลูกสาวผู้ การ กับเพลงแหม่มปลาร้า ผมให้ฟรี ไม่คิดเงิน ซึ่ง สองเพลงนี้ ผมตั้งใจแต่งให้ครคีรี เพราะเมื่อเพลง “พอหรือยัง” ดัง ครคีรีก็มาขออีก ๑๐ เพลง ผม แต่งให้เขาได้แค่ ๖ เพลง วันหนึ่งผมได้ยีนวิทย์ ประกาศว่า เมื่อคืนคุณครคีรีถูกรถยนต์ชนตาย ที่กำแพงเพชร ผมจึงนำเพลงให้ส่ายนธ์ สัญญา ร้องแทน

เมื่อไปอยู่บ้านนอก ทุกวันเวลาทำงานผม เปิดวิทยุ หมุนไปคลื่นไหนก็ได้ยินแต่เพลงที่ผม แต่ง จึงรู้ว่าส่ายนธ์ สัญญา เด็กปี่มคนนั้นดังแล้ว พอมีการเปิดเพลงนี้ถี่ๆ เข้า ก็มีคนตามหา คนแต่งสองเพลงนี้อยู่ที่ไหน เขาก็ตามไปหาผมที่ แก่งเสือเต้น ขอให้ช่วยแต่งเพลง เขาอยากได้เพลง เขาให้ผม ๕ พันบาท เหมมาเพลงไว้ก่อนเป็นมัดจำ มี อารมณ์เมื่อไรก็แต่งเพลงไปให้เขา

ตอนรับเงินมาผมยังไม่รู้ว่าจะแต่งเพลงอะไร แต่เพราะเป็นคนช่างฝันช่างคิด เวลาเจออะไร ผ่านหูผ่านตา มันจะคิดด้วยภาษากวีที่มีอยู่ในใจเรา คนเดียว ซึ่งคนอื่นไม่รู้ไม่เห็น พอว่างจากการคุมไร่ กลางวันผมก็นั่งใต้โคนไม้

ผมแต่งเพลง เดือนห้าหน้าแล้ง ลมแรงพัด ช่อมะม่วง เพลงไฟล้อลม คนล่องลอย หัวใจปีกหัก จำปาลิ้มต้น กินอะไรถึงสวย ซึ่งเพลงเหล่านี้มีแรง บันดาลใจ ไม่ได้สร้าง ไม่ได้เติมแต่ง ไม่ได้มีแผนมา ก่อน ได้มาจากชีวิตจริงที่สัมผัสเรื่องราวปัจจุบัน ทันด่วน แต่คนที่จะทำอย่างนี้ได้ สิ่งที่เขาไม่ได้ คือพรสวรรค์ คุณต้องมีความเป็นกวีในสมอง คุณ ต้องมีความฝันในตัวเอง คุณต้องฝันให้ไกล ฝันไม่ เหมือนคนอื่น คือมองอะไรก็ให้สวยไว้ก่อน อย่า มองด้านไม่ดี แล้วเรียบเรียงถ้อยร้อยความจาก พยัญชนะทั้ง ๔๔ ตัว มาเป็นบทร้อยแก้วร้อยกรอง อย่างไพเราะ ต้องมีพรสวรรค์ มีมานะบากบั่น มี พรแสวง พื้นฐานอย่างหนึ่งของการเป็นนักแต่ง- เพลง คือต้องมีภาษาไทยที่แข็งแรงจึงจะสามารถ นำพยัญชนะ ๔๔ ตัวนั้นมาใช้เรียงถ้อยร้อยความให้ สวยได้ เพลงลูกทุ่งถ้าแต่งได้ดีจริงเพลงนั้นอยู่นาน เป็นร้อยๆปีเพราะภาษาสวย คนจำติดหูไม่รู้ลืม

หลังจากเอาเพลงให้ส่ายนธ์ สัญญา ร้อง หลายเพลงก็ฮิตมาก เช่น กินอะไรถึงสวย นัก เพลง-คนจน ล้นเกล้าฯ เผ่าไทยก็อยู่ในชุดนี้ ตอน นั้นสมองผมลื่นไหลมาก แต่งเพลงให้ใครร้องก็ดัง หมด ทำให้ได้รับการขานรับจากคนในวงการเพลง มาก บางเดือนได้ค่าตอบแทนถึงสี่หมื่นบาท ซึ่งผม คาดไม่ถึง มันพลิกผันเร็วมาก แสดงว่าตลาดเพลง มีความต้องการสูงมาก

ความสำคัญของเพลงล้นเกล้าฯ เผ่าไทย ซึ่งครูชลธิ ธารทอง เป็นผู้แต่ง ขับร้องโดย ส่ายนธ์ สัญญา เป็นเพลงที่แสดงความจงรักภักดี

“ ผมเลิกบอขายมุขทั้งหมด
ซึ่งผมตัดใจได้โดยไม่ยาก
ผมมีมอตโต้ประจำใจว่า
ถ้าไม่ชนะตัวเอง
ก็อย่าหวังว่าจะชนะคนอื่น ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
รัชกาลที่ ๙

ชลธี ในวงการเพลงลูกทุ่ง วงการล้อมวลชน
ให้คำจำกัดความเพลงนี้ว่าเป็นเพลงชาติของคน
ลูกทุ่ง เพราะพอใกล้วันเฉลิมพระชนมพรรษาของ
พระองค์ท่านทุกปี เพลงนี้จะกระหึ่มไปทั่วประเทศ
ไม่ว่าก่อนหรือหลังวันเฉลิมฯ

การใช้สติปัญญา ใช้สมองแต่งเพลงตาม
ความต้องการของตลาดจนกระทั่งเกิดอาการ
ปวดหัวข้างเดียว ความเจ็บป่วยในครั้งนั้น เขา
เข้าจริงใจความทุกข์ก็สอนธรรม ทำให้ครูชลธี มี
โอกาสพลิกชีวิตจากศิลปินทั่วไปมาเป็นศิลปิน
อีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันว่า
ศิลปินจะนอนดิ๊กตื่นสาย ทั้งบอขายมุข เหล้า
บุหรีเพียบ ศิลปินจึงป่วย จึงมีโรคภัยไข้เจ็บอย่าง
ยอดรัก สลักใจ สายัณห์ สัญญา ซึ่งเป็นมะเร็ง
เสียชีวิตและใคร ๆ อีกหลายคน

ชลธี เพื่อนผมเป็นหมอ เขาบอกผมว่า นาย
ต้องจัดชีวิตใหม่และรับรองว่านายจะยิ่งใหญ่ตลอด
กาล เขาแนะนำให้นอนหัวค่ำ ประมาณสองทุ่มกว่า
แล้วไปตื่นเอาตีสามตีสี่ ซึ่งตอนนั้นโลกยังหลับ เรา
ก็จะมีเวลาคิดตีมาก ๆ เพราะเป็นช่วงเวลาแห่ง
ความสงบ ผมทำอย่างนั้นได้สักพักใหญ่ ๆ ได้เห็น
ผล ความคิด สมองแจ่มใสมากเพราะได้พักผ่อน

เต็มที่ เราทำงานขณะที่คนอื่นหลับ ช่วยให้เรามี
สมาธิมากขึ้น

ผมเลิกบอขายมุขทั้งหมด ซึ่งผมตัดใจได้ไม่ยาก
ผมมีมอตโต้ประจำใจว่าถ้าไม่ชนะตัวเองก็อย่าหวัง
ว่าจะชนะคนอื่น ท่องไว้เสมอว่าเราต้องเอาชนะ
ตัวเองให้ได้ ชนะให้ได้ ชนะให้ได้ นี่คือเรื่องจริงที่
ไม่มีใครบอก แต่ผมบอกตัวเองแล้วทำได้ ผมเชื่อ
ว่าทุกคนทำได้ถ้ามีจิตอย่างผม จิตต้องแข็งแรง
ตะลุยกเลย ชนะได้ ถ้าชนะตัวเองไม่ได้อย่าหวังจะ
ชนะคนอื่น

ไม่แปลกที่ครูเพลงชลธี ธารทอง แต่งเพลง
มาแล้วประมาณ ๕,๐๐๐ กว่าเพลง เพราะวิถีชีวิต
แบบนี้ เป็นวิถีสุขภาพที่ดีแก่การเยียวยาดูแล
ตนเอง ทำให้ได้กลับสมองที่สดใสมากแต่งเพลง
ได้มากมาย

ในช่วงที่ผ่านมา มีเพลงต้องห้ามเพลง
หนึ่ง ชื่อ เงินสั่งมา แต่งโดยครูชลธี ธารทอง
ซึ่งนอกจากสะท้อนความคิดเห็นโทษภัยของ
เงินตราที่คนส่วนใหญ่ตกเป็นทาสจนยอมทำชั่ว
ได้ทุกอย่างแล้ว ยังเป็นการส่งสัญญาณเตือนถึง
นักการศาสนาบางสำนักที่กำลังเดินสวนทางกับ
คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เงินสั่งมา

เงินใช้ใหม่ทำให้คนจนชื่นชม
เงินใช้ใหม่ทำให้สังคมตกต่ำ
เงินใช้ใหม่ทำให้คนล้มศีลธรรม
หน้าด้านหน้าดำเพราะเงินนี้หนอ
เงินใช้ใหม่ทำให้ใจคนโหดร้าย
เงินใช้ใหม่ทำให้ลูกมันฆ่าพ่อ
เงินใช้ใหม่ทำให้เพื่อนฝูงแตกคอก
มีเงินมาล่อ รูปหล่อยังแพ้ออกทาน
เงินจ้างผีให้โม้แป้งได้
เงินเป็นนายของคนทั่วย่าน
เงินมาผ้าหลุด ความบริสุทธิ์แหลกราน
ทนทรمانกับคำถากถาง
เงินใช้ใหม่ ทำให้โลกเราสับสน
คือเหตุผลทำคนให้มีช่องว่าง
บวชเป็นพระแล้วท่านไม่ยอมปล่อยวาง
ปลุกต้นสดตางค์ไว้บนแผ่นหลังญาติโยม สาธุๆๆ

เพลงฟ้าร้องไห้ คือเพลงที่ครูชลธีได้หลอมรวมน้ำใจบวคน้ำตาถลันออกมาแทนน้ำหมึกเพื่อถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ในห้วงเวลาแห่งความสูญเสียครั้งสำคัญยิ่งของคนไทยทั้งชาติ

“ผมนั่งน้ำตาไหลโดยไม่มีเสียงสะอื้น
คิดถึงภาพที่พระองค์ท่านเดินท่อม ๆ กลางทุ่งนา
ขึ้นเขาลงห้วยพันยอดดอยร้อยขุนเขา
พระองค์ท่านก็เสด็จไปเยี่ยมราษฎรได้ทุกที่”

ชลธี วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ทุกคนทั้งโลกไม่เฉพาะในเมืองไทย คาดไม่ถึงและตกตะลึงกับข่าวความสูญเสียที่เกิดขึ้น พระองค์เป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งของโลก โครงการกว่าสี่พันโครงการล้วนเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ทันทึที่สำนักพระราชวังประกาศออกมา ผมก็อึ้งครับ ทั้ง ๆ ที่คาดไว้แล้วว่าต้องเกิดเหตุการณ์นี้ แต่ไม่วายตกตะลึงว่าทำไมเร็วนัก ผมนั่งน้ำตาไหลโดยไม่มีเสียงสะอื้น คิดถึงภาพที่พระองค์ท่านเดินท่อม ๆ กลางทุ่งนา ขึ้นเขาลงห้วยพันยอดดอยร้อยขุนเขา พระองค์ท่านก็เสด็จไปเยี่ยมราษฎรได้ทุกที่ คิดว่าต่อไปนี้ไม่มีพระองค์อีกแล้ว ต่อไปนี้พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้นจะไม่เสด็จมาให้เห็นอีกแล้ว ต่อไปนี้คนไทยจะเหงามาก พอคิดถึงตอนนี้ น้ำตาก็ไหลไม่หยุด ห้ามไม่ได้ด้วยความเคารพในชีวิตผม หัวพันกว่าเพลงที่แต่งมา ผมแต่งเกี่ยวกับในหลวงและพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน ๑๒-๑๓ เพลง เพลงล่าสุดที่แต่งคือฟ้าร้องไห้ ศิลปินมาร้องเพลงนี้เป็นร้อยคน แต่ไม่ได้ร้องทุกคน เพราะห้องอัดเสียงแคบ ทุกคนอยากมีส่วนร่วม เพลงนี้ได้รับการตอบรับดีมาก เพราะทุกคนรู้สึกเหมือนกัน แต่สุดท้ายของเพลงนี้ยังมีอีก คือ เพลง ฝากใจกับดอกไม้จันทน์ แต่งเสร็จแล้ว ผมเชื่อว่าวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๐ มือทุกมือของคนไทยทั่วโลกจะมีดอกไม้จันทน์ เพราะเป็นวันถวายพระเพลิงพระองค์ท่าน สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศร์รามธิบดี จักรีนฤพดินทร์ สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร ราชันผู้ยิ่งใหญ่ ผู้สถิตในใจคนไทยทุกคนตลอดกาลนาน ๓

อย่าหลงสู่ความไม่พอเพียง

ขอแสดงความเห็นในการบริหารประเทศตามแนวศาสตร์ของพระราชาที่เน้นความ “พอเพียง”

ก็ขอเสนอแนวคิดในการบริหารประเทศว่าประเทศใดถ้ายังพึ่งพิงหรือพึ่งพารายได้ของประเทศในด้านการท่องเที่ยว และการส่งออก ก็ยังถือว่ามิใช่การบริหารชาติตามศาสตร์ของพระราชา

แม้จะมีรายได้จากการท่องเที่ยว หรือการส่งออกเป็นจำนวนมาก ก็ไม่ควรเน้นในเรื่องนี้ จนดูเหมือนเป็นทางรอดของชาติ ซึ่งอาจทำให้คนเข้าใจผิดว่านี่สำคัญเป็นทางรอด ซึ่งแท้จริงจะพาลู่ทางตันในที่สุด

ชาติที่มีความพอเพียงตามศาสตร์ของพระรชานัน ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าจะต้องพึ่งตนเองได้ ไม่ยืมจมูกคนอื่น หรือชาติอื่นหายใจ

นอกจากจะพึ่งตนเองได้แล้ว ก็ยังเป็นที่พึ่งของชาติอื่นได้

ชาติของเราจะสามารถพึ่งตนเองได้ก็ต้องเน้นไปทางการทำเกษตรหรือกิจกรรมแบบอินทรีย์

เราไม่มีรถยนต์ ไม่มีเครื่องบิน ไม่มีชิปนาวูตติดหัวรบนิวเคลียร์ แต่เรามีข้าวอินทรีย์ ไม่มียาฆ่าแมลง ไม่ใช่ยาฆ่าหญ้า สามารถนำมาหุงกินได้ตลอดเวลา และสามารถนำไปแจกยังชนชาติอื่นที่ขาดแคลนอาหาร

ความพอเพียงตามศาสตร์ของพระรชานันนี้ ลึกซึ้งยิ่งนัก

การขึ้นภาษีของบาปอย่างเหล้า-บุหรี่ นี้แหละเป็นแนวทางสู่ความพอเพียง

การงดใช้ยาฆ่าหญ้า ยาฆ่าแมลง ปุ๋ยเคมีนี้แหละเป็นแนวทางสู่ความพอเพียง

การงดหรือลด-ละ-เลิก สิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่ผิดศีลธรรมได้มากเท่าไร ก็เท่ากับการนำประเทศชาติเดินไปสู่ความพอเพียงมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ☸

● ฟาสาง

ฉันนึกถึงตอนที่ได้สัมผัสงานสื่อครั้งแรก น่าจะประมาณ ม.๒ เห็นจะได้ โดยเริ่มจากการฝึกถ่ายภาพเล็กๆ น้อยๆ ในฐานะงานที่ทำ ได้จับกล้องบ้างเป็นครั้งคราว เพราะตอนนั้นเรามีกล้องแค่ตัวเดียวต้องแบ่งๆ กันฝึก เพราะเป็นสิ่งใหม่ที่เด็ก ๆ แทบทุกคนตื่นเต้น และอยากเรียนรู้การถ่ายภาพ การทำสื่อ โดยมีท่านสมณะเป็นผู้ดูแลหลัก มีการนำภารกิจกรรมในงานต่างๆ มาทำเป็นสไลด์ ฉายให้ดูตลกขำขัน หลังๆ ก็เริ่มพัฒนาเป็น MV ใส่เพลง มีภาพเคลื่อนไหว และพัฒนาเป็นสารคดีตามประสาเด็กดอย

ตั้งต้นบนความลำบาก กุศลธรรมเจริญยิ่ง ตอน เริ่มต้นจากเล็กๆ

ฉันฝึกเขียนบท และเป็นพิธีกรในครั้งเอง กระแสรายการ “คนค้นคน” กำลังมาแรงมาในขณะนั้น ฉันกับเพื่อนจึงได้แรงบันดาลใจจากรายการนี้ มาทำสารคดีเรื่องการทำนาบนดอย โดยตั้งชื่อเรื่องว่า “คนทำนา” เป็นการถ่ายทอดขั้นตอนการทำนา สัมภาษณ์คนทำนาทั้งเด็กและผู้ใหญ่ว่าได้ลัทธิธรรมอะไรจากการทำนา แล้วนำมาฉายบนศาลา ซึ่งเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และสนุกสนานมากในวัยอยากเรียนรู้ อยากลองทำสิ่งใหม่ๆ

จนได้มาทำจริง ๆ จัง ๆ อีกครั้งเมื่อชาวอโศกเริ่มมีสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมชื่อเพื่อแผ่นดิน หรือ FE.TV (For The Earth) จนมาเป็นสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV.) และมาเป็นสถานีโทรทัศน์บุญนิยมทีวี ในทุกวันนี้ ซึ่งแต่ละชุมชนช่วยกันผลิตรายการต่าง ๆ ออกอากาศ เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมชาวบุญนิยมสู่ชาวโลกผ่านจอโทรทัศน์

ทางชุมชนภูผาฟ้านี้ได้รับผิดชอบ ๓ รายการ ได้แก่รายการเยาวชนยุคพอเพียง, เสียงธรรมจาก

ดอยและรายการสิ่งดีดีที่ผ่านมา ซึ่งมีท่านสมณะหินมัน สีสลาปากาโร ดูแล ตัดต่อรายการในช่วงเริ่มต้น และฉันรับหน้าที่ทำรายการเยาวชนยุคพอเพียง

การทำสื่อในยุคแรกนับเป็นเรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นในชุมชน ทั้งคนและอุปกรณ์ก็ยังไม่พร้อม ฉันต้องเรียนรู้โปรแกรมตัดต่อแต่งเสียง เทคนิคการถ่ายภาพ การจัดแสง ฯลฯ

การทำงานด้านสื่อ ท่านอาจารย์ ๑ สมณะบิณฑกิตติโต ได้ให้แนวทางแก่คนทำงานไว้ว่า “ให้เริ่มจากเล็กๆ” ทำจากสิ่งที่มี ไม่ไปเน้นที่วัตถุเครื่องมือทันสมัยหรือราคาแพง แต่เราจะทำจากน้อยๆ จากอุปกรณ์เท่าที่เราพอมี สำคัญอยู่ที่การเรียนรู้พัฒนาฝีมือและจิตวิญญาณให้เก่งยิ่งขึ้น จนสามารถทำงานท่ามกลางอุปสรรคความยากลำบากได้โดยไม่ยากไม่ลำบาก

เราเริ่มต้นจากศูนย์บาท ยังไม่มีทุนรอนใดๆ อาศัยเรียนรู้จากอุปกรณ์เก่า ๆ มีกล้องตัวเล็กๆแบบมือถือ

ทำงานอย่างเห็นประโยชน์ ทำไปตามบารมี ไม่ต้องอยาก
แต่ทำความดีไปเรื่อย ๆ โดยไม่หวังผลตอบแทน ยิ่งทำงานตัวตนยิ่งลด ยิ่งทำงานกิเลสยิ่งลด
และนี่แหละคือ “รายได้หรือรางวัลของการทำงาน”

ที่ได้รับบริจาคมาแค่ตัวเดียว แต่ต้องถ่ายรายการ ออกโทรทัศน์ให้ได้ ก็ช่วยกันคิดช่วยกันทำไปตามความรู้ที่มีซึ่งฉันก็เริ่มทำงานจากคนเดียว ทำทุกหน้าที่ ผึกทุกอย่าง ทั้งเป็นพิธีกร เขียนบท บันทึกเสียง ถ่ายภาพ ตัดต่อ ทำทุกขั้นตอนจนออกมาเป็นหนึ่งในรายการ

อุปกรณ์ตอนนั้นผ่านการใช้งานมานานจึงมีขีดจำกัด คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่ใช้ตัดต่อก็ค่อนข้างช้าและติดตามสภาพ จึงต้องใช้ธรรมะเข้าช่วย คือขันติ ต้องใจเย็น และอดทน รอคอยกว่าจะลงภาพ ลงเสียง ตัดต่อได้ก็ ต้องคอยให้เครื่องทำงานไปเรื่อย ๆ ถ้าเร่งมากก็แองค์ ไม่ประมาณให้ตีเครื่องก็ร้อนและค้างได้

แรก ๆ ฉันก็หงุดหงิดบ้าง เซ็งบ้าง เพราะต้องใช้ เวลาเวลาที่เดียวในการทำทีละขั้นตอน แต่เมื่อทำไปเรื่อย ๆ ก็กลายเป็นความเคยชินที่จะอดทนรอคอย แรก ๆ อาจจะยากถึงยากมาก ถอนหายใจแล้ว ถอนหายใจอีก แต่พอนานเข้าก็เกิดปัญญา โดยเอา เวลาที่จะต้องมานั่งรอไปทำอย่างอื่นให้เกิดประโยชน์ เมื่อบริหารเวลาได้ ความหงุดหงิดก็หายไป กลายเป็น ความเข้าใจความจริงตามความเป็นจริง ใจก็ทุกข้นน้อยลง

การทำรายการหนึ่งรายการ ใช้เวลาทำเป็นอาทิตย์ ด้วยความยังไม่เก่ง ไม่ชำนาญมากพอ ซึ่งฐานงานเรา อยู่บนดอยแพงค่า ภูเขาพ้าน้ำที่ยังห่างไกลความเจริญ คลื่นโทรศัพท์ก็ไม่ค่อยมี รวมทั้งคลื่นอินเทอร์เน็ตด้วย ฉันจึงต้องนอนดึกเป็นประจำ บางทีก็นอนเข้าไปเลย เพื่อเร่งงาน ส่งงานให้เสร็จทันออกอากาศ จนต่อมาเราก็สามารถพัฒนาฝีมือขึ้น เขียนบทได้ไวขึ้น พุดได้คล่องขึ้น ถ่ายภาพได้ดีขึ้น ตัดต่อได้เร็วขึ้นไปตามลำดับ

เมื่อทำงานไปเรื่อย ๆ ฉันก็สนุกกับความท้าทาย ยิ่งอุปกรณ์มีขีดจำกัด ยิ่งทำให้ต้องดึงศักยภาพออกมาทำงาน มากกว่าจะอาศัยเครื่องมือ และการทำงานจาก สิ่งเล็กๆ จากสิ่งที่เรามีนี่แหละ ที่ทำให้จิตวิญญาณได้ พัฒนา ยิ่งทำงานฉันก็ยิ่งเข้าใจธรรมะมากขึ้น ได้เห็น ตัวตน เห็นกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในจิตวิญญาณ โดยอาศัย การทำงานช่วยกระทั่งกิเลสเหล่านั้นขึ้นมา

แต่กว่าจะรู้เพียงสา ฉันก็เคยโดนมรสุมกิเลสถาโถม อย่างมิดมิด เห็นแต่ความไม่ดีในตัวเองมากมายเต็มไปหมด จนอยากเลิกทำงาน ฉันค้นพบลักกายะที่เริ่มเสพลาก เสพสรรเสริญจากผลงาน อยากทำให้ดี อยากทำให้คนชอบ อยากได้เครื่องมือดีๆ อยากเก่ง อยากเด่น อยากสนองอัตตาตัวตน ฯลฯ **ตอนแรกที่ได้เห็น กิเลสของตัวเอง ฉันรับไม่ค่อยได้** และรู้สึกดีตัวเอง ว่าทำไมยิ่งทำงานจิตวิญญาณยิ่งแย่งลง จนเกิดความ ถดถอย หดแรงแรง หดพลังที่จะทำงาน

แต่พอได้ฟังธรรม ได้รับสัมมาทิฐิจากท่าน อาจารย์ ๑ และท่านสมณะบ่อย ๆ ก็เริ่มมีปัญญา มองเห็น **“เพชร”** สัตบุรุษได้ให้ปัญญาว่าเราทำงาน แล้วเสพอัตตา เสพตัวตน เสพความเอาแต่ใจตัว หรือ ทำงานไปด้วยปฏิบัติธรรมไปด้วย **ทำให้ฉันได้กลับมา คิดทบทวนว่าได้อะไรจากการทำงาน** เราทำงาน ฟรี ไม่มีเงินเดือน แถมเสพกิเลสอัตตาไปด้วยอีกมัน ข้างขาดทุนยับเยินเสียจริง ๆ แล้วอะไรละที่มีมันคือ **“รายได้หรือรางวัลของคนทำงาน”**

จากมุมมองที่ติดลบ ก็กลายเป็นคิดใหม่ทำใหม่ มองประโยชน์จากงานที่ทำ ทำให้เห็น **“เพชร”** จากการทำงาน ยิ่งทำงานยิ่งได้เห็นกิเลส ยิ่งต้องยินดีที่ได้เห็น กิเลส จะได้มีแนวทางล้างกิเลสออกไปได้ การทำงาน เปรียบเสมือนการหาใจทย์มาลองฝึกทำ มากุ่ยแคะ แกะเกากิเลส ว่าเรายังมีความไม่ติดอะไรบ้าง เพื่อที่จะขูด รากถอนโคนล้างมันออกไปจากจิตวิญญาณ

“เริ่มต้นจากเล็ก ๆ” เป็นแนวทางที่ฝังอยู่ใน จิตวิญญาณเรื่อยมา และแนวทางนี้เองที่ช่วยให้ฉัน เข้าถึงธรรมะที่แท้จริง นั่นคือ **“ความพอ”** พอเพียงพอใจ ไม่เรียกร้อง ลดความอยากได้อย่างมี ลดความ พึงเพื่อพุ่มเพอຍเกินจำเป็น เมื่อใจเราพอได้ใจก็เป็นสุข ทำงานอย่างเห็นประโยชน์ ทำไปตามบารมี ไม่ต้องอยาก แต่ทำความดีไปเรื่อย ๆ โดยไม่หวังผลตอบแทน ยิ่งทำงานตัวตนยิ่งลด ยิ่งทำงานกิเลสยิ่งลด และ นี่แหละคือ **“รายได้หรือรางวัลของการทำงาน”**

๓ ต่อฉบับหน้า

* **เปลือกเท** ทำเก่งกวาง
องอาจคุยโวไม่ใหญ่
เปลือกจ้อง กลับแจ้วกว่าใคร
ทำได้ดีด้วยช่วยคน.

เทแต่เปลือก

(ภิมเสนชาดก)

พระศาสนาประทับอยู่ ณ พระเชตะวัน-
มหาวิหาร กรุงส่วตถิ นครหลวงของแคว้นโกศล
ได้ตรัสถึงภิกษุผู้มักโอ้อวดรูปหนึ่ง

มีภิกษุรูปหนึ่ง เทียวคุยโอ้อวดเสมอๆ หลอกลวง
อยู่ในหมู่ของภิกษุทั้งหลาย ทั้งที่เป็นภิกษุเถระ(พระ
ผู้ใหญ่) เป็นมัชฌิมะ(พระปานกลาง) และเป็นนวกะ
(พระบวชใหม่) ด้วยการอวดอำนาจอุปโลกน์
(แต่งตั้ง) ตนเองขึ้นมาว่า

“ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย หากจะพูดถึงชาติสกุล
กันแล้ว ไม่มีใครจะทัดเทียมเท่าชาติสกุลของ
ผมได้ หรือจะพูดถึงโคตร(ต้นตระกูล) ก็ไม่มีใครจะ
ทัดเทียมเท่าโคตรของผม ผมเกิดอยู่ในวงศ์
ตระกูลของมหากษัตริย์ที่เลื่องลือมีชื่อเสียง
จึงไม่มีใครทัดเทียมผมได้เลย แม้ด้วยทรัพย์สิน
เงินทอง ด้วยที่อยู่อาศัย เพราะแค่ข้าทาสกรรมกร
ของผม ก็ยังได้กินข้าวสาธิตอย่างดี นุ่งห่มผ้าราคา
แพงจากแคว้นกาลสีเชียวนะ

แต่...นี่เพราะผมมาบวชเป็นบรรพชิต(นักบวช)
จึงต้องมาบริโภคอาหารอันไม่ประณีต ครองจีวรอัน
เศร้าหมองอย่างนี้”

เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนี้บ่อยๆ จนทำให้มีภิกษุ
รูปหนึ่งอดไม่ได้ ที่จะสืบเสาะหาความจริงชาติ
ตระกูลของภิกษุโอ้อวดนั้น กระทั่งได้หลักฐาน
ที่ชัดเจนแล้ว จึงได้บอกเล่าความจริงให้แก่ภิกษุ
ทั้งหลายรับรู้

ณ ธรรมสภา เหล่าภิกษุพากันพูดถึงโทษภัยใน
เรื่องนี้

“ผู้มีอายุทั้งหลาย ภิกษุโอ้อวดนั้นได้บวชแล้ว
ในธรรมวินัยนี้ ซึ่งสามารถนำออกจากทุกข์ได้ แต่
เทียวคุยโตเหยียดหยันผู้อื่น หลอกลวงอยู่เสมอๆ”

ในขณะนั้น พระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสถามว่า
“พวกเธอกำลังสนทนากันด้วยเรื่องอะไร”

เหล่าภิกษุจึงกราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ
พระศาสดาทรงสดับแล้ว ได้ตรัสแก่ภิกษุเหล่านั้น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น **แม้
ในกาลก่อน ภิกษุนี้ก็เคยคุยโอ้อวดหลอกลวงมาแล้ว”**

จากนั้น ทรงนำเรื่องในอดีตนั้นมาสาธก(ยก
ตัวอย่างให้เห็น)

*****

ในอดีตกาล **พระเจ้าพรหมทัต**เสวยราช-
สมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี มี**ทารกคนหนึ่ง**กำเนิด
ในสกุล**อุทิจจพราหมณ์**(พราหมณ์ตระกูลสูง)
ที่หมู่บ้านในตำบลหนึ่ง

ครั้นทารกนั้นเจริญวัยแล้ว มี**ร่างกายต่ำเตี้ย**
ท่าทางเหมือนคนค่อม แต่ถึงแม้จะมีรูปร่างอย่าง
นั้น กลับมีความสามารถสูงเยี่ยม เล่าเรียนจบ
ไตรเพท(คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ๓ อย่างของพราหมณ์)
จาก**อาจารย์ทศปาโมกข์**(อาจารย์ผู้มีชื่อเสียง
โด่งดัง)ในกรุงตักสิลา สามารถสำเร็จศิลปะทุก
ประการ จนได้นามว่า **จุพธนูคคหบัณฑิต**(บัณฑิต
น้อยผู้ขมังธนู)

ครั้นได้เล่าเรียนจบแล้ว ก็ออกเดินทางจาก
กรุงตักสิลา เทียวเสาะหาศิลปะในลัทธิอื่นๆ อีก
รอนแรมไปเรื่อยจนถึงมทิสวรรค์ ก็เริ่มรู้สึกเบื่อ
หน่ายกับการอยู่อย่างไม่เป็นหลักแหล่ง **บังเกิด**
ความคิดอยากทำงานรับราชการในวัง แต่คิดได้ว่า

“ถ้าเราไปเข้าเฝ้าพระราชชา ขอเข้ารับราชการ
พระองค์ทอดพระเนตรเราแล้ว คงจะทรงกล่าวว่า
เจ้ามีร่างกายเตี้ยค่อมอย่างนี้ จะทำงานราชการได้
ล่ะหรือ”

เมื่อเขานึกอย่างนี้แล้ว จึงคิดอุบายในใจว่า

“**เราน่าจะหาคนที่มรูปร่างสมบูรณ์สูงใหญ่**
ลำลั่นแข็งแรงหนุ่มงามลักคนหนึ่ง มาเป็นตัวแทน
ของเรา แล้วเราก็จะหาเลี้ยงชีวิตอยู่หลังฉากของ
คนผู้นั้น”

ด้วยความคิดดังนี้ เขาจึงออกค้นหาชายงามที่
มีรูปร่างตามที่ต้องการ จนกระทั่งวันหนึ่ง...เขาเดิน-
ทางไปถึงบ้านทอหูก(บ้านที่ใช้เครื่องทอผ้าแบบ
พื้นเมือง)ของ**ช่างทุกคนหนึ่ง** ช่างทุกคนนั้นเป็น**ชาย**
หนุ่มหนุ่มงามหน้าตาดี จึงตรงเข้าไปทักทายถามไถ่

“สหาย ท่านมีชื่อเสียงเรียงนามใด”

ช่างหูกแยมยิ้ม ทักทายตอบด้วยดี

“ฉันทะหรือ ชื่อว่า **กิมเสน**”

จุพธนูคคหบัณฑิตก็กล่าวถามอีก

“ท่านรู้ตัวเองหรือไม่ ว่าช่างเป็นผู้มีรูปร่าง

สง่างามนัก แล้วอย่างนี้จะมาทำงานหยาบๆ
ต่ำต้อยเช่นนี้ทำไมกัน”

กิมเสนส่ายหน้า ตอบอย่างจามน

“ก็แล้วจะให้ฉันทำอะไรอื่นได้เล่า อีกทั้งฉันก็
ไม่อาจจะอยู่เฉย โดยไม่ทำงานอีกด้วย”

ได้ฟังอย่างนั้น จุพธนูคคหก็รีบฉวยโอกาส
ทันที

“สหายเอ๋ย อย่ามาเสียเวลาทำงานอย่างนี้เลย
เอาอย่างนี้สิ! **ในชมพูทวีปนี้จะหานายขมังธนู ที่**
พอจะทัดเทียมฝีมือกับเราได้นั้น ไม่มีเลย แต่ถ้า
เราเข้าเฝ้าพระราชชาแล้วขอเข้ารับราชการ
พระองค์คงจะกริ้วได้ว่า เจ้านี้ตัวเตี้ยนัก ยังจะคิด
มาทำงานราชการเชียวหรือ

แต่หากเป็นท่านไปขอรับราชการ พระราชาจะ
ต้องพระราชทานบำเหน็จให้แก่ท่านแน่นอน พร้อม
ทั้งท่านจะได้เบี้ยเลี้ยงเนื่องๆอีกด้วย **ส่วนเรื่องงาน**
ราชการนั้น เราเองจะช่วยทำงานที่เกิดขึ้น
แก่ท่าน เราจะทำอย่างตรงซื่ออยู่เบื้องหลังท่าน
เป็นดุจเงาของท่าน ด้วยวิธีการดังนี้ เราทั้งสอง
คนก็จะเป็นสุขร่วมกัน ท่านจงทำตามคำแนะนำของ
เราเถิด”

ได้ยินข้อเสนอที่น่าสนใจอย่างนี้ กิมเสนจึง
ขบคิดไตร่ตรองอยู่สักครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ตอบตกลง
รับคำ

จุพธนูคคหบัณฑิตจึงพากิมเสนไปยังกรุง
พาราณสี **กระทำตัวเองเป็นผู้รับใช้ ยกให้กิมเสน**
เป็นนายอย่างออกหน้าออกตา

ครั้นทั้งสองได้เข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตแล้ว
พระราชามีพระราชดำรัสว่า

“เจ้าทั้งสองมาหาเราด้วยเหตุอันใด”

กิมเสนจึงกราบทูลพระราชชา

“ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะแจ้งให้ทรงทราบว่า
ข้าพระองค์เป็นยอดแห่งนายขมังธนู ทิวทั้งชมพูทวีป
นี้ จะหาใครมาทัดเทียมกับข้าพระองค์นั้น ไม่มีเลย”

พระราชชาทรงฟังพอพระทัยยิ่ง จึงรับสั่งถาม

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าต้องการอะไรบ้าง จึงจะยอม
อยู่รับใช้เรา”

“โปรดพระราชทานทรัพย์ ๑,๐๐๐ กษาปณ์(เทียบ
ค่า ๔,๐๐๐ บาท ในสมัยนั้น) ทุกๆ กิ่งเดือน ข้าพระองค์
ก็จะอยู่รับใช้งานราชการของพระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงยินดียิ่ง ตรัสถามอีกว่า

“ก็แล้วผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ เจ้าเล่า เป็นอะไรกัน
กับเจ้า”

“เป็นผู้คอยรับใช้ข้าพระองค์ พระเจ้าข้า”

“ดีละ พวกเจ้าคงอยู่บำรุงบ้านเมืองของเรา
เถิด”

นับตั้งแต่วันนั้นมา...กิมเสนก็ได้เข้ารับราชการ
ไม่ว่าจะมีราชการ(งานของพระราชาราช) หรืองาน
ราชการอะไรก็ตามเกิดขึ้น จุฬรณคคหะล้วน
จัดการทำให้ทั้งสิ้นเพียงผู้เดียว

อยู่มาวันหนึ่ง ณ แคว้นกาสิ ได้ปรากฏเสือ
ดุร้ายขึ้นที่ป่าแห่งหนึ่ง มักคอยดักรุมอยู่ริมทาง
สัญจรของพวกมนุษย์ จับเอาผู้คนไปกินเป็นจำนวนมาก
ชาวบ้านหวาดกลัวยิ่งนัก พวกนักพรต
ร้องเรียนต่อพระราชาราช พระองค์ทรงทราบความ
เดือดร้อนของชาวบ้านแล้ว ได้รับสั่งให้กิมเสน
เข้าเฝ้า

“กิมเสน บัดนี้มีเสือร้ายกัดกินชาวบ้าน ท่าน
คงได้รับรู้เรื่องราวแล้ว ท่านจะสามารถกำจัดเสือ
ร้ายตัวนี้ได้หรือไม่”

กิมเสนยึดดอกกราบทูลตอบทันควัน

“ขอเดชะ ถ้าข้าพระองค์ไม่อาจกำจัดเสือ
ร้ายตัวนี้ ก็จะชื้อว่ายอดขมังธนูได้อย่างไรกัน”

พระราชาทรงได้รับคำยืนยันเช่นนั้น ก็ทรงดี
พระทัย พระราชทานรางวัลให้ก่อนเลย แล้วรับสั่ง
ให้กิมเสนไปปราบเสือตัวนั้น

พอกิมเสนกลับมาถึงเรือนตน เพื่อเตรียมตัว
ออกเดินทาง ได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้แก่จุฬรณคคหะ
รับรู้ แต่คราวนี้จุฬรณคคหะบอกว่า

“ดีแล้วละ เพื่อนจงเดินทางไปเถิด”

กิมเสนได้ยืนอย่างนั้น ถึงกับสะดุ้งตกใจ

“ก็แล้วท่านเล่า ไม่ไปด้วยกันหรือ”

“ครั้งนี้แม้เราจะไม่ได้ไปด้วย แต่จะบอก
อุบายให้ท่านเอาไปใช้ รับรองว่าสำเร็จแน่ๆ ท่าน

ไม่ต้องกลัวหรอก”

แล้วจึงบอกอุบายทั้งหมดให้แก่กิมเสน....

“เมื่อไปถึงที่นั่น ท่านจงอย่ารีบไปยังที่อยู่ของ
เสือร้ายนั้น โดยล่ำฟังผู้เดียวเป็นอันขาด แต่ต้อง
เรียกชาวบ้านให้มาประชุมกันก่อน เลือกลงมือพวก
ชาวบ้าน ให้ได้พวกยิงธนูสัก ๑,๐๐๐ คน แล้วจึงพา
กันไปที่อยู่ของเสือ”

พอได้พบเสือแล้ว เห็นมันลุกขึ้นมา ท่านต้อง
รีบหนีเข้าพุ่มไม้หนาที่บึงสักแห่ง นอนหมอบไว้
ปล่อยให้พวกชาวบ้านรุมยิงเสือนั้นจนตายแล้ว
ท่านจึงค่อยเอาฟันกัดเถาวัลย์สักเส้น แล้วจับปลาย
เถาวัลย์เดินไปที่นั่น พอถึงที่ใกล้ๆ เสือนอนตาย ให้
กล่าวว่า

พ่อคุณเอ๋ย ใครทำให้เสือตัวนี้ตายเสียเล่า เรา
คิดว่าจะจับเสือเป็นๆ ฝากด้วยเถาวัลย์ ให้เหมือนกับ
ผูกวัว แล้วจึงกลับไปสู่ราชสำนักให้จงได้ นี่เรา
อุตส่าห์เข้าไปในพุ่มไม้ เพื่อหาเถาวัลย์มา แต่
ไม่ทันไรก็มีใครฆ่าเสือตัวนี้ตายไปเสียแล้ว เป็น
เช่นนี้... จะให้เราทำอย่างไรเล่า

พอพวกชาวบ้านฟังท่านพูดอย่างนี้ ก็คงจะ
สะดุ้งกลัว จะพากันกล่าวกับท่านว่า เจ้านายขอรับ
โปรดอย่ากราบทูลพระราชาราชเลย พวกเราจะมอบ
ทรัพย์ให้แก่ท่าน และเสือตัวนี้พวกเราก็จะประกาศ
ว่าเป็นท่านคนเดียวจับได้

ฉะนั้นหากท่านกระทำตามอุบายนี้ ก็ยังจะได้
รางวัลจากราชสำนักอีกด้วย”

ได้ฟังอุบายนั้นจบ กิมเสนดีใจใหญ่ รีบรับคำ
ทันที

“เยี่ยมจริงๆ แผนการนี้”

แล้วออกเดินทางไปจับเสือที่แคว้นกาสิ ได้
ลงมือกระทำตามแผนการนั้นแหละ ทุกอย่างก็
สำเร็จตามนั้นทุกประการ กิมเสนจึงเดินทางกลับ
มาเข้าเฝ้าพระราชาราช แล้วกราบทูล

“ขอเดชะ ข้าพระองค์ปราบเสือดุร้ายนั้นได้
แล้ว ทำป่าแห่งนั้นให้ปลอดภัยแล้ว พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงปลาบปลื้มพระทัยยิ่ง พระราช-
ทานทรัพย์เพิ่มแก่กิมเสนอีกมากมาย

แต่...ถัดมาวันรุ่งขึ้น มีพวกชาวเมืองมาราบ
ทูลร้องทุกข์ว่า

“ขณะนี้ กำลังมี**กระบือ(ควาย)ดุตัวหนึ่ง**
คลุ้มคลั่ง วิ่งไล่ชีวิตทำร้ายผู้คนอยู่แถวประตูเมือง
โปรดส่งคนไปช่วยระงับเหตุร้ายด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงส่งกิมเลนไปอีก **ส่วนกิมเลน**
ก่อนจะไปก็รีบขอคำแนะนำจากจุฬนุคคหะอีก
พอได้แผนการแล้ว ก็นำไปลงมือกระทำ สามารถ
จับกระบือดุนั้นได้สำเร็จ **พระราชาก็ทรงยิ่ง**
พระราชทานทรัพย์เพิ่มให้ ทั้งมอบอิสริยยศ (ยศ
อันยิ่งใหญ่)แก่กิมเลนยิ่งขึ้นไปอีก

บัดนี้เอง...กิมเลนเริ่มหลงตัวมัวเมาในลาภ
ยศชื่อเสียง นิสัยเปลี่ยนแปลงเป็นหยิ่งผยองจองหงอง
กระทำดูหมิ่น ไม่เชื่อถือนิยามคำของจุฬนุคคหะ-
บัณฑิตอีกต่อไป มักกล่าวคำหยาบคายสามหาว่า

“เราเลี้ยงชีพอยู่ได้ทุกวันนี้ ก็ด้วยความ
สามารถของตัวเอง ไม่ได้อาศัยบุญญาของท่านเลย
ท่านคิดว่าตัวท่านคนเดียวเท่านั้นหรือ ที่เก่งกล้ามี
ปัญญาเป็น”

สถานการณ์ผ่านไปดังนี้ จนกระทั่งวันหนึ่ง **มี**
พระราชามาจากประเทศข้างเคียง ได้ยกกองทัพมา
ล้อมประชิดกรุงพาราณสีเอาไว้ แล้วส่งพระราช-
สาส์นข่มขู่

“พระองค์จะยอมถวายราชสมบัติแต่โดยดี
หรือว่าจะรบกัน”

พระเจ้าพรหมทัตไม่ทรงยินยอม จึงรับสั่งกับ
กิมเลน

“เจ้าจงออกรบ”

กิมเลนจึงสอดสวมเครื่องรบครบครัน แต่ง
ชุดเยี่ยงอย่างพระราชานั่งอยู่เหนือหลังพญาช้าง
ศึก **แม้จุฬนุคคหะก็ต้องสอดสวมเครื่องรบ**
พร้อมสรรพ นั่งกำกับอยู่ที่ข้างของกิมเลนด้วย
เพราะเกรงว่า กิมเลนจะเกิดอันตรายได้

พญาช้างห้อมล้อมด้วยไพร่พล เคลื่อน
ขบวนทัพออกจากประตูพระนคร มุ่งสู่สนามรบ

เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ประจัญหน้ากันแล้ว **แค่ได้ยิน**
เสียงดังกระหึ่มของกลองศึกเท่านั้น กิมเลนก็เริ่ม

ลั่นสะท้านทั้งตัว ทำให้จุฬนุคคหะเกิดวิตกว่า

“น่ากลัวกิมเลนจะตกหลังช้าง ตายเสียก่อน
รบกันเป็นแน่”

ดังนั้นจึงรีบเอาเชือกมัด ยึดกิมเลนไว้แน่นกับ
ที่นั่ง เพื่อไม่ให้ตกจากหลังช้าง ครั้นกิมเลนอยู่
ท่ามกลางสนามรบแล้ว ยิ่งเกิดความกลัวตายเป็น
อย่างยิ่ง ถึงกับอุจจาระและปัสสาวะราดรดบนหลัง
ช้างศึก จุฬนุคคหะจึงต้องพูดเตือนสติ

“**กิมเลนเอ๋ย เมื่อก่อนนี้ท่านพูดอวดเก่ง**
คุยโอ้ใหญ่โต แต่เดี๋ยวนี้เหตุใดจึงปล่อยอุจจาระ
ปัสสาวะราดเล่า คำคุยโวถึงการรบกับความ
กระสับกระส่ายหวาดกลัวของท่าน ทั้งสองอย่าง
นี้ดูช่างไม่เข้ากันเลย”

กล่าวกับกิมเลนอย่างนี้แล้ว ยิ่งเห็นอาการที่
ชลาดกลัวจืด จึงอดไม่ได้จะกล่าวปลอบใจว่า

“เพื่อนเอ๋ย อย่ากลัวเลย トラบไตที่เราอยู่
ที่นี่ ท่านจะไม่เดือดร้อนแต่อย่างใดเด็ดขาด”

แล้วจึงแกล้มให้กิมเลนลงจากหลังช้างศึก ลัง
คนให้นำตัวกลับเข้าสู่พระนคร ส่วนตนเองคิดว่า

“**วันนี้แหละ ถึงเวลาแล้วที่เราควรแสดงตน”**

แล้วไล่ช้างศึกออกสู้รบ บันลือลิหนาท(การ
กระทำที่น่าเกรงขามต่อคนทั้งปวง ดุจพญาราชสีห์
คำรามกึกก้องเป็นที่น่าเกรงขามต่อสัตว์ทั้งปวง)
เข้าโจมตีกองทัพข้าศึกแตกกระเจาไป ล้อมจับ
พระราชานผู้เป็นข้าศึกไว้ได้ แล้วนำตัวไปเข้าเฝ้า
พระเจ้าพรหมทัต

พระองค์ทรงพอพระทัยใหญ่หลวง พระราช-
ทานยศยิ่งใหญ่ให้ นับตั้งแต่นั้นมานามว่า **จุฬ-**
นุคคหะบัณฑิต ก็ถือกระฉ่อนไปทั้งชมพูทวีป ส่วน
กิมเลนนั้น จุฬนุคคหะได้มอบบำเหน็จให้มากมาย
แล้วส่งตัวกลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิม

*****

พระบรมศาสดาทรงแสดงชาตนี้แล้ว ก็ตรัสว่า

“**กิมเลนในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้มัก**
โอ้อวดนี้ ส่วนจุฬนุคคหะบัณฑิตนั้น ได้มาเป็นเรา
ตถาคตเอง” ◻

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๘๐ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๒๖๘)

เป็น “คนไทย”
ถ้าไม่เข้าใจ “ขาดทุนคือกำไร”
บอกได้เลย สูญเปล่า!

มนต์วิเศษกู้ชาติบ้านเมือง... ขาดทุนคือกำไร!

เดินทางไกลไร้เข็มทิศ แม้จะแสน ๆ ล้าน ๆ
ก็ไกลก็ยากจะถึง!

แม้จะมานะบากบั่น เลือดตากระเด็นก็ยากที่
จะสำเร็จ

“ขาดทุนคือกำไร” ถ้ายังไม่รู้เรื่อง ไม่รู้
ความหมาย ก็อย่าหวังจะพัฒนาชาติบ้านเมือง!

ทฤษฎีพัฒนาชาติบ้านเมืองของพ่อหลวง
รัชกาลที่ ๙ พระองค์ทรงวางแนวทางไว้ให้
มานานหลายสิบปีแล้ว

ถ้าไม่เอามาปฏิบัติ ชาตินี้ชาติหน้าชาติไหนก็
อย่าหวัง!

ภาษาพระบอกว่า ล้มมาปฏิวัติต้องมาก่อน ก.ไก่
ต้องมาก่อน ข.ไข่

“อานนท์ เราตถาคตไม่สรรเสริญอามิสบูชา...”
พระพุทธรองค์ไปยังดอกมณฑาทิพย์ที่เคลื่อน-
กล่นรอบตัวท่าน

“เราตถาคต สรรเสริญปฏิบัติบูชา...”
แปลไทยเป็นไทย หมายความว่า การเคารพ

“ขาดทุนคือกำไร” มิใช่แค่ปรัชญาไว้ถกในห้องเรียน แต่คือปฏิบัติการกู้ชาติ กู้บ้านกู้เมือง

กราบไหว้ผู้การปฏิบัติตามคำสอนไม่ได้

เคารพอย่างเดียว แต่ไม่ทำตามคำสั่งสอน ก็สมควรรับการประณาม ... ลูกเต่าลูกมด!

“กตัญญูรู้คุณ” ก็มีใครจะเลิกซึ่งเข้าใจยาก เพียงขอให้ปฏิบัติตามที่ผู้ใหญ่สอน ไซ้ไหมๆ ?

วงการศาสนา เขาก็ผิดพลาดมานานแล้ว... ยิ่งทำบุญก็ยิ่งโลภ!

วงการประชาชนก็น่าจะสำเหนียก
อย่าปล่อยคำสอนพ่อหลวงหายไปกับสายลม!

“ขาดทุน” แท้จริงก็คือ “เสียสละ”

“เสีย” คือการให้ไป

“สละ” คือการเอาของเราออกไป

ให้ออกไปอย่างจริงใจ มิใช่ให้แบบมูมเมอแรง
โรมันโค้งกลับมา!

คุณค่าแห่งการ “เสียสละ” เป็นเรื่องสำคัญ
ของมนุษยชาติ

ทุกครั้งที่เรา “ให้” ก็รู้ตัวว่านี่แหละ ๆ คือ “กำไร”

หากมีสัมมอยู่ ๒ ลูก ลูกเล็กกับลูกใหญ่ ถ้าต้อง
เลือกระหว่างเรากับเขา

เรา... จะเลือกลูกเล็กไว้เอง

เรา... จะให้ลูกใหญ่แก่คนอื่น

เหตุผลที่สำคัญก็คือ เพราะเราเห็นประโยชน์
ที่คนอื่นจะได้ สำคัญกว่าประโยชน์ที่ตัวเราจะได้!

“ขาดทุนคือกำไร” มิใช่แค่ปรัชญาไว้ถกในห้องเรียน

แต่คือปฏิบัติการกู้ชาติ กู้บ้านกู้เมือง

“ผู้นำ” รู้คนเดียวไม่ได้ “ประชาชน” ต้อง
รับรู้ตามด้วย

มิฉะนั้นแล้ว เรือแป๊ะพายไป ก็ไม่ไปไหน!

กำแพงที่แข็งแรง ต้องมีอิฐที่แข็งแรง

ชาติมิใช่คำลอย ๆ แต่คือคุณภาพของ

ประชาชน!

เป็น “คนไทย” ถ้าไม่เข้าใจ “ขาดทุนคือกำไร”
บอกได้เลย สูญเปล่า!

ปากบอกว่ารัก น้ำตาไหล เศร้าโศกนานเป็น
เดือน!

แต่หากยังไม่เข้าใจ “ขาดทุนคือกำไร” ก็อย่า
บอก ขอเป็นข้าราชการ!

มนตรีาวพิเศษบพนี้ที่พ่อหลวงให้มาเป็นกุญแจ
สำคัญที่จะแก้ไขวิกฤตสังคมไทย

หากยังไม่ซาบซึ้ง เราก็เป็นได้แค่ก่อนกรวด
ใต้พระบาท... **ที่คอยทีมดำให้เจ็บปวดรวดร้าวอยู่
รำไป!**

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใจยัง

อบายมุขนี้เป็นวิมาน

สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ

ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย

นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็เฝ้าอยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๖

ฉบับ ๓๒๖ เราได้เปรยปรามผู้ที่ยังไม่รู้
จริงสัจจะของพุทธธรรมสัมมาทิฏฐิแท้ แล้ว
ใช้“ความเห็น”ของตนสาธยายธรรมไปผิดๆ

คนแบบนี้แหละที่ทำให้ศาสนาพุทธ
เสื่อมไปมากกว่ามาก ผู้ทำความเสื่อมแบบ
นี้ได้บาปหนักยิ่ง เพราะทำให้ผู้คนเข้าใจเนื้อ
แท้ความจริงของศาสนาผิดเพี้ยนไป

ทุกวันนี้ก็ยังมีคนที่“ทำบาปให้แก่ตน
เอง”แบบนี้อยู่มากหลาย เพราะอวิชชาของ
เขาผู้นั้นแท้ๆ จึง“ก่อบาปใส่ตน”หนักหนา
สาหัสสากรรจ์ โดยไม่รู้ตัว

บางคนนั้นรู้ทั้งรู้ ว่าที่ตนสาธยายนั้น
ตนเองก็ยืนยันไม่ได้หรือกว่าที่ตนสาธยาย
ไปนั้น“ผิด”หรือ“ถูก” แต่ก็ประมาทสาธยาย

จะด้วยความอวดดีก็ตาม ด้วยความ
ไม่เกรงกลัวบาปก็ตาม หรือด้วยความจำเป็น
ก็ตาม เมื่อพูดผิดจริง ก็ต้อง“ได้บาป”จริง ซึ่ง
มันเป็น“กรรมที่เป็นอันทำ” ใครทำ“บาป”ปุ๊บก็
“ได้บาป”ปั๊บ เพราะ“กรรม”นั้นตน“ทำเอง”จริง

ซึ่งธรรมะขั้น“โพธิสัตว์ภูมิ”นี้เป็นโลกุต
รธรรม ต้องคนผู้มีภูมิสูงจริงผ่านความเป็น
โพธิสัตว์ขั้นนั้นๆแล้ว จึงจะสามารถสาธยาย
ภูมิ“อจินไตย”แต่ละขั้นนั้นๆ เป็นความรู้ได้

“อจินไตย”พระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ ซึ่ง
ได้แก่ ๑.พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้า(พุทธวิเศษะ)

๒.ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(ฌานวิเศษะ) ๓.วิบาก
แห่งกรรม(กัมมวิปาก)

๔.ความคิดเรื่องโลก

(โลกจินตา) จากพระไตรปิฎก เล่ม๒๑ ข้อ๗๗
ในฉบับที่แล้ว เราได้สาธยายถึง ความ
เป็นโพธิสัตว์กัน “ภูมิโพธิสัตว์”นั้นเป็นภูมิ
ที่มี“ความตรัสรู้”คือ มี“โพธิ”ไปตามลำดับๆ
ก็เป็นผู้“พ้นอจินไตย”ไปตามลำดับ ยกขึ้น
“พุทธวิสัย”ไว้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่ง

เป็น“ภูมิสัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่พึงรู้อย่างใน
พระองค์เอง อันผู้ยัง“ไม่มีภูมินั้น”ย่อมมิ
บังอาจจะมีความเป็น“ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิ”(ภาวะธรรมที่ผู้รู้รู้ได้เฉพาะตนได้เด็ดขาด

นอกนั้นก็เป็น“ภูมิโพธิสัตว์”ตั้งแต่ขั้น

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน”เป็นต้นไป ฌาน
จึง“พ้นอจินไตย”ของโพธิสัตว์แต่ละขั้น ก็
สามารถสาธยายความเป็น“ฌานวิสัยของผู้
ได้ฌาน”ตามฐานะของตนๆได้เท่าภูมิตนมี

“อจินไตย ๑” “พุทธวิสัย”ที่จำกัดเฉพาะ
พระพุทธเจ้าเท่านั้น เป็น“สัตัพพัญญุตญาณ”
ซึ่งผู้ยังไม่มีภูมิ“สยัมภู”ย่อมเกินกว่าจะค้นลึ
กนึกคิดเอา“ความจริง”นั้นมาบอกใครได้

“ความจริง”ที่เป็นโลกุตระแท้จริงนั้น ผู้
บรรลु“ความจริงในโลกุตระธรรม”จริงด้วยตัว
เองแท้ๆเท่านั้น จึงจะกล่าว“ความจริง”นั้น
ได้จาก“ความจริง”เท่าที่ตนบรรลุเอง เป็นอัน
รับรองได้ว่า“ถูกต้อง-ตรงจริง”ตามความจริง

ไม่ว่าจะเป็นอจินไตยขั้น“ฌานวิสัย”ก็

เท่าที่“ตนเอง”บรรลุ“ฌาน”ระดับนั้น ๆจริง
ซึ่งความเป็น“ฌาน”ของพุทธนี้ยังยาก
มากที่จะสาธยายความเป็น“ฌาน”ให้ผู้ที่ยังไม่
สัมมาทิฏฐิจริงเข้าใจตรงแท้ตามสภาวะ
จริงของความเป็น“ฌานของพุทธ”ได้อย่าง
ครอบคลุมครบบริบูรณ์ จนกระทั่งสัมบูรณ์
“ฌาน”จึงมีแต่ที่ทำได้กันแบบโลกียะ
เต็มสังคมทั่วไป ไม่ใช่“สัมมาฌาน”ของพุทธ
เพราะความเป็น“ฌาน”นี้มันเป็น“วิสัย”
ที่สุดแห่งที่สุดของ“สย” (เอง,โดยตนเอง)จริง ๆ
“ฌาน”ของพุทธจริง ๆนั้นมันหมายถึง
“พลังงานอุณหธาตุ”เป็น“ไฟกองใหญ่”มีฤทธิ์
เหนือกว่าพลังงาน“ธาตุสสาร”และ“นามธาตุ
ชั้นโลกีย” อย่างวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)เกินคาด
ซึ่งเป็น“พลังงาน”ที่มีทั้งความเร็วในการ
หมุนตัวรอบสูง และมีทั้งความแรงที่มีฤทธิ์
สลายธาตุอื่นได้เยี่ยมยอด จึงสามารถ“เผา”
หรือ“กำจัดไฟธาตุ”อื่น ที่เป็น“จิตนิยาม”คือ
“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” ให้ละลาย
หายสูญไปอย่างสิ้นซากเกลี้ยงสนิทเด็ดขาด
ถาวรยั่งยืนตลอดกาลนิรันดรได้จริง ๆ
แต่ผู้มีจิตสลายสมณะ ก็เอาภาษาคำว่า
“ฌาน”ไปใช้ในเชิง“การเพ่ง-การกดข่ม”เท่านั้น
ในวิธีหลับตาเพ่งข่ม(meditation ซึ่งมีใช่ supra-
concentration)ด้วยพลังงาน“ข่มจิตสะกดจิต”
ให้ยิ่ง ๆ กระทั่งแน่นแข็งนิ่งสนิท ไม่เคลื่อนไหว
ไม่ไหวติงสำเร็จ ตนไม่รู้ตัวนานสุดแสนนาน
ถึงขั้นตน“จำกาละ”ไม่ได้ จึงทำให้หลงว่า นี่

คือ “นิรันดร” เพราะมันนานเกินกว่าที่ตน
จะระลึกนึกถึง หรือระลึกนึกค้นขึ้นมาได้
ซึ่งสัจจะของ“อตตะ(ตัวตน)”แท้ ๆนั้น ผู้
ยอมรับว่ามี“อตตะ”นิรันดรเป็นที่สุด ก็คือ ผู้
ยังไม่มี“ปัญญา”แบบพุทธสัมมาทิฏฐิ ตามที่
สาธยายมา เป็นผู้ไม่พ้น“อวิชชาสวะ”หรือที่
สุดจริง ๆคือไม่พ้น“อวิชชานุสัย”สัมบูรณ์แท้
ยังเป็นผู้“จำนน”ต่อ“ภาวะที่มีอตตะ
นิรันดร”อยู่นั่นเอง ตนจึงต้อง“มีพระเจ้า”
เพราะเขาไม่มี“ทฤษฎีพิเศษ”(สัมมาทิฏฐิ)
ที่สามารถกำจัด“อตตะ ๓”แท้ เกลี้ยงได้จริง
อย่างเป็นลำดับละเอียดลออกระทั่ง“อนัตตะ
(ไม่มีตัวตน)” เป็นที่สุดแห่งที่สุดได้เกลี้ยงสำเร็จ
แท้ จึงจำนนเป็น“เทวนิยม”ผู้มี“พระเจ้า”คือ
“บรมอตตะ(ปรมาตมัน)”อย่างที่มีกันนั้นแหละ
ความจำนนเป็นผู้“มีอตตะ”นิรันดรอยู่
แท้จริง จึงเป็นกันด้วยเหตุเช่นนี้เอง
เพราะที่แท้ นั้น สภาวะ“อตตะ”นั้น ๆ
ยังไม่ได้ถูกกำจัดทำลาย ยังไม่“สลายสูญ
ไป” หรือหายไปจากความเป็น“ตัวตน”นั้น ๆ
เด็ดขาด ตามคำสอนของ“พระศาสดา”
“พระศาสดา”คือ มนุษย์นี้แหละที่มีตัว
ตนจริง เป็นผู้ประกาศคำสอนแก่มวลมนุษย
โลก “พระศาสดา”ทรงสอนให้“รู้”ได้เท่าใด
ผู้ได้รับคำสอนจะปฏิบัติบรรลุผลได้สูงสุดก็
เท่าที่พระศาสดานั้นทรงสอนให้เท่านั้น
“พระศาสดา”ของพุทธคือ พระพุทธเจ้า
เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งแท้ ๆที่ทรงประกาศ“ทฤษฎี

พิเศษ”ของพระองค์แก่มนุษยโลก ให้มนุษย์ทุกคนปฏิบัติบรรลุดตามได้ กระทั่งสูงสุดก็สามารถบรรลุดเท่ากับ“พระศาสดา”เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งบ้าง มนุษย์ทั้งหลายจึงล้วนมีสิทธิ์เสรีภาพจะเป็นได้

มนุษย์ทุกคนจึงมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน ทุกคนที่จะพากเพียรพยายามบำเพ็ญบารมีให้บรรลุดความเป็น“พระศาสดา”ของพุทธได้ เป็น“พระพุทธรเจ้า”พระองค์ใดพระองค์หนึ่งในโลก ไม่สงวนสิทธิ์ ทุกคนมีอิสระเสรีภาพที่จะบรรลุดเป็น“พระศาสดา”สัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ ถ้าหากคนผู้นั้นพากเพียรบำเพ็ญตน สังฆบารมีให้ถ้วนถึงจนกระทั่งบรรลุด“พระอนุตตรสัมพันธคุณญาณสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้จริง กระทั่งสามารถบรรลุดตาม“ทฤษฎีอันวิเศษ”(สัมมาทิฏฐิที่มีคุณวิเศษชั้นอุตตริมนุสสรธรรม)ของพระพุทธรเจ้าได้จริงแท้

ศาสนาที่ไม่มี“ทฤษฎีพิเศษ”คือ“สัมมาทิฏฐิ”เป็นต้นของพระพุทธรเจ้า จะไม่สามารถปฏิบัติบรรลุด“โลกุตตรธรรม”ได้เป็นอันขาด

นั่นคือ ถ้าไม่มี“ทฤษฎีพิเศษ”คือ“สัมมาทิฏฐิ” เช่นว่า ไม่มีความรู้ชั้น“อารยสัจ ๔” ไม่มี“สัมมาอารยมรรค อันมีองค์ ๘” ไม่มี“โพชฌงค์ ๗” หรือไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ไม่มี“ไตรสิกขา” ฯลฯ

ก็จะไม่สามารถมีความรู้“ธรรมนิยาม ๕” และไม่พ้น“อจินไตย ๔”แน่นอนเด็ดขาด

“พุทธวิสัยของพระพุทธรเจ้า”นี้ เป็น“อจินไตย”ที่ยกไว้ ซึ่งเกินกว่าคนชั้นใด ๆ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ นอกจากผู้ที่ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองทุกพระองค์เท่านั้น จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พ้นอจินไตย”ขั้นสูงสุด สุด ๆ กว่าความสูงใด ๆ อีกแล้วนี่

แม้แต่“โพธิสัตว์”ระดับสูง ชั้น ๙ ผู้มี“ญาณ ๖๗”ที่ยังไม่มี“อนุตตรियะ ๖” อันได้แก่

๑. อินทริยปโรปริยัตติญาณ(ญาณในควมยิ่งและหย่อนของสัตว์ทั้งหลาย)
๒. อาสยานุสยญาณ(ญาณในฉันทะเป็นที่มานอนแทนกิเลสอันนอนเนื่องของสัตว์ทั้งหลาย)
๓. ยมกปาฏิหาริญาณ(ญาณในยมกปาฏิหาริย์)
๔. มหากรุณาสมุปัตติญาณ
๕. สัมพันธคุณญาณ
๖. อนาวรรณญาณ

ก็คือ ผู้ยังไม่มี“พุทธวิสัยของพระพุทธรเจ้า”ที่เป็น“อจินไตย” ซึ่งพระโพธิสัตว์ก็จะต้องบำเพ็ญสร้างบารมีให้ครบ“อนุตตรियะ ๖”ของพระพุทธรเจ้า”นี้ให้เป็นที่สุดต่อไป

นั่นคือ “อจินไตย”ขั้น“พุทธวิสัยของพระพุทธรเจ้า”ที่เป็นที่สุดแห่งสุดแล้ว ในพุทธศาสนา เป็นสุด“วิสัย”เฉพาะ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะมีได้ ผู้อื่นไม่มีสิทธิ์ จึงต้องยกไว้เป็นพิเศษ ตามสัจจะที่เป็นจริงของ“พุทธวิสัย” ซึ่งสูงสุดแห่งที่สุด

“อจินไตย ๔”ที่เหลือ ตั้งแต่“อจินไตย”ขั้นที่ ๓ ได้แก่“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” ซึ่งเป็นแบบพุทธ จึงเป็นของพระพุทธรเจ้า

“ฉานวิสัยของผู้ได้ฉานโลกุตระ”แบบ
พุทธนี้แม้ผู้เป็นชาวพุทธแท้ ๆ ที่เรียนรู้และ
ปฏิบัติก็ยังไม่ “พ้นอจินไตย” นี้ได้ ไม่ง่ายเลย
ดังนั้น คนอื่นหรือชาวศาสนาอื่นก็ยิ่งหมด
สิทธิ์ที่จะ “พ้นอจินไตย” ในความเป็น “ฉาน”
โลกุตระนี้ จึงเรื่องมิบังอาจ “คิดเอา” เด็ดขาด

คนอื่นหรือศาสนาอื่นก็มีแต่ “ฉาน” ที่
เป็นแบบอื่นคือ “ฉานโลกียะ” ซึ่งไม่ใช่ “ฉาน”
แบบพุทธแน่นอน เป็น “ฉาน” สามัญที่มีทั่วไป

“ฉานโลกียะ” นั้นใคร ๆ ได้ยินได้ฟังพูด
ได้อธิบายก็พอรู้ ไม่ยาก หรือได้เห็นได้ทำ
ตามก็ทำตามกันได้ง่าย ๆ ก็เห็น “หลับตาทำ
กันอยู่เต็มโลก ใ้อ้ที่ให้เพ่งเข้าไปในจิต-สะกด
เข้าไปในจิต ให้จิตไม่นึกไม่คิด ให้จิตอยู่นิ่ง ๆ
อยู่เช่นนั้นให้ได้นาน ๆ” ไม่เห็นจะ “ลึกลับ” (คัมภีร์)
เห็นตามได้ยาก (พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก (ทรรุ
โพธา) สงบ (สงบอย่างพิเศษ) ประณีต (ปณีตา) คาค
คะเนเดาเอาไม่ได้ (อตกวารจา) ละเอียด (นิปุลนา)
รู้ได้เฉพาะบัณฑิต (บัณฑิตเวทนิยา) กันตรงไหน
เลย “ฉานโลกียะ” ที่รู้จักกัน ที่เชื่อถือกันทั่วไป

ใครฟังก็ไม่เห็นจะเข้าใจยากอะไร และ
ฝึกหัดทำตามทีบอก ก็ไม่ใช่เรื่อง “ลึกลับ” (คัมภีร์)
เห็นตามได้ยาก (พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก (ทรรุ
โพธา) สงบ (สันตา)” ซึ่งมันก็ “สงบ” แบบโลกียะ
“มิติ” สามัญ ที่ไม่เห็นว่าจะ เป็น “มิติที่ลึกลับ”
(คัมภีร์) “เห็นตามได้ยาก” (พุทธสา) “ตรัสรู้ตามได้
ยาก” (ทรรุโพธา) ตามคำตรัสกันตรงไหน? อย่างไร?

มันก็เป็นความหมายทั่วไป ที่อธิบาย
กัน นิยามกัน ซึ่งเป็นความหมายของ “ฉาน
โลกียะ” สามัญ พูดกัน บอกกัน ก็สามารถ
จินตนาการตามได้ และปฏิบัติกันได้ทั่วไป
ด้วย ไม่เห็นจะมี “มิติ” ถึงขั้นที่จะเรียกได้ว่า
“ลึกลับ” (คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก (พุทธสา) ตรัสรู้
ตามได้ยาก (ทรรุโพธา) “สงบ” ที่จะเป็น “ความ
สงบถึงขั้นโลกุตระ” อะไรเลย ไม่เห็นจะถึงกับ
เป็น “อจินต-อจินไตย” กันตรงไหน

ลองฟังกันให้ดี ๆ พิจารณากันให้ชัด ๆ

ซึ่ง “ฉานโลกียะ” หรือที่พูดกันทั่วไป
ว่า “ทำฉาน-ปฏิบัติฉาน” กันในสังคมคนทั่วไป
นั้น พูดกันง่าย ๆ ว่า “เพ่งเข้าไปที่อะไรก็ได้ ให้
จิตมันนิ่ง ให้จิตมันหยุดคิดหยุดมีอากา ให้จิต
มันอยู่เฉย ๆ ไม่มีอารมณ์ “นิรวณ” ๕ ให้ได้ขณะ
ที่เพ่งที่สะกดจิต ๆ ไร้นั้น ๆ” แบบนี้แหละเรียก
ว่า “ฉานวิสัยของผู้ได้ฉาน” ซึ่งเป็นแบบโลกีย
เป็นแบบสามัญทั่วไป ที่เรียนกัน ฝึกปฏิบัติกัน
คำว่า “ฉาน” เป็นภาษาที่ใช้เรียกภาวะ
ความเป็นลักษณะของ “การกระทำใจในใจ
(มนสิการ)” ให้เกิดขึ้น ผลสำเร็จของ “ฉาน” เรียก
ว่า “เอกัคคตา” ซึ่ง “เอกัคคตา” นี้แปลกันว่า
“ความมีอารมณ์เป็นหนึ่ง”

และ “ความมีอารมณ์เป็นหนึ่ง” นี้เอง
ที่เป็นความหมายของคำว่า “เอกัคคตา” จะ
ต้องมี “ความเป็นหนึ่ง” อย่าง “อัคคะ” ให้จริง
คำว่า “เอกัคคตา” คือ เอก+อัคคะ+ตา

“เอก”หมายถึง เป็นหนึ่ง หรืออันเดียว ส่วน“อัครกะ” หมายถึง เลิศ, สูงสุด, ยอดเยี่ยม แต่“ฉานโลกิยะ”นั้นเป็น“อัครกะ” หรือ เลิศ, สูงสุด, ยอดเยี่ยม กันอย่างไร? ตรงไหน?

เพราะถ้าใคร ๆ ได้ฟังอธิบายก็เห็นตาม (ทิวฐิติ) ได้ แม้จะทำก็ทำได้ผลหนึ่งสงบได้ มันก็ ง่าย ๆ ไม่เห็นจะ“ลึกซึ้ง(คัมภีรา)” มัน“เห็น ตามได้ยาก(ทุพทสา)กันที่ไหน, มันมีความตื่นรู้ (ชาคริยา, โภ)”หรือ“หลับ”กันแน่? มันตรงตาม คำตรัส(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖, ๓๐, ๓๔, ๓๘ ฯลฯ) ว่า ธรรมของพระองค์นั้น “ลึกซึ้ง(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุพทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุร นุ โภธา) สงบ(สงบแบบพิเศษ) ประณีต(ปณีตา) คาค ณะเนเดาไม่ได้(อตกาวจรา) ละเอียด(นิปุณา) รู้ ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิตเวทนิยา) จริง ๆ เหมหรือ?”

ฉะนั้น ความรู้และการกระทำ“ฉาน โลกิยะ”นี้ ที่มันมี“อารมณฺ์เป็นอันเดียว แบบ มิติเดียวนี้” จึงเป็นเรื่องตื่น ๆ ฟั่น ๆ รู้ได้ง่าย ๆ ทำกันได้ไม่ยากอะไร จึงรู้กันได้ มีกันได้ ดาษดินแพร่หลายอยู่ทั่วไปครองโลกสากล

แล้วมันจะ“อจินไตย”กันตรงไหน?

ถ้าเทียบระหว่าง“ฉานโลกิยะ”กับ“ฉาน โลกุตระ”ก็จะมีภาวะความเป็นจริงหลาย ๆ นัย-หลาย ๆ มิติ-หลาย ๆ ความสลับซับซ้อน- หลาย ๆ เชิงความลึก-หลาย ๆ ความมากเชิง ชั้น-หลาย ๆ ความยากง่าย-หลาย ๆ ความเป็น าระบระเบียบ จะเห็นได้ชัดว่า“ฉานโลกิยะ”

ไม่ใช่เรื่อง“อจินไตย”กันตรงไหนเลย

“ฉานโลกิยะ”สามัญก็สากลรู้กันและ ทำกันอยู่ตลอดกาลนานนั้นจึงอย่าหลงผิด ว่าฉานโลกิยะมันเป็น“อจินไตย” เพียงแต่ จะมี“ฉานโลกิยะ”ได้ก็ต้องปฏิบัติให้เป็นให้ ถึง ใช้ความพยายามน้อย หรือใช้ความ สามารถพอสมควรเท่านั้น ก็เป็นได้ ทำได้ ไม่ ลึกซึ้งซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสัคคะ = ความสลับซับซ้อนยกย่อนของการเรียนรู้ภาวะจริง ด้วยการ“สัมผัสสรรสขรทุกข” แล้วปฏิบัติโลกิยะให้เป็น โลกุตระ) ที่จะต้องใช้ทั้ง“ปัญญา” ทั้งใช้การ สำรอกกิเลสออกให้เกิดผลจริง ให้จิตสะอาด อย่างหมดความเป็น“กาย”ทั้งหลาย(สังขาร ของความเป็นธรรม ๒ ที่เป็นโลกิยะ) และ“ดับ”ความเป็น “กายคต(สิ่งที่ดำเนินไปในกาย)-กายกสิ(สิ่งที่ เป็นโทษในกายคือกิเลส)-กายทาห(ความเร่าร้อนแห่ง กายคือตณหา-กายตปน(การยังกายให้เร่าร้อน)-กาย ทุกข(ความเป็นทุกข์ของรูปและนาม)-กายทุจริต- กายทฎฐูล(ความประพตชั่วหยาบทางกาย)-กาย ปโกป(ความกำเริบไปทางผิดของกาย)-กายวิปยุ น(ความตื่นรนทางกาย) เป็นต้น และยังมีอีก มากมายในความเป็น“กาย”ที่ยังไปในทาง บาบ ทางอกุศล ที่จะต้องกำจัด“ธรรมะ ๒”ให้ เหลือหนึ่ง หรือเป็นหนึ่ง คือเป็น“เอกัคคตา”

หรือทำได้แล้ว ทำบรรลุผลธรรมแล้ว รูป นามที่เหลือก็รวมตัวกันเป็น“กุศลจิต”เรียก ว่า กายปัสสัทธิ(ความสงบจากกิเลส ดับกิเลสออก

ไปจากจิตได้ จิตใจก็สงบ ก็เหลือรูปกับนาม(ธรรมะ๒)ที่สงบ จากกิเลสตนเอง “กายปัสสัทธิ”นี้จึงไม่ใช่หมายเอา“ร่าง ภายนอกจิตโน้นที่หยุดนิ่งหรือสงบ แต่มันคือจิตแท้ๆที่ สงบจากกิเลสกันอย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริงต่างหาก)

“กายสงบหรือความสงบกาย”ที่เป็น โลกุตระนี่คือ กิเลสมันออกไปจากใจ ใจจึงยิ่ง สะอาดคล่องแคล่วปราดเปรียวว่องไว(กาย ปาคุญญา) ใจผู้นี้จึงบงการ“กายวาจาและใจ เอง”ให้ทำงานเก่งอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว มีสมรรถนะทำงานได้ดีเยี่ยมเหมาะสมเหมาะ ครอบแก่งานนั้นๆโดยจะใช้“สัปปุริสธรรม๗ และ มหาปเทศ๔”ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงทั้งภายนอก และภายในอย่างดีจริง ๆ(กายกัมมัฏญา)

“กายสงบ”จึงมีใช่แค่“ร่างภายนอก”สงบ นิ่งๆ แต่คือ“จิตสงบจากกิเลส”จึงทำงานได้ดี

“ฌานโลกุตระ”มีหลากหลาย“มิติ”หมุน รอบเชิงซ้อนกันอย่างเป็นระบบระเบียบ ถ้า หากคนผู้ใดไม่มี“ปัญญา”จริง จะไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความสลับซับซ้อนนี้ อย่าง มีต้น-กลาง-ปลายเป็นระบบไปตามลำดับ ชนิดที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง ได้เลยเป็นแน่แท้

จึงน่าอัศจรรย์ยิ่งจริง ๆ สำหรับผู้ไม่มี “ปัญญา” ไม่มี“ความรู้และความเป็นจริง”นี้ใน ตนเองจริง ก็ารู้สึกเข้าใจยาก จะงงๆในความ สลับซับซ้อนนั้น เพราะมันจะมีความขมขื่น ย้อน สลับซับซ้อน บางทีเหมือนเขาวงกตออกไม่ได้ ซึ่งแท้จริง โลกุตระนั้นจะสลับซับซ้อน

จริง จะวนอย่างมี“รอบ”ของต้น-กลาง-ปลาย ซับซ้อนย้อนกันไปมาอย่างเป็นระบบระเบียบ แต่มันละเอียดลึกซึ้ง มันเป็นเรื่อง“ทวนกระแส โลภีย” (ปฏิไสดัง) และซับซ้อนที่มี“การหักกลับ หรือหวนกลับ(ปฏิวัตตติ)”โดยเฉพาะมี“การสลัด คั้นหรือการสละทิ้ง(ปฏินิสัคคะ)”ชนิดที่โลกียะ ไม่มี จึงคิดไม่ออก “ความรู้และความจริง”นี้ ก็ขาดหายไปในโลกโลกีย “โลกียะรู้จัก รู้แจ้ง สัจจะนี้ไม่ได้” จึงเรียกว่า“อจินไตย”จริง ๆ

แต่“ฌานโลกุตระ”นั้นผู้ปฏิบัติทั้งรู้ทั้ง ทำได้จริง และมีระบบต้น-กลาง-ปลายที่เป็น ลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน“ปหาราหตุตฺร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) แม้จะสลับซับซ้อนย้อนกันก็“มิติ”ก็ จะแยกมิติเหล่านั้นออก เห็นในความมีเหตุ มีปัจจัยที่เป็น“ปัจเจกการ”กัน เช่น รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“ปัจเจกสมุปบาท” เป็นต้น หรือรู้จัก รู้แจ้งในกระบวนการที่สลับซับซ้อนมีสัจจะ ย้อนสภาพปฏิสัมพันธ์กันอย่างสอดซ้อน กันไปมาของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เป็นต้น

“ฌานโลกีย”มันเรื่อง“มิติเดียว”ตื่นๆ เหมือนเส้นตรง ตรงดิ่งที่อ้อๆ ไม่สลับซับซ้อน ที่ละเอียดอ่อนสุขุมอะไรเลย

“ฌานโลกีย”จะไม่มีความเป็น“ปฏิ” อยู่ ในการปฏิบัติ คือ จะไม่มีปฏิสัมพันธ์ จะไม่มี การศึกษาสภาวะทวนไปทวนมา จะไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน เช่น “ปฏิ

ปัสสัทธิ” ก็จะเข้าใจ “ความสงบ” ที่มีสภาวะ เป็น “ปฏิ” ไม่ได้

กล่าวคือ “ปัสสัทธิ” นั้นแปลว่า ความสงบ เมื่อผู้ปฏิบัติจนกระทั่ง “กายสงบที่เป็นธรรมชั้นโลกุตระผล” ได้จริง “กายนั้นยิ่งจะมีความคล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียว” (กายปาคุญญตา, กายกัมมัฏญตา) ฉะนั้นเองชื่อว่า “กายปัสสัทธิ” หมายถึง “อาการของเจตสิก ๓” แท้ๆ

นั่นก็คือ กายคือจิต กายคือเจตสิก ที่ “เจตสิก” ตัวหนึ่ง “สงบไป” หรือ “ดับไป” เจตสิกที่เหลือ ที่มีอยู่ก็ยิ่ง “คล่องแคล่วว่องไว”

ดังนั้น เมื่อทำให้ “กายสงบ” ได้ ก็คือ “หมวดของจิต” อันเป็น “องค์ประชุมเจตสิก” นั้นเองที่ยิ่ง “คล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียว”

ความเป็น “ปฏิ” (ทวนไปมา) เช่นนี้ ใน “ฉานโลกิยะ” ไม่มี มีแต่ “ดิ่งไปทิศเดียว” จนจบสุด

เช่น การทำ “ฉาน” ของแบบโลกิยะ ก็คือ สะกดจิตให้มัน “หยุด” - “นิ่ง” - “ดับไป” - “ไม่รับรู้อะไรเลย” เมื่อทำได้ ก็จะได้แต่ “จิตที่ถูกสะกด-ถูกหยุด-ถูกทำให้นิ่ง-ทำให้ดับไป-ทำให้ไม่รับรู้อะไรเลย” กลายเป็นคน “ทำธำตุรู้ของตนให้ไม่มีสมรรถนะ” หรือจิตยิ่งไม่มีปัญญา เจตสิกยิ่งเฉื่อยยิ่งไม่คล่องแคล่ว

โดยพากันหลงผิดว่า การทำให้จิตหยุดนิ่งได้นี้แหละ เมื่อจิตหรือเจตสิกหยุดนิ่งลงไปได้แล้ว จะมี “ปัญญา” ผุดโผล่เกิดขึ้นมาเอง

เพราะหลงผิดว่า “การทำให้จิตหยุดนิ่ง,

เจตสิกไม่รับรู้อะไรได้แล้ว” นี้แลเป็นการทำ “สมาธิ” ละ เมื่อจิตเป็น “สมาธิ” แล้วจะเกิด “ปัญญา” โผล่ขึ้นมาได้เอง ชนิดที่ไม่มี “เหตุ” แห่งการเกิดปัญญา”ใด ไม่มีที่มาที่ไปเลย

การทำให้ “จิตหยุดคิดปรุงแต่ง” แบบนี้แหละ มันไม่ใช่การทำ “อภิสังขาร” มันจึงไม่เป็น “บุญญาภิสังขาร” ซึ่งเป็น “การปรุงแต่งจิต” ด้วยทฤษฎีพิเศษชั้นโลกุตระ อันมี “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” บริบูรณ์ จึงไม่เกิด “การชำระกิเลส” ที่มีผลของ “บุญ” สำเร็จเป็นจริง

เห็นได้ไหมว่า ที่อาตมาสาธยายมานี้ พุดถึงความเป็น “ฉานโลกุตระ” ที่สามารถ “ชำระกิเลส” ได้นี้ มันออกจะได้ฟังคำอธิบายที่เข้าใจไม่ใช่เรื่องพื้น ๆ ตื้น ๆ ไม่ใช่เรื่องระนาบชั้นเดียวเท่านั้น ซึ่งหาฟังกันไม่ได้ง่าย ๆ

มันต่างจากที่ฟัง “ฉานโลกิยะ” กันเยอะ เรื่องของ “ฉานโลกิยะ” นั้นถ้าได้ฟังคำอธิบาย ก็เข้าใจได้ง่าย ๆ แม้จะเอาไปปฏิบัติก็ง่ายไม่ยากเย็นเกินไปแต่อย่างใด สะกดจิตมุ่งมันดิ่งเข้าไป ๆ ๆ ๆ เท่านั้น ก็ได้ผลแล้ว

แล้วมันจะเป็น “อจินไตย” อะไรกัน

แม้คนที่ยังมีกิเลสหนาอยู่ในใจเต็มกระบุงอยู่แท้ ๆ กามก็ยังหนา โทสะก็ยังแรง มาเรียนรู้ปฏิบัติให้เกิด “ฉานโลกิยะ” จริง ก็ทำได้ มี “ฉานโลกิยะ” ได้ ไม่เห็นจะประหลาดประหลาดอะไร วิเศษอะไรกันตรงไหน?

ในช่วงที่อาตมายังไม่พ้นตื่นจากถูก

อำนาจโลกครอบงำเป็น“สิงลมอมข้าวพอง”
อยู่นั้น อาตมาก็ทำมาหนักหนา เสียเวลาไป
กับโลกเขาตั้ง ๘ ปี อาตมาก็ไม่เห็นมันยาก
มันเย็นอะไร ก็ทำอย่างเขาได้ทั้งนั้น เป็นแต่
เพียงว่า เห็นว่า แค่นี้ได้ทำมา ลองดูมานั้น
มันก็ชัดเจนในความเป็นไปได้เพียงพอแล้ว
มันก็แค่นั้น จึงเลิกเด็ดขาดจาก“ฉานโลกีย์”

หันทิศทางมาสาธยายเผยแผร่“ฉาน
โลกุตระ”ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งวินาทีนี้

ซึ่งเห็นความ“ยาก”สุดแสน“ยาก”เหลือ
เกิน ที่จะทำความเข้าใจในเรื่องของ“ฉาน
โลกุตระ”และ“โลกุตระธรรม”กับชาวพุทธแท้ๆ
ทุกวันนี้ ๔๐ กว่าปีแล้วก็มีคนทำได้อยู่เท่านี้

ซึ่ง“ฉานวิสัยของผู้ได้ฉานโลกุตระ”
แบบพุทธนี้เป็น“อจินไตย”จริง ๆ

“อจินไตย”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า อัน
บุคคลไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิด ฟังเป็นผู้มี
ส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน (พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗)

ดังนั้น จึงต้องรับฟัง“ความรู้เรื่องฉาน”
โดยเฉพาะ“ฉานวิสัยของผู้ได้ฉานโลกุตระ”
แบบพุทธจากสัตบุรุษเท่านั้น จึงจะได้“ความ
รู้”อันเป็น“อจินไตย”ในความเป็น“ฉานวิสัย
ของผู้ได้ฉานโลกุตระ”แบบพุทธแล้วจริง

หาไม่แล้ว “ความรู้”ในความเป็น“ฉาน
โลกุตระ”ก็จะไม่มีทางเกิดในคนผู้นั้นเลย

“ฉานวิสัยของคนผู้ได้ฉาน”แบบพุทธ

นั้นเป็น“อจินไตย” หากใครซึนคิดเอาเอง
ระวังเถิด“ฟังเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า
เดือดร้อน” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสแน่นอน

อาตมาพยายามอธิบายสาธยาย“ฉาน
โลกุตระ”มาตั้ง ๔๗-๔๘ ปีเข้านี้แล้ว จึงเห็น
จริงๆว่า“ยาก”สุดแสนยาก

แต่ถึงอย่างไร อาตมาก็ต้องพูดต้อง
สาธยาย“ความจริง-ความรู้”เรื่องนี้ไปจนตาย
ตายจากชาตินี้แล้ว ก็จะมีเกิดมาสาธยายอีก

ผู้จะปฏิบัติเกิด“ฉานโลกุตระ”ได้นั้น
ถ้าซึนตันทุรังยัง“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ ก็ได้
แต่“ฉานโลกียะ”ตามที่อาฬารดาบส หรือ
อุทกดาบส หรือตามความเป็น“ฉาน”ที่มีกัน
ทำกันอย่างสามัญในโลก มาแต่ไหน ๆ นั้นอยู่
นั่นแหละ ไม่มีทางจะเป็น“ฉานโลกุตระ”ที่
เป็นของศาสนาพุทธได้เป็นอันขาด

เพราะ“ฉานวิสัย”ที่เป็นของพุทธนั้น
เป็น“อจินไตย” เป็น“โลกุตระ”จริง ๆ

จึงเป็น“ฉาน”ที่มันสุด“วิสัย”ของคนอื่น
หรือศาสนาอื่น ซึ่งผู้ไม่มีภูมิ“พันอจินไตย”ได้
จริงไม่สามารถ“เดา”หรือ“คาดคะเน”เอาได้
(อตกกาจระ)เป็นเด็ดขาด จึงเกินกว่าลัทธิอื่น
ศาสนาอื่นหรือผู้มีแค่“ฉานโลกีย์”จะคาดเดา
จะนึกคะเนคำนวณเอาอย่างเป็นจริงได้

ซึนคิดไปก็“ศิระะแตกเป็น๗เสี่ยง”ไม่
สามารถจะ“พันอจินไตย ๔”นี้ได้หรอก ซึ่ง
หมายความว่า คิดไปก็ตายเปล่า สูญเปล่า

ไม่มีทางบรรลุได้แน่ ๆ แท้ ๆ นั่นเอง

ต้องผู้ที่มีสัมมาทิฏฐิและสัมมาปฏิบัติ กระทั่งเกิดความเป็น“ฉานโลกุตระ”ชนิดที่เข้าไปถึงขั้น“โอบปาตักโยนิ”ในจิตของผู้มี“ฉานเอง”(ฉานิกะ)อย่างถูกต้องแน่แท้เท่านั้น จึงจะ“พ้นอจินไตย”ที่เกิด“ฉานวิสัยของผู้ได้ฉาน(ฉานวิสัย)แบบพุทธ”กันจริง ๆ

“ผู้ได้ฉาน”ที่เป็นแค่“ฉานโลกียวิสัย”จึงคนละ“วิสัย”แน่นอน ไม่ใช่“ฉานโลกุตรวิสัย”เด็ดขาด

เพราะ“ฉานโลกียะ”ก็ยอม“อาศัย”ฉานที่เป็นโลกียะมาเสมอ เนื่องจากทิฏฐิเป็นแบบโลกียะ แม้เรียนรู้ฝึกฝนอบรมก็ยังเป็น“ทิฏฐิแบบโลกียะ”แน่นอน ผลที่ได้ฉาน ก็ต้องเป็น“ฉานโลกียะ”สั่งสมเจริญขึ้นจนเป็น“นิสัย” จนกระทั่งเป็น“วิสัย”จึงยิ่งเป็น“ฉานโลกียวิสัย” จะเป็น“ฉานโลกุตรวิสัย”ได้อย่างไร ใช่มั้ย? เห็นชัดมั้ย?

ผู้หลับตาสะกดจิตปฏิบัติจึงมีแต่“ฉานโลกียวิสัย”เท่านั้น เพราะเชื้อของ“โลกุตระภูมิ”ไม่มี ยังไม่ได้“รับเชื้อ”ถ่ายเชื้อมาเลย แม้แค่จากการได้ยินได้ฟัง“ทฤษฎีที่เป็นโลกุตระฉาน” จาก“สัตบุรุษ”หรือผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”กล่าวให้ฟัง เขาก็ยังไม่ได้ฟังเลย แล้วเขาผู้นี้จะได้“เชื้อของฉาน”ที่จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”ได้แบบไหน อย่างไรกันล่ะ?

ที่น่าสงสัยอย่างยิ่งจริง ๆ ก็คือ คนผู้นั้นได้ยิน“ทฤษฎี”จากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้ ๆ ได้ฟังผู้เป็น“สัตบุรุษ”จริง ๆ แต่เขาไม่เชื่อ เขาไม่ยอมรับเอา“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมาศึกษาฝึกฝนกันจริง ๆ จัง ๆ ดูเลย ด้วยซ้ำ

เขาไม่มี“ปรโตโฆสะ”แท้จริง เขาอาจจะฟัง แต่เขาไม่เชื่อว่าผู้พูดนั้นเป็นสัตบุรุษจริง จึงฟังไปอย่างนั้นแหละ เขาจึงยัง“โยนิโสมนสิการ”ไม่เป็น หรือยัง“ทำใจในใจของตน”ไม่สัมมาทิฏฐิ เขาก็ไม่มีสัมมา มรรค ไม่มีสัมมาผลอะไรที่จะบรรลุแน่ ๆ

เห็นไหมว่า ผู้จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร” นั้นมันไม่ใช่เรื่องสามัญของปุถุชนที่จะเป็นกันได้ง่าย ๆ มันต้องได้รับสัมมาทิฏฐิจากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”มาจริงก่อนจึงจะสามารถ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”ได้ผลสำเร็จ

ความเป็น“จิตนิยาม”มีการ“ข้ามโคตร”จาก“โลกียโคตร”มาเป็น“โลกุตระโคตร”ได้ ด้วยการเริ่มได้รับ“ทิฏฐิ”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”จากสัตบุรุษหรือจากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งโดยตรง แล้วจึงนำมาปฏิบัติหรือ“กระทำ”(กรรม)นั่นเอง ต้องเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ด้วยนะ จึงจะเกิดแรงเคลื่อนหรือพลังงานไปตาม“กรรม”ที่ได้กระทำสั่งสมถึงขีดถึงขั้นของมันจริง จึงจะสามารถ“เปลี่ยนโคตร”

จากโคตรเดิม“โลกียะ”มาเป็น“โลกุตระ”ได้
นั่นคือ ผู้นั้นต้องมี“สัจญาณ”ที่เป็น
ทั้งภายนอกคือ“สมมุติสัจจะ”และทั้งภายใน
คือ“ปรมาตตสัจจะ”อย่างถูกต้องสัมมาทิฏฐิ
เป็น“ธรรมะ๒” และต้อง“สัมมาปฏิบัติ”แท้
ด้วย จึงจะเกิด“กัจจญาณ”ได้ไปตามลำดับ
จนกว่าจะ“จบกิจ”ก็จะมี“กตญาณ”ตัดสินจบ
การสะสมดังสาธยายนี้จึงจะเป็น“การ
สะสมวิสัยโลกุตระธรรม”ที่ได้กระทำ“พลังงาน
จิตนิยามนั้น”ฯเจริญพัฒนา“เชื้อพันธุ์”ด้วย
“กรรม”มาตามลำดับ

มิใช่“การสะสมวิสัยโลกียะธรรม”เลย
มันคนละชั่วคนละทิศกันแท้ ๆ
สรุปกันลงไปชัด ๆ ได้แล้วมัยว่า “ฌาน
โลกียวิสัย”นั้น มิใช่วิสัยของผู้มี“ฌานโลกุตระ
วิสัย”เลย ด้วยประการอย่างนี้

“อจินไตย”ในเรื่อง“ฌานวิสัยของผู้ได้
ฌาน”(ฌานวิสัย)จึงมีนัยสำคัญที่ต่างกันฉะนี้
“อจินไตย”รองลงมาจาก“พุทธวิสัย”
คือ“ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย” ก็ฉะนี้ ๆ
ดังนั้น “ฌานวิสัย”ของพุทธ ซึ่งเป็น
“วิสัยโลกุตระธรรม” เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”
แท้ ๆ จึงไม่ใช่เรื่องจะเอาไปพูดสาธยายกัน
ได้ง่าย ๆ ถ้ามันไม่เป็นผู้มี“ฌาน”ที่สัมมา
ปฏิเวธในตนจริง ผู้พูดนั้นก็พล่อย หรือ
คะนองปากอย่างที่เห็นที่เป็นอยู่

ระวัง ๆ กันเถอะ! นั่น..นรกนะ! ขอบอก

“ฌานวิสัย”นี้จึงเป็น“อจินไตย”สูงสุด
สำหรับ“วิสัย”ทั้งหลายของสาวกภูมิ ยกเว้น
“พุทธวิสัย”เท่านั้นที่ต้องยกไว้เป็นที่สูงที่สุด
แห่งที่สุดใน“อจินไตย”ทั้ง ๔ ที่ประชาชนคน
เราทั้งหลายจะไม่พึงอาจเอื้อมไปแตะต้อง

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(ฌานวิสัย)”ขอ
พูดแค่นี้ก่อน ยังมีนัยสำคัญที่จะสาธยายอีก
พุทธสาวกนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะบังอาจไป
ละลาบละล้วง“อจินไตย”ชั้นพุทธวิสัยเด็ดขาด
แม้“ฌานวิสัย”ก็เถอะ ผู้ยังไม่“สัมมา
ทิฏฐิ”ใน“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธจริงจึง
พูดกัน อธิบายกันอย่างอวดดี ก็ได้นรกแน่!

แต่ถ้า“หลงผิด”จริง ๆ คือผู้นั้นแน่ใจ
ชัดตรงในใจแท้ ๆ ว่า “อย่างนี้เป็นฌานของ
พุทธ”จริง ๆ แล้วก็สาธยาย“ความเป็นฌาน”
นั้นไปอย่างไม่มีสาถะยจิตแอบแฝงใดเลย

ก็แล้วไป ไม่มีสาถะยจิต ไม่ถือว่าเป็น
“อาบัติ” แต่ก็มี“อกุศลวิบาก”ตามสัจจะของการ
แสดงออกนั้น ๆ ว่าทำให้เกิดกระทบเป็นความ
เสื่อมเสียแก่ศาสนาจริง แก่สังคมหรือบุคคล
จริงมากน้อยเท่าใด ก็มี“อกุศลวิบาก”อยู่แท้
เท่านั้น ๆ เพียงแต่น้อยกว่าผู้มีสาถะยจิต

อาตมาก็มีภูมิรู้เรื่อง“กรรมวิบาก”ได้
แค่ตามภูมิของอาตมา ก็ตามขั้นฐานะ“โพธิ
สัตตวิสัย”ของอาตมาเท่าที่มีจริง จึงสาธยาย
เท่าที่เห็นว่าควรตามภูมิมาตลอดที่ทำงาน
ด้านศาสนา มา ก็อย่าเลียนแบบเป็นอันขาด

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

เศรษฐกิจพอเพียงจะนำสังคมอุดมร่มเย็น
เมื่อรู้จักพอก็กล้าให้ส่วนเกิน
ยิ่งกล้าจน ยิ่งเกิดส่วนเหลือเจือจาน

“หลักการทรงงาน 23 ข้อในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙”
เพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชน

๑. ศึกษาข้อมูลอย่างเป็นระบบ	๑๒. บริการที่จุดเดียว
๒. ระเบิดจากข้างใน	๑๓. ใช้ธรรมชาติช่วยธรรมชาติ
๓. แก้ปัญหาจากจุดเล็ก	๑๔. ใช้ธรรมปราบอธรรม
๔. ทำตามลำดับขั้น	๑๕. ปลุกป่าในใจคน
๕. ภูมิสังคม	๑๖. ขาดทุนคือกำไร
๖. อองค์รวม	๑๗. การพึ่งตนเอง
๗. ไม่ติดตำรา	๑๘. พออยู่พอกิน
๘. ประหยัด เรียบง่าย	๑๙. เศรษฐกิจพอเพียง
ได้ประโยชน์สูงสุด	๒๐. ความซื่อสัตย์ สุจริต
๙. ทำให้ง่าย	จริงใจต่อกัน
๑๐. การมีส่วนร่วม	๒๑. ทำงานอย่างมีความสุข
๑๑. ประโยชน์ส่วนรวม	๒๒. ความเพียร
	๒๓. รู้-รัก-สามัคคี

ศาสตร์พระราชาสเนนสำคัญ แบบคนจนมหัศจรรย์

พระราชภาพจน...กล้าขวางโลก!

ไม่ว่าที่ไหนๆ มีแต่คนกลัวยากจนทั้งนั้น นับวันยิ่งวุ่นวาย เศรษฐกิจอันเป็นปัญหาอันดับหนึ่งอยู่ตลอดโลกแต่ก็ว่าได้

เสร็จแล้ว พระเจ้าแผ่นดินเมืองไทยกลับทรงแนะนำให้แก้ปัญหาแบบคนจน ฟังดูน่ากลัวหุ้กมากกว่า ใครจะไปมีปัญญาเรื่องง่ายล่ะ...

คงได้แต่แงงๆ เจ็บบออยู่ในใจ หน้าไหนจะกล้าเถียงในเมื่อคนพูดคือพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลฯ ธรรมด้ายิ่งทรงพูดน้อยอยู่ด้วย

คนส่วนใหญ่แม้ไม่ทันรู้เรื่อง แคฟังเป็นบุญหูไว้ก่อนก็ยังดี ว่างั้น...

แม้ทฤษฎีแบบคนจนที่พอหลวงทรงนำมาเล่าต่อยี่สิบกว่าปีก่อน เหมือนจะมีใครขานรับทำ

ตามบ้างก็มากน้อย..สงสัยยากจะหาคนใจกล้ามี
ภูมิปัญญาถึง

ขนาดหลักเศรษฐกิจพอเพียงก็เช่นกัน ถึงจะ
ฟังเข้าใจง่ายได้ทันทีที่นั่นแหละ ใช่ว่ามีรัฐบาลไหน
เอาไปทำจริง มากกว่าลิ่งหลอกเจ้า

ฟังจะมีรัฐบาล คลช.นี้แหละตื่นรู้ เริ่มลงมือ
พาทำจริงจึงเป็นเรื่องเป็นราวในภาคประชาชน
ระดับล่างขึ้นมาบ้างอย่างเกษตรอินทรีย์ เป็นต้น

สำหรับเศรษฐกิจมหัพภาค น่าเสียดายที่ยัง
มองข้ามศาสตร์พระราชาก็เป็นแน่แท้ ถึงยังให้คำ
เชื่อถือนักเศรษฐกิจทุนนิยมเต็ม ๆ ไม่ลืมหูลืมตา
รีเปล่าเอ่ย?

ไม่เป็นไร ให้ประชาชนรากหญ้าทำเศรษฐกิจ
พอเพียงทั่วไทยนำหน้าเป็นป่าล้อมเมือง รัฐบาล
ค่อยถึงบางอ้อเมื่อนั้น ไม่เกียจกัน

ยิ่งทุกวันนี้ เศรษฐกิจหาเงินยิ่งฝืดเคือง เท่ากับ
บีบให้หันมาทำมาหากิน ลงไร่นาทำเศรษฐกิจ
พอเพียงมากขึ้น จึงไม่มีอะไรดีกว่าฟังตัวเอง
หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน

ทางเกวียนฝันเปลี่ยนเส้นทางสายไหม

แต่ก่อนคนเรายังใจ แม้กระนั้นภูมิปัญญา
โบราณยังพาลังคมพออยู่พอกินตามธรรมชาติ
เรียบง่าย เป็นเศรษฐกิจเลี้ยงชีพ ฟังตัวเอง ใครๆ
ก็ทำนาเป็น มีปัญหาทอผ้าใช้ ปลูกบ้านอยู่เอง
สามารถพึ่งพาอยู่เป็นหมู่ญาติรวมมิตรมากน้ำใจ

สมัยนี้หลงตัวว่าฉลาด มันประหลาดที่ผู้คน
กลับไม่มีปัญญาอยู่เย็นเป็นสุขเหมือนยุคร้อยปีก่อน
ทั้งๆที่กินเกิน ใช้เปลืองมากกว่าไม่รู้ก็เท่าด้วยซ้ำไป!

เรามากันผิดทางเป็นแน่เชียว..?

ด้วยพระปรีชาญาณพ่อหลวงทรงเมตตาชี้ทาง
สว่าง ให้หันมาเศรษฐกิจพอเพียง สามารถเลี้ยง
ชีวิตตัวเองได้ก่อน...

จากนั้นค่อยกว้างเกื้อเผื่อเพื่อนพ้องญาติไม่
ขาดน้ำใจไปถึงหมู่บ้านพอประมาณ

เดชะบุญ ช่วงใกล้เคียงพ่อหลวงนำพา
เศรษฐกิจพอเพียง ปรากฏว่าในหมู่ชาวอโคก

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้นำคณะรวมตัวกันอยู่เป็น
หมู่กลุ่มชุมชนสาธารณโภคี ใช้ชีวิตมักน้อย สันโดษ
เจริญรอยเดียวกัน

เหมือนแม่น้ำสองสายต่างไหลมาบรรจบเป็น
แม่น้ำใหญ่สายเดียวกัน

หม่อมหลวงวรวรโศกนับสิบแห่ง เท่ากับเป็น
ประจักษ์พยานคำสอนพ่อหลวงด้วยว่า มีผู้ปฏิบัติ
ถึงมรรคแจ้งผลสัมฤทธิ์จริงชัดเจน โดยขบวนการกลุ่ม
มิตรดี สหายดี สังคมแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมด
ทั้งสิ้นของวิถีพุทธบุญนิยม

ดังนั้นแค่ช่วงไม่กี่ปีถึงร้อยปีหลังมานี้เอง
สังคมไทยเคยเป็นชาติกสิกรรมทำมาหากินปัจจัยสี่
เป็นเศรษฐกิจพอเพียง

ทุกวันนี้กลับพลิกผันหันมาแย่งทำมาหาเงิน
ทิ้งไร่นาฟากว่างมาสู่ป่าคอก-นก-ริด อยู่สังคม
แปลกหน้าร้อยพ่อพันแม่ ตัวใครตัวมัน ต่างปากกัด
ตีนถีบกลางสังคมก็หันหน้าพาดนเคียด ตกเป็นทาส
เศรษฐกิจทำมาหาเงิน วุ่นวายจ่ายดอกแบกหนี้ท่วม
หัวทั้งชาติ

ไม่รู้ใครฉลาดจึงเง่าเท่าไรรบ้างอย่างข้างต้น...

บันไดแกจัน แบบคนจน

เท่าที่เปรยปรายขึ้นมาเลียบคายนั่นโน่นนี่
พอประมาณ น่าจะผ่าเข้าเป้าหัวใจประเด็นสำคัญ
กันเลย

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์พูดถึงแบบคนจนตรง ๆ
ว่าเป็นเดอะเกรทเวิร์ดของพ่อหลวง อาจแปลศัพท์
เป็นไทยว่ามหาพจน ทำนองนั้น

และควรถือเป็นปริศนาธรรมโลกุตระ อันนำ
วิสัยธรรมเจาะลึกซึ่งให้เข้าใจถึงปฏิบัติจริง จน
เกิดผลประจักษ์แจ้งตามลำดับ

ในที่นี่เข้าใจตามภูมิ เราสามารถแกจันโดย
ตั้งต้นดังต่อไปนี้

๑. ขยันประหยัด มันจำเป็นจำใจต้องขยัน
ขันแข็งก่อนอื่น ดังคำสอน คนจะล่วงทุกข์ได้เพราะ
ความเพียร ผู้หมั่นยอมมหาทรัพย์ได้เสมอเฉพาะ
อย่างยิ่ง ทรัพย์ติดตัวตามพ่อครูชี้ชัด คือ สมรรถนะ

และความขยัน

อนึ่ง เวลาจนคนถนัดคิดหาเงินเพิ่มใหม่ ไม่คิดถึงประหยัดไว้ก่อน ขนาดพ่อหลวงเราท่านเพิ่งค่อยรู้ว่าพระองค์ยอดประหยัดกว่าใคร ๆ ชนิดคาดไม่ถึง เช่น ทรงใช้ดินสอ ยาสีฟัน รองเท้าเก่าซ่อมกระดาษหน้าเดียว จิปาถะ เลือกลูกไม้มีเปลือก...

เรื่องประหยัดไม่พูดสอนสั่งกัน หัวคิดหายไปไหนหมด คุณครูจำ น่าจะหันมาตัดสินใจเสียอย่างขนานใหญ่ทุกผู้คนเพราะประหยัดมันได้เงินเพิ่มทันที ดีกว่าเที่ยวหาเงินใหม่มันเหนื่อยยากไม่แน่นอนกว่า

๒. พี่งาตนเองให้พอเพียงจนเหลือเผื่อสังคม ธรรมชาติคนย่อมฉลาดสามารถว่าสัตว์ซึ่งเขาอยู่รอดเติบโตด้วยการหากินเองเป็นทั้งนั้น

คนเราน่าจะต้องมีปัญหาทำมาหาอยู่หากินได้ โดยลำแข้ง แรงงานฝีมือของตัวเอง อย่างน้อยทุกคนย่อมสามารถอาศัยสมรรถนะและความขยันเป็นทุนทรัพย์ตั้งตนทำนั้นโน่นนี้ได้เลยส่วนจะมีเครื่องมือข้าวของแม้เงินทองเข้ามาช่วยเสริมหนุนก็ยิ่งดี สำคัญไม่ต้องกู้หนี้ ไม่มีดอกเบี่ยเด็ดขาด

๓. รู้รักสามัคคี สร้างมิตรไมตรีมีน้ำใจ เป็นธรรมดาเมื่อลงทุนลงแรงปลูกหวานพืชลงดิน มันย่อมเจริญงอกงามตามธรรมชาติ ผลผลิตย่อมกลับคืนมาท่วมทันร้อยพันเท่า ให้คนทำได้อาศัยกินอยู่ ไม่มากก็น้อยยังทำพืชผลด้วยต้นทุนต่ำสุดจริงๆ ย่อมเหลือเพื่อเลี้ยงครอบครัว แบ่งปันพวกพี่น้องที่ต่อ ๆ ไปได้ง่าย

เป็นที่น่าสังเกตสำคัญ ไม่เห็นพ่อหลวงเอ่ยถึงซื้อขายทำเงินมาเกี่ยวข้องเลย เรื่องจำเป็นส่วนตัวย่อยไม่ย่อยพรรคนี้คงไม่ต้องให้พระองค์สอน คนเรานี้ดอยอยู่แล้ว

เป้าหลักใหญ่เศรษฐกิจพอเพียง ย่อมหมายถึงกระจายผลผลิตแบ่งปัน เจือจานจนเพียงพอ จากบ้านสู่ชุมชนน้อยใหญ่ทั่วถึง ต่อให้จนแสนจนเงินทอง แต่ไม่จนน้ำใจญาติมิตร ย่อมกล้าให้แบ่งปันได้เสมอตามควร

พ่อหลวงทรงหวังใยประชาชนในแผ่นดิน

ทุกหมู่เหล่าเชื้อชาติศาสนา ทรงสอนให้เมตตา อะลุ่มอล่วยช่วยเหลือเอื้อเพื่อประชาชนด้วยกัน

เมื่อพระองค์ทรงรักประชาชน ทุ่มเทชีวิตจิตใจ วิทยุยานแทบทุกลมหายใจตลอด ๓๐ ปี ประชาชนทุกหัวระแหงต่างซาบซึ้งเต็มอกอยู่ในใจเจียบ ๆ มาตลอด ทุกคนจึงรักพ่อหลวงสูงสุดยิ่งกว่าใครในแผ่นดิน

ครั้งวันร้ายมาถึงไม่ทันคาดฝันพลันเสด็จสวรรคาลัย ลิปสามตุลาห้าเก้า พลิกนิกรทั่วไทยใจหาย อนิจจังของจริง ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟันไม่มี หนีไม่พ้น

ปรากฏการณ์ระเบิดรักถึงเกิดถล่มทลาย ไม่มีพ่อหลวงให้เห็นรู้สึกรักได้อีกแล้วชวน์วันรันดร ผู้คนสะท้อนความรักผ่านพฤติกรรมต่าง ๆ นานาเพื่อเดินตามรอยเท้าพ่อ ขอทำตามพ่อสอน มาทำดีเพื่อพ่อ...

ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเสียสละบูชารักพ่อ โดยตรง ผลประโยชน์ย่อมไหลรวมลงที่เหล่าลูกพ่อหลวงปวงประชาชนในแผ่นดินไทย

คงพอชัดเจนให้เห็นภาพรวมลำดับขั้นบันไดแก่จน มันชวนมหัศจรรย์ไม่เบา เมื่อตัวเองจน ๆ อยู่แล้ว ยังจะให้พึ่งตนกระทั่งหายจนได้อย่างไรไฉนกัน

ยิ่งเหลือเชื่อเหนือชั้นกว่านั้น เกินฝันอีกว่าคนจน ๆ นี้แหละช่วยเหลือคนจนน้อยจนใหญ่ต่อ ๆ ไปจริงๆ ๆ ทำเป็นเล่นไป

แต่จนเงินเรื่องเล็ก สำคัญไม่จนเพื่อนพ้องน้องพี่ มีหมู่มิตรไมตรีดีเหล่าพบนันให้พึ่งพิงอาศัย ช่วยกันช่วยกันมาจะทำอะไรก็สำเร็จง่ายด้วยพลังหมู่

OUR LOSS IS OUR GAIN

ขาดทุนของเรา เป็นกำไรของเรา

ฟังอมตวาทีของพ่อหลวงโพธิสัตว์ข้างต้น ชวนเป็นงังไก่ตาแตกแทบทั้งนั้นแหละ นอกจากแฟนคลับบุญนิยมทีวี คงจะคุ้นชินกับประเด็นกำไรอาริยะของพ่อครูสมณะโพธิ์รักษ์อยู่ก่อนบ้าง

ตามภูมิเข้าใจของผู้น้อย พ่อหลวงตรัสความจริงตามที่ทรงงานเพื่อประชาชน ในเมื่อพ่อหลวง

คำครองชีพยิ่งถูกยิ่งต่ำ สังคมย่อมอุดมอยู่เย็นเป็นสุขวิเศษ การผลักดันราคาข้าวให้แพงโคตรๆ
เป็นใจโหดร้าย คำครองชีพถีบตัวแพงลิบ คนจนตายก่อนนะคร้าบ

ทรงสละทรวงรวงนแรงกาย ทุ่มเททรงงานนั้นโน่น
นี่ไปเท่าไรต่อเท่าไร เป็นการให้ประชาชนได้ผล
งานไปหมด ส่วนพระองค์ไม่มีค่าตอบแทนอะไรกลับ
คืนแน่ๆ

มองในแง่ขาดทุน พ่อหลวงขาดทุนเต็มๆ คน
ได้คือประชาชนต่างหากเป็นผู้ได้กำไร

แต่ความจริง ผลกำไรของประชาชน แน่นนอน
เกิดจากผลงานพ่อหลวงเต็มๆ โดยตรง

ดังนั้น พ่อหลวงทรงงานแม้ขาดทุน ไม่มีเสีย
เปล่าไปไหน เหมือนควักกระเป๋าจ่ายกระเป๋าขวา

สมมุติประชาชนได้กำไรเข้ากระเป๋าขวา
เท่ากับเป็นกำไรของพ่อหลวงด้วยเช่นเดียวกัน
เพราะพระองค์ไม่ได้แยกแยะจากประชาชน พอ
ฟังขึ้นแค่นี้บ้างไม่ทราบนะ

เอาตัวอย่างใหม่ของจริงในชุมชนเช่นบวร
ราชธานีโอศก ญาติธรรมทำงานฟรีคือขาดทุน
ค่าแรง ผลผลิตบริการเกิดในชุมชนเป็นกำไร
ออกเงยขึ้นมา ญาติธรรมทุกคนเป็นเจ้าของร่วม
ผลงานกำไรนั้นๆ ด้วยเต็มๆ เพียงแต่ไม่มีจ่ายปัน
กำไร นอกจากได้กินอยู่ฟรีด้วยคนบ้างเท่านั้นเอง

สุดท้ายกำไรชุมชนไปไหน ส่วนหนึ่งก็เป็นทุน
สาธารณโภคีของบวรบ้านราชฯ นั้นแหละ บาง
ส่วนชุมชนจ่ายทำกิจกรรมคืนสังคม ไปตั้งโรงบุญ
กองทัพธรรมสนามหลวง เลี้ยงรับรองแขกของ
พระราชามาลักการะพระบรมศพ เป็นต้น ประมาณ
นี้แล

เป็นอันว่า เศรษฐกิจพอเพียงจะนำสังคมอุดม
ร่วมเย็น เมื่อรู้จักพอก็กล้าให้ส่วนเกิน ยิ่งกล้าจนยิ่ง
เกิดส่วนเหลือเจือจาน

โดยเฉพาะเศรษฐกิจจะหมดปัญหาเมื่อจนให้
เป็นดังเช่นแบบคนจน สามารถพาดนเหนือชั้นถึง
โลกุตระ

จนให้เป็น ไม่เสียชาติเกิดคนไทย

อย่างไรก็ดี หลักคินทุนสู่สังคม ถึงขาดทุนของ

เรายอมเป็นกำไรของเรา ยอมนำทำได้ทั่วไปหมด
สำหรับโครงการพระราชดำริ ทำกิจกรรม
เศรษฐกิจพอเพียงหรือชุมชนบวรเครือแห่อโศก
เป็นปรากฏการณ์เสียสละตัวอย่างแบบคนจน
ด้วยจิตวิญญาณโลกุตระ คือให้เป็นให้ ไม่เอาผล
ตอบแทนกลับเลย

เช่นเดียวกับกลุ่มแม่บ้านจิตอาสาทำงานฟรี
กสิกรทำไร่สวนผักพืชต่าง ๆ สามารถเดินตามรอย
พ่อหลวงแบบคนจนได้ทั้งสิ้น ตามกำลังพร้อม
ไม่จำกัดมากนักน้อยเท่าไร

น้ำใจแบ่งปันช่วยเหลือประชาชนในหมู่บ้าน
น้อยใหญ่ ยิ่งเพื่อนบ้านเรือนเคียงใกล้ชิด เป็น
วัฒนธรรมพื้นบ้านคนไทยอยู่แล้วด้วย เมื่อตั้งใจทำ
คนละไม้คนละมือ ย่อมเกิดผลสะพัดสูงกว้างไกลไป
เรื่อยๆเอง ไม่มีเสียเปล่า

หลักพอเพียงแบบคนจน ทุกคนพึ่งตนเองเต็มที่
มีผลผลิตส่วนเหลือกินกินใช้ จะแจกจ่ายหรือ
แม้ขายถูกๆ ต่ำกว่าทุน เป็นการช่วยลดต้นทุน
คำครองชีพซึ่งกันและกัน ทุกคนได้ผลประโยชน์
เป็นกำไร จากผลขาดทุนแบบคนจน

คำครองชีพยิ่งถูกยิ่งต่ำ สังคมย่อมอุดมอยู่เย็น
เป็นสุขวิเศษ การผลักดันราคาข้าวให้แพงโคตรๆ
เป็นใจโหดร้าย คำครองชีพถีบตัวแพงลิบ คนจน
ตายก่อนนะคร้าบ

ดังนั้น ด้วยอัจฉริยภาพพระบารมีปรีชาญาณ
พ่อหลวงโพธิสัตว์ ทรงนำพาเศรษฐกิจพอเพียง
แบบคนจน ให้เข้าใจทำขาดทุนของเราเป็นกำไร
ของเรา เพื่อประชาชนช่วยเหลือประชาชนด้วย
กันเอง

รหัสลับสำคัญ แสนมหัสจรรย์ อันลึกซึ้ง
ใช้ลับลับสำหรับคนจนดั่งว่านี้ ควรตื่นรู้ปฏิบัติด้วย
สัมมาทสิ จักได้ไม่เสียชาติเกิดในแผ่นดินรัชกาลที่ ๙
พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลฯ

จบแบบนี้ก็ดีกว่าไม่ตนะาะ !?

กูร์มีต ราม ราฮิม ซิงห์

ของของบนสุดนี้ เป็นภาพจากอินเเตอเน็ต

เกิดจลาจลนองเลือดประท้วงคำตัดสินของศาล

ศาลได้ตัดสินจำคุก นายกูร์มีต ราม ราฮิม ซิงห์ ๒๐ ปี เพราะข่มขืนสาวกของตัวเอง
สาวกคลั่งผีบุญ กว่า ๒ แสนคนก่อจลาจลรุนแรง มีผู้เสียชีวิต ๓๔ คน บาดเจ็บกว่า ๒๐๐ คน ถูกจับนับพัน

 แม้จะซ้ำรอยแต่ โทษสกปรกวงผู้คนที่ได้มากมายแต่ก็หนีไม่พ้นกฎหมายแห่งกรรม

๑. จบแบบอวสานการลงโลก ! (ธัมมชโยหายตัวไปก็ดีกว่าถูกจับได้แบบผีบุญที่อินเดีย เกิดจลาจลรุนแรง)

๒. จบแบบ ฎไม่รู ! (จบแบบนี้ ก็ดีกว่าพวกที่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนไปตลอดชีวิต)

๓. จบแบบเดินตามรอยพี่ ! (หายแซบหายสอย)

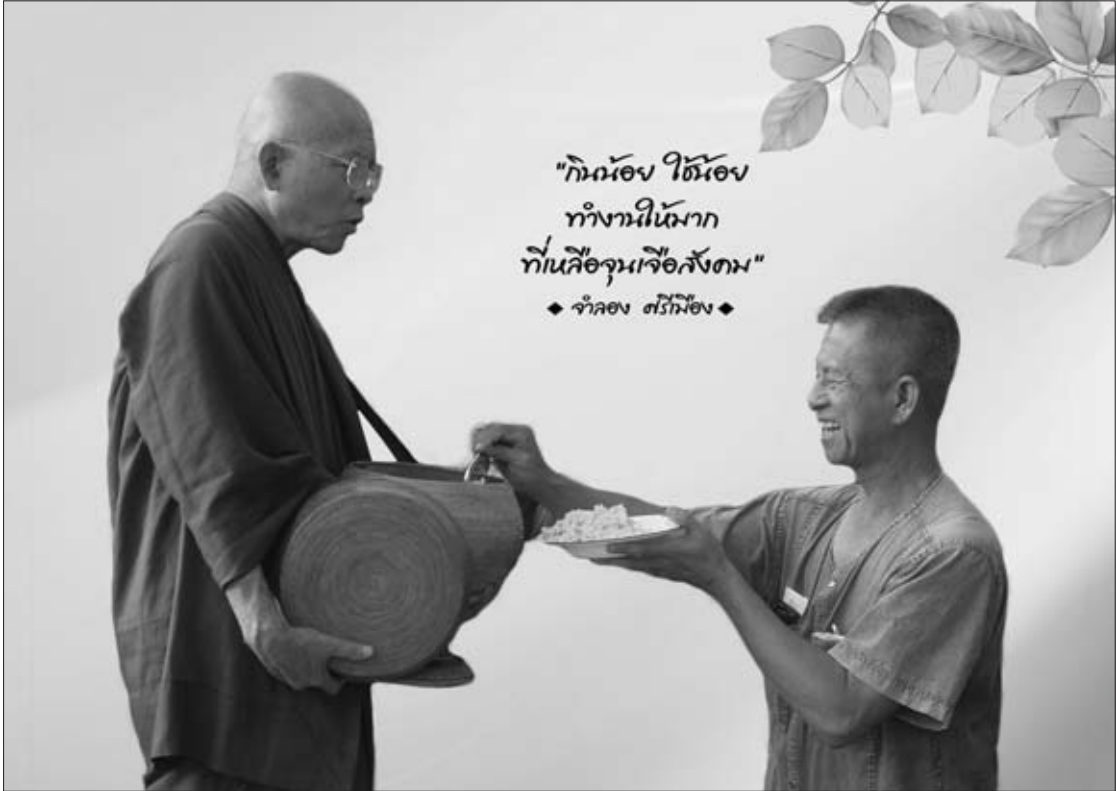

๔. จบแบบเดินตามรอยพ่อ (จะแน่นแน่แก๊ซในสิ่งผิด !)

*ทำทานเสียสละออกไป
จริงใจศรัทธาเพื่อแผ่
ผลทานทันตาเห็นแน่
พระแท้ก็อู้ออกก่อนใคร.

ผลแห่งทาน

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ
กุฎาคารศาลา(ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดแหลม) ป่า
มหาวัน ใกล้กรุงเวสาลี นครหลวงของแคว้นวิเศษ
คราวนั้นสิทธเสนapati(ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่) ได้
เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวาย
บังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วทูลถาม
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์จะทรง
บัญญัติ(กำหนด)ผลแห่งทาน(การเสียสละให้ไป)ที่
จะปรากฏชัดในปัจจุบันนี้ ได้หรือไม่ พระพุทธเจ้าข้า”
พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสตอบว่า

“ดูก่อนสิทธะ ถ้าอย่างนั้น เราจะย้อนถาม
ปัญหานี้กับท่านก่อน ท่านฟังตอบปัญหานี้ตาม
ขอบใจเถิด ในเมืองเวสาลีนี้ มีบุรุษ ๒ คน คน
หนึ่งไม่มีศรัทธา ตระหนี่ถี่เหนียว พุดจาเสียดสี
(กระทบกระทั่งเบียดเบียน) ส่วนอีกคนหนึ่ง
มีศรัทธา เป็นทานบดี(เจ้าของทาน) ให้ทาน
สม่ำเสมอ

๑. พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อจะอนุเคราะห์
(ช่วยเหลือ) ฟังช่วยเหลือคนไหนก่อน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระอรหันต์ทั้งหลาย

ในผลแห่งทาน ๖ ประการแรกนั้น สามารถเห็นผลปรากฏชัดได้ในปัจจุบันนี้ เป็นดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว
ข้าพระองค์มิได้เชื่อเพราะศรัทธาต่อพระผู้มีพระภาคเจ้า
แต่เพราะข้าพระองค์เองได้เห็นผลแห่งทานเหล่านั้นจริง ตรงตามที่พระองค์ตรัสไว้

ย่อมช่วยเหลือคนที่มีศรัทธา เป็นทานบติ ให้ทาน
สม่าเสมอก่อน”

“๒. พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อจะเข้าไปหา พึง
เข้าไปหาใครก่อน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระอรหันต์ทั้งหลาย
ย่อมเข้าไปหาคนที่มีศรัทธา เป็นทานบติ ให้ทาน
สม่าเสมอก่อน”

“๓. พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อจะรับของทาน
พึงรับของทานของใครก่อน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระอรหันต์ทั้งหลาย
ย่อมรับของทานของคนที่มีศรัทธา เป็นทานบติ ให้
ทานสม่าเสมอก่อน”

“๔. พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อจะแสดงธรรม
พึงแสดงธรรมแก่คนไหนก่อน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระอรหันต์ทั้งหลาย
ย่อมแสดงธรรมแก่คนที่มีศรัทธา เป็นทานบติ ให้
ทานสม่าเสมอก่อน”

“๕. แล้วกิตติศัพท์อันงามของใครคนไหน พึง
ขจรไป”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ กิตติศัพท์อันงามของ
คนที่มีศรัทธา เป็นทานบติ ให้ทานสม่าเสมอนั้น
เทียว พึงขจรไป”

“๖. แล้วคนไหนที่เวลาเข้าไปสู่บริษัทใดๆก็ตาม
เช่น เข้าไปในหมู่กษัตริย์ หมู่พราหมณ์ หมู่คฤหบดี
หมู่สมณะ แล้วพึงเป็นผู้แก่วักกล้า ไม่เก้อเขิน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คนที่มีศรัทธา เป็น
ทานบติ ให้ทานสม่าเสมอ คนผู้นั้นเมื่อเข้าสู่บริษัท
ใดๆก็ตาม ย่อมเป็นผู้แก่วักกล้า ไม่เก้อเขิน”

“๗. ทั้งสองคนนั้น คนไหนเมื่อตายไป จะพึง
เข้าถึงสุคติ(ทางดำเนินไปดี) โลกสวรรค์(โลกของ
คนใจสูง)”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คนที่ไม่มีศรัทธา
ตระหนี่ถี่เหนียว พุดจาเสียดลี เมื่อตายไป จะเข้า

ถึงสุคติโลกสวรรค์ได้อย่างไรกัน ส่วนคนที่มีศรัทธา
เป็นทานบติ ให้ทานสม่าเสมอ เมื่อตายไปย่อมเข้า
ถึงสุคติโลกสวรรค์ได้เป็นแน่

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในผลแห่งทาน ๖
ประการแรกนั้น สามารถเห็นผลปรากฏชัดได้ใน
ปัจจุบันนี้ เป็นดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว
ข้าพระองค์มิได้เชื่อเพราะศรัทธาต่อพระผู้มีพระ-
ภาคเจ้า แต่เพราะข้าพระองค์เองได้เห็นผลแห่ง
ทานเหล่านั้นจริง ตรงตามที่พระองค์ตรัสไว้

ด้วยว่าข้าพระองค์เป็นทายก(ผู้ให้) เป็น
ทานบติ(เจ้าของทาน) พระอรหันต์ทั้งหลายเมื่อจะ
อนุเคราะห์ ก็ได้อนุเคราะห์ข้าพระองค์ก่อน

เมื่อจะเข้าไปหา ก็ได้เข้าไปหาข้าพระองค์ก่อน
เมื่อจะรับของทาน ก็ได้รับของทานของข้า-
พระองค์ก่อน

เมื่อจะแสดงธรรม ก็ได้แสดงธรรมแก่ข้า-
พระองค์ก่อน

แม้กิตติศัพท์อันงามของข้าพระองค์ ก็ได้ขจร
ไปว่า สัทสนาบดีเป็นทายก เป็นการกบคคคค(ผู้
กระทำเอง) เป็นผู้อุปฐากภคคคค(ดูแลรับใช้กับภคคคคค)

ข้าพระองค์ผู้เป็นทายก เป็นทานบติ เข้าไปสู่
บริษัทใดๆก็ตาม ก็เป็นผู้แก่วักกล้า ไม่เก้อเขินเข้าไป
แต่พอพระองค์ได้ตรัสถึงผลแห่งทานข้อ

ที่ ๗ กับข้าพระองค์อย่างนี้ว่า ผู้เป็นทายก เป็น
ทานบติ เมื่อตายไป จะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ข้อนี้
ข้าพระองค์ยังไม่อาจจะรู้ผลแห่งทานนั้นได้จริง แต่
ผลแห่งทานในข้อนี้ ข้าพระองค์ขอเชื่อถือตาม
ศรัทธา(ความเชื่อมั่น)ต่อพระผู้มีพระภาคเจ้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ก็ตรัสยืนยัน
“เป็นอย่างนั้นสิหะ เป็นอย่างนั้นสิหะ ผู้เป็น
ทายก เป็นทานบติ เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ
โลกสวรรค์”

๘
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “สีหสูตร” ข้อ ๕๔)

● นายธิง วินเทอร์

๑. พระกับนักการเมืองหัวอกเดียวกัน!

ผลสำรวจหนุ่มสาวทั่วโลก 'ไม่ไว้ใจ' นักการเมือง-ผู้นำทางศาสนา ยกให้ 'แม่' คือคนไว้ใจได้ที่สุด (มติชน ๒๙ ก.ค.๖๐)

๒. เรื่องของตัวเลขกับ

กระต่ายตื่นตูม! เศรษฐกิจซบลดยอดผลิตรถยนต์ ๒ ล้านคันเหลือ ๑.๙ ล้านคัน (เดลินิวส์ ๒๐ ก.ค.๖๐)

๓. เศรษฐกิจพึ่งตนต้อง

คิดค้น! สั่งเกาะติด ๔ ปัจจัยเสี่ยง หวั่นกดเศรษฐกิจไทยดิ่งเหว (เดลินิวส์ ๑๕ ก.ค.๖๐)

๔. มีงบโครงการก็มีชีวิต

หมดงบโครงการก็หมดชีวิต! ชง ครม. ขอ ๒.๒๘ หมื่นล้าน 'ตามรอยพ่อ' (มติชน ๔ ก.ค.๖๐)

๕. งานโชว์กับงานจริงย่อมแตกต่างในคุณภาพ!

นำความสำเร็จ สหกรณ์นักเรียน แสดงในงานชุมนุมยุวเกษตรกร (เดลินิวส์ ๑๘ ก.ค.๖๐)

๖. คุณธรรมจะสอนกินก็รู้-อยู่ก็เป็น! ชี้อันไทย

มีหนี้กว่า ๕ แสน เกินครึ่ง ผ่อนสินค้า-บริการ ไม่มีเงิน ออมสูงถึง ๔๘.๓๐% (เดลินิวส์ ๑๘ ก.ค.๖๐)

๗. หนึ่งในบรรดาพระพรหมผู้ลิขิตชีวิต!

วาเลนตินอนิน ปารีส สวยโดนใจ สาวน้อยสาวใหญ่ไปตาม ๆ กัน สำหรับแฟชั่นในคอลเล็กชั่น Fall/Winter (มติชน ๒๙ ก.ค.๖๐)

๘. รัฐบาลที่ติดต้องใส่ใจดูแลธุรกิจที่เป็นอันตราย

ต่อชีวิต ต่อสิ่งแวดล้อม!

กัมพูชาห้ามส่งออกทรายจาก เกาะกง (ขายให้สิงคโปร์) (ไทยโพสต์ ๑๔ ก.ค.๖๐)

๙. เหตุที่ผู้ทรงศีลมิโมโห! เงินทอนหลอนพระ ตบะ

แตก ด่ากราด ผอ.สำนักพุทธ หลวงที่พิพิธปุดคว่ำบาตร (ไทยโพสต์ ๑๖ ก.ค.๖๐)

๑๐. ใครว่างานทำให้คนมีอาชีพ?

นับถอยหลังโลกระเบิดระเบิดเตรียมใช้ 'อี-ทิกเก็ต' (เดลินิวส์ ๒๔ ก.ค.๖๐)

๑๑. โลกถูกเป็นไฟ ใครเห็นบ้าง?

ก) ลิงคโปร์แขวนคอนันโทชยา-เสพติดชาวมาเลย์

ข) ทางยกระดับลอดช่อง ถล่มคนงานดับ ๑

ค) ตำรวจยิวโดนยิงเสียชีวิต ๒ ราย ง) แม่ฝรั่งเสสฆ่าลูกทารก ๓ ศพยัดตู้แช่

จ) สเปนเผชิญคลื่นความร้อนตาย ๑ คน (ไทยโพสต์ ๑๕ ก.ค.๖๐)

๑๒. แค่อ่าให้ลูกน้องทะเลาะกันก็เก่งแล้ว!

'หมอเชษฐา' เต็งหนึ่งปลัด สธ. คนใหม่มีความเหมาะสม สร้างความปรองดองภายในองค์กรได้ (ไทยโพสต์ ๑๑-๑๒ ก.ค.๖๐)

๑๓. ธุรกิจชนิดใหม่ หากินกับความแก่!

‘เนิร์สซิ่งโฮม’ ผุดเป็นดอกเห็ด
สธ.หัวันบางแห่งผิดกฎหมาย
(มติชน ๑๑ ก.ค.๖๐)

๑๔. คุณธรรมตัวแรก..ความมีวินัย!

‘ลมหายใจไร้มลทิน’ ชาวเยาวชน
ร่วมประกวด ๔ ประเภทเน้น
ชื่อเสียง (มติชน ๑๑ ก.ค.๖๐)

๑๕. คนจนพึ่งแล้วเจ็บซ้ำ!

...คิวแน่นเร่งเก็บเงินซื้อบ้าน ๔ ล้าน
(เดลินิวส์ ๖ ก.ค.๖๐)

๑๖. เหตุเกิดในแวดวงการศึกษา! บัณฑิตป.โท

ฟ้อง ม.กรุงเทพฯ ‘วุฒิ’ ไร้
น้ำยา ๘๐๐ คน รวมตัวเหตุครู
สภาไม่รับรองหลักสูตร ทำงาน-
สมัครเรียนต่อสถาบันอื่น ๆ ไม่ได้
(ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ก.ค.๖๐)

๑๗. แคมเปียนแดนนรก!

นายกห่วงไทยครองที่ ๕
นักดื่มของโลก
(ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ก.ค.๖๐)

๑๘. ตรวจสอบ-เอาจริง ย่อมไม่ผิดหวัง!

สานต่อพระราชปณิธาน ร.๙
ทรงเน้น ‘ครูสอนดีต้องได้รับ
การตอบแทน’...ดีเดย์เกณฑ์ใหม่
แจก ๑ หมื่นชื่อปหลักสูตร (มติ
ชน ๖ ก.ค.๖๐)

๑๙. ความก้าวหน้าของกฎหมายไทย! ยาแรง

นักโก่งเมือง สนช.ผ่าน กม.
ไต่สวนคดีลับหลัง ‘แม่่ว’ ได้
ประเดิม (ไทยโพสต์ ๑๔ ก.ค.๖๐)

๒๐. ล้งงานไปแล้ว ทำเป็นหรือเปล่า?

พณ.ตั้งทีมดันคารายาง จีบเงิน-
ละติน อเมริกาซื้อ บัฟุตพาณิชย์
หาอเดอร์ (มติชน ๑๑ ก.ค.๖๐)

๒๑. รอคึ่งวันทำเป็นบ่น! สลดนร. ๑๕ ปวด

ท้องรอรักษาตบคารพ. หมอยัน
ดูแลเต็มที่ (มติชน ๒๓ ก.ค.๖๐)

๒๒. มั่วรอเครื่องจักรทันสมัย กว่าจะส่งสูงกา

ก็คงใหม่! สร้างเตาเผาขยะ ๒ โรงที่
อ่อนนุช-หนองแขม(เดลินิวส์ ๑๑ ก.ค.๖๐)

๒๓. กินปูนร้อนท้อง! ‘ปปป.’ประสาน ‘พศ.’

ขอหลักฐานการโอนเงิน
อุดหนุนวัดย้อนหลังตั้งแต่ปี
๕๕...เผยวัดเริ่มเคลื่อนไหว
ต่อต้าน (ไทยโพสต์ ๑๑ ก.ค.๖๐)

๒๔. ปราบกฏการณัธธรรมชาติแห่งการชื้อขาย!

แจกมั่งคุดฟรี ประชาดราคาดก
ชาวสวนรวมตัวแก้ไขด่วน
(ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ ก.ค. ๖๐)

๒๕. ความน่าสะพรึงกลัวบนใบหน้าที่สวยงาม!

‘เลิกใช้สัตว์ทดลอง’ ในเครื่องสำอาง
แคมเปญปลูกจิตสำนึกโลกสวยงาม
(ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ก.ค.๖๐)

๒๖. รวยกระจุก-จนกระจาย...แก่งกระจุก ใจ

กระจาย! ปลื้มเด็กไทยคว้า ๓๒
เหรียญ แข่งคณิตศาสตร์
นานาชาติ (มติชน ๒๐ ก.ค.๖๐)

๒๗. เพื่อศาสนาหรือเพื่อคณะทัวร์ เอาให้ชัด!

แห่เทียนพรรษา โคราซจัดยิ่งใหญ่
ทำชม ๖๐ คัมวัด ซิงอวดโฉม
อลังการ (มติชน ๖ ก.ค.๖๐)

บทความพิเศษ
● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ตอนจบ

การเสพข้อมูลข่าวสารทั้งในระดับประเทศและระดับโลก
จึงต้องทำอย่างมี “สติ” (รู้ตัว) และ “ใช้ปัญญา” (รู้คิด)
เพื่อการไม่ถูกมอมเมาและครอบงำทางปัญญา

<http://consciouslifeneews.com>

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน สื่อมวลชน : บทบาทและความรับผิดชอบ

(Mass Media : Role and Responsibility)

ปัญหาร้ายแรงอีกประการหนึ่งของสื่อมวลชนไทยคือนายทุนได้เข้าเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์เสียส่วนใหญ่ สำหรับโทรทัศน์และวิทยุ นายทุนก็เข้าจัดการและทั้งสองกรณีต่างมุ่งผลกำไรเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกันเจ้าของคลื่นก็มุ่งแต่รายได้โดยไม่สนใจผลเสียที่กระทบต่อสังคมและนั่นทำให้โทรทัศน์เกือบทุกช่องต่างมีรายการ “ละครน้ำเน่า” และ “รายการชิงโชค” ที่มอมเมาสติปัญญาและกิเลส (ตามอย่างฝรั่ง?) ของผู้ชมทุกเมื่อเชื่อวัน (ต่างกับสื่อเกาหลีซึ่งมุ่งสร้างคุณธรรม) โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายได้หลักของทั้งหนังสือพิมพ์และอื่นๆ ต่างไม่ได้พึ่งยอดขายและยอดผู้ชมผู้ฟังอีกต่อไป แต่พึ่งงบประมาณของบริษัทธุรกิจหรือหน่วยงานราชการ ซึ่งแน่นอนย่อมมีอิทธิพลต่อการรายงานข่าวและการวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมารวมทั้งนักการเมืองก็มุ่งใช้สื่อมวลชนครอบงำความคิดของประชาชน (media control) เช่นเดียวกับนักการเมืองอเมริกัน โดยต้องการให้ประชาชนออกไปทำหน้าที่ลงคะแนนเสียงแล้วกลับไปเป็น

“ผู้ชม” ดังจะเห็นจากคำพูดของนักการเมืองที่ว่า “ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนแล้ว” (จะทำอะไรก็ได้) ทั้งๆ ที่ในระบอบประชาธิปไตย นักการเมืองและข้าราชการต้องฟังเสียงประชาชนอยู่เสมอ (ไม่ใช่แกล้งฟังโดยทำประชานิยมปลอมๆ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสำคัญๆ เช่นการแก้รัฐธรรมนูญ (ในออสเตรเลียต้องทำประชามติและได้คะแนน ๒ ใน ๓ ของผู้ลงคะแนนเสียง) การเซ็นสัญญาระหว่างประเทศที่มีผลกระทบต่อเขตแดนหรืออธิปไตย หรือโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (การค้าเสรี) ในเรื่องนี้ รัฐสภาอเมริกันต้องพิจารณาอนุมัติหลักการและหัวข้อการเจรจาและยังต้องอนุมัติผลการเจรจาก่อนการบังคับใช้ สำหรับออสเตรเลีย รัฐบาลจะวางนโยบายแก้ไขผลกระทบอันเกิดจากผลการเจรจาและประกาศให้ประชาชนทราบเพื่อการปรับตัวด้วย ออสเตรเลียไม่เปิดเสรีด้านผลิตภัณฑ์ยากับสหรัฐฯ เพื่อปกป้องชาวออสเตรเลีย ในขณะที่นักการเมืองนายทุนสละมามย์ของบางประเทศเจรจาเพื่อผลประโยชน์

ของตนและพวกสามานต์(ชายมือถือหรือชายอะไหล่รถยนต์) โดยยอมให้สินค้าเกษตรกรรมของคู่แข่งราคาเข้าทำลายภาคการเกษตรของประเทศตนเองอย่างเต็มที่เพื่อรักษาความมั่นคงด้านอาหาร)

อนึ่ง ข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำในประเทศประชาธิปไตยจะตระหนักดีว่าตนคือ “บุคคลสาธารณะ” ที่จะถูกค้นหาความจริง (investigative reporting) ถูกตั้งคำถามและวิพากษ์วิจารณ์โดยสื่อมวลชนอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะรับผิดชอบต่อประชาชนตามที่ได้หาเสียงและสาบานตน โดยเฉพาะทำงานอย่างคุ้มค่ากับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เบี้ยเลี้ยง เบี้ยประชุม รถยนต์ประจำตำแหน่ง รวมทั้งผลประโยชน์อื่น ๆ ที่ได้รับ

สื่อมวลชนขนาดใหญ่ของสหรัฐฯ ได้ลดจำนวนจาก ๔๐-๕๐ บริษัทเมื่อ ๓๐ ปีก่อนเหลือเพียง ๘ บริษัทในปัจจุบัน และทั้งหมดเป็นของนายทุนซึ่งมุ่งเอากำไรเป็นอันดับแรก ได้แก่ดิสนีย์ เจเนอรัล อีเล็กทริกส์ ไทมวอร์เนอร์ นิวส์คอร์ป แกนเน็ต ไวอะคอม วอชิงตันโพสต์คอร์ป และนิวยอร์ก ไทมส์คอร์ป สื่อมวลชนเหล่านี้ควบคุมการรายงานข่าวสารและข้อมูลร้อยละ ๘๐ ทั้งในสหรัฐฯ และในโลก ลู ดอบส์บรรณาธิการบริหารของสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น กล่าวว่า “สื่อมวลชนระดับชาติได้ละทิ้งงานหนักและไม่ยอมเสียค่าใช้จ่ายในการสืบค้นและรายงานความจริงให้ประชาชนทราบอีกต่อไป พวกเขาหันไปใช้วิธีง่าย ๆ เช่น การรายงานตามคำพูดของนักการเมืองหรือชาวประชาสัมพันธ์ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ รวมทั้งรายงานข่าวของทุกฝ่าย (ทั้งพระและโจร) โดยทักท้วงเอว่านั้นเป็นการรายงานอย่างรอบด้านสมดุลและเป็นธรรม และนั่นเป็นวิธีการที่ปลอดภัยสำหรับพวกเขาโดยไม่ใส่ใจในผู้อ่านและผู้ชมแต่อย่างใด” ด้วยเหตุนี้ ชาวอเมริกันจึงให้ความเชื่อถือในสื่อมวลชนของตนน้อยลงเรื่อย ๆ

ดร.แฟรงค์ ลันตซ์ นักการสื่อสารชั้นนำของสหรัฐฯ ล้ำววจทัศน์คติของชาวอเมริกันหลังวิกฤตการเงินเมื่อกลางปี ๒๕๕๑ และพบว่าชาวอเมริกัน

เพียงร้อยละ ๒๔ ที่เห็นว่า “รัฐบาลกลาง” มีความสำคัญในอนาคต ในขณะที่โรงเรียนและโลสต์ได้คะแนนร้อยละ ๕๑ และ ๒๖ ตามลำดับ ชาวอเมริกันเพียงร้อยละ ๔ ให้ความสำคัญแก่สถาบันสื่อมวลชน ที่ย่าแยก็คือชาวอเมริกันถึงร้อยละ ๔๗ ไร้วางใจหรือมีความเชื่อมั่นใน “ยักษ์ข้ามชาติ” (รวมทั้งใน ๕๐๐ อันดับแรกที่จัดโดยนิตยสารฟอร์จูน) เล็กน้อยหรือไม่ไร้วางใจและไม่เชื่อมั่นเลย (Dr. Frank Luntz, “What Americans Really Want”, Harper Collins, New York, ๒๐๐๙)

สื่อมวลชนจำนวนมากในประเทศไทยตกอยู่ในกำมือของนายทุนไร้จรรยาบรรณซึ่งมุ่งแต่การทำกำไรและหาผลประโยชน์เพื่อตนเองและพวกมากชั้นทุกที พวกเขายอมรับใช้นายทุนผู้ถือหุ้นและยึดติดในเงินโฆษณาจำนวนมากกว่ารายได้จากผู้อ่านและผู้ชม พวกเขายินดีจะ “หุบปาก” หรือ “เจ็ยแจ้ว” หรือแม้กระทั่ง “โกหกบิดเบือน” ตามแนวทางที่ “อำนาจเงิน” และ “อำนาจรัฐ” จะชี้แนะแม้แต่ในเรื่องอธิปไตยและดินแดนของชาติ ในเวลาเดียวกัน “สื่อของรัฐ” ก็ถูกนักการเมืองใช้เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อและล้างสมองประชาชน ฉะนั้น การเสพข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันทั้งในระดับประเทศและระดับโลกจึงต้องทำอย่างมี “สติ” (รู้ตัว) และ “ใช้ปัญญา” (รู้คิด) เพื่อการไม่ถูกมอมเมาและครอบงำทางปัญญา

ในเรื่องสื่อมวลชนรวมทั้งการบริหารประเทศสรุปได้ว่า “หลักการ” และ “ศีลธรรม” ไม่เคยเปลี่ยนคนต่างหากที่เปลี่ยน กระเบื้องจึงพลอย น้ำเต้าน้อยกลับถอยจม ผู้ดีต้องเดินตรอก ชี้ออกกลับเดินถนน!!

ด้วยเหตุนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงมีพระราชดำรัสว่า “ประเทศไทยตกอยู่ใน ‘วิกฤตที่สุดในโลก’ และ ‘ขอให้ทุกคนทำหน้าที่’” ในขณะเดียวกัน พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ก็เคยกล่าวว่า “ประเทศไทยไม่ได้มีวิกฤตอื่นใดนอกจากวิกฤตทางปัญญา”

“เมื่อสุนัขเฝ้าบ้านใดเลียมือโจร บ้านนั้นถูกปล้นแน่”

๗

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม

จตุรมหาราช

บทที่ ๗ “เหมือนหนึ่ง...เทพจตุรทิศ”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๖

กว่าจะหลุดจากโซฟาหน้าจอโทรทัศน์ชั้นสูง บันไดขึ้นชั้นบนได้ เวลาก็เลยสี่ทุ่ม

ลมตึกเจียบส่งดี กรูเข้ามาจากหน้าต่างฟากทิศ ตะวันตก ลมแม่น้ำกว้างที่ไหลผ่านหน้าบ้านหอบ ความเย็นพรูพรุ้ง สะท้านหนาว บ้านสามัญไม่ใช่อยู่ในตัวเมือง แต่เป็นชานชนบทเลยเขตเทศบาลออกมาสองกิโลเมตร หน้าบ้านติดแม่น้ำ ถ้าไม่มีถนนพาดผ่านชั้นไว้ มันห่างริมฝั่งไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร

เขาเปิดหน้าต่างทุกบานรวมทั้งประตูห้องนอน ก่อนเปิดไฟบนเพดานพร้อมกดปุ่มรีโมทคอนโทรล ให้เครื่องทำความความเย็นทำงาน นับแต่ย้ายไปรับราชการกรุงเทพฯ เมื่ออายุสามสิบเจ็ดปี ไปพร้อมกับครอบครัว เขาใช้เครื่องปรับอากาศในบ้านทาวนเฮาส์ขนาดสองชั้นเป็นปกติ แม้มายู่บ้านนอกเขาก็ยังคงเคยชินอยู่เช่นนั้น ไม่มีคำคิดใดที่จะอยู่กับธรรมชาติอย่างแท้จริง

หิ่งห้อยไร้มลกลางคืนร้องระงม เสียงหมาเห่ามาไกล ๆ จากหัวหมู่บ้าน ผสานอังกบกลางท้องทุ่งร้องมาเป็นจังหวะ ทุกอย่างยังเหมือนเดิม แม้การทำนา

ข้าราชการที่เหมือนเทพจตุรทิศเนรมิตสวรรค์ขึ้นบนแผ่นดินได้ไม่ยากนัก ใครอยากจะเป็นเจ้าเมืองใหญ่ อำเภอกันไหน จังหวัดไหนต้องเข้าหาวันเกิด วันแต่ง วันครบรอบสิ่งไรก็แล้วแต่ อย่าไปลืม หมั่นเข้ามาให้เห็นหน้า..

ท่านเดินทางไปแห่งไหน อย่าลืมเลี้ยงดูปู่เสื่อ ทำให้ท่านจดจำหน้าและชื่อได้ไม่มีวันลืมเลือน

อ่า...อ่า...

สมัยใหม่จะเข้าแทนที่ แต่ก็ยังหลงเหลือบางสิ่งให้ได้ยิน เมื่อฝนปลายฤดูกระหน่ำหนักเมื่อตอนเย็นย่าแปลกนะ....ความหลังเริ่มผุดพรั่งในโพรงสมอง

เพียงเขาเกษียณราชการไม่กี่วัน สามัญโยทยาเกียรตินิยมชื่อเสียงที่ผ่านมากะนั้นหรือ

“หาใช่ไม่”....เขานึกบอกตนเอง ยังได้ฟังภิกษุเทศนาธรรมเมื่อยามย่ำค่ำ หน้าจอโทรทัศน์เกือบทุกวัน เขากลับยิ่งทบทวนการกระทำที่ผ่านมามากยิ่งขึ้น มันถูกต้องแล้วหรือ บริสุทธิผุดผ่องมากน้อยเพียงใด ตลอดชีวิตการรับราชการผ่านมา

สะท้านราวในความรู้สึกอย่างมีอาจกลั่น โอ...มันคือภาพสีเทา ๆ ระหว่างสีดำกับสีขาวแปดเดือนคละเคล้า กลิ่นกินกลับกลายเป็นสีเทาเข้ม ๆ หม่นหมอง วิบากบาปโถมเข้ามาเกือบตลอดทั้งชีวิตเหมือนนรก...จะรอคอยอยู่เบื้องหน้าในเวลาไม่ช้านัก

ทุกวันนี้ ล้มมาอาชีวะ อาชีพที่ตังงามแทบไม่มีหลงเหลือ เห็นแต่ผลประโยชน์ เกียรติยศและอำนาจ กองเต็มเกลื่อนกล่น ความดีงาม การเสียสละ ถดถอยเข้าไปอยู่ในชอกกลับเร้น ไม่มีใครมองเห็น

เสียงเครื่องทำความเย็นครางกระหึ่ม ละอองหมอกพวยพุ่งจากผนังเพดานเหนือหน้าต่าง สม่่าเสมอเย็นฉ่ำ

สามัญเอาผ้าห่มผืนบาง ๆ วางอยู่บนเตียงสองผืนออกมาคลี่ แล้วปูลาดข้าง ๆ เตียงใหญ่ขนาดหกฟุต เขาไม่ชอบที่นอนหนานุ่ม นอนครึ่งใดโรคปวดหลังจะถามหา บนเตียงจึงไว้ร่องรอยยับย่น ผ้าปูยังตั้งเปรี๊ยะ เขาจะยอมนอนเตียงก็เมื่อไปอบรมลัมมนาในโรงแรมต่างจังหวัดเท่านั้น

เอนกายลงเหยียดเต็มที่ ข้าง ๆ วิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องเล็ก กับหนังสืออีกสองสามเล่มกองไว้เคียงกันพร้อมไฟฉายประจำกาย ก่อนนอนสามัญจะอ่านหนังสือ ส่วนวิทยุใช้ฟังธรรมตอนหัวรุ่ง หรือในคืนที่นอนไม่หลับ

บ้านหลังนี้ คือบ้านที่เขาสร้างให้แม่ แต่แม่ได้พักอาศัยเพียงไม่กี่วัน ความตายก็มากระชากชีวิตแม่ไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ

สามัญหันศีรษะไปยังรูปแม่ในกรอบกระจกบานใหญ่ที่ใช้ในงานศพ บัดนี้เขานำมาตั้งบนโต๊ะไม้สูงครึ่งเมตรกับโกฏฐิกระดุกสีทองแดงเคียงกันวางชิดผนัง แม่จะได้อยู่กับเขาตลอดไป แม่จะเหลือเพียงเก้ากระดูกชิ้นเล็ก ๆ ก็ตาม

ยิ่งดึก เหมือนร่างกายจะอ่อนล้ามากยิ่งขึ้น ความรู้สึกเปลี่ยวเพรียยธาโถมเข้ามาเป็นละลอก โดยเฉพาะใจที่เหงาเจียบจับหนึ่งในกระแสลำนึก

เขาลุกขึ้นไปดับสวิทช์ไฟที่หัวเตียงแล้วกลับมานอนอีกครั้ง ความมืดแผ่เงาสีดำเข้าครอบงำทันใด ผ่อนลมหายใจช้า ๆ เป็นจังหวะ เขาเริ่มนึกถึงบทสวดมนต์ ขณะแผ่สันหลังให้เหยียดเป็นเส้นตรงเหมือนกระดูกทุกข้อเอ็น ขนานแนบสนิทกับพื้นกระดานแข็ง ๆ เขาทำวัตรเย็นในใจ บทสวดที่จำได้อย่างกระต่อนกระแท่น จบข้างไม่จบข้างในบางคำคืน กำหนดใจให้จมนิ่งสู่ความสงบ แล้วเลื่อนความรู้สึกมาจับลมหายใจที่ปลายจมูก

มวลอากาศนุ่มนวลอ่อนโยน ผ่อนเข้าไปในช่องจมูกช้า ๆ แสงสีนวลระจ่าง รำไร ๆ บางครั้งก็สลัวลางเลื่อนในโพรงสมอง เปลือกตาหน่วงหนักถ่วงมากยิ่งขึ้น เหมือนใกล้จะหลับฝัน

พลัน...ภาพแม่ก็ผ่านเข้ามาในหัวนึก

เรือนกายแม่ แม่จะท่วมทูนว่าก็ดูสิ้นตัดไม้เจ้าเนื้อ สูงไม่เกินร้อยห้าสิบเซนติเมตร ผิวแม่คล้ำด้วยคราบน้ำมาอย่างยาวนานเกือบตลอดทั้งชีวิต ในวัยเจ็ดสิบปียามนั้น ใบหน้าแก้ม นัยน์ตาเปล่งประกายความเมตตา ช่วงแขนเริ่มช่วยห้อยต่อแฉ่งแม่ชอบใส่เสื้อคอกระเช้าสีม่วงเข้ม ผ้าถุงสีน้ำตาลที่ชอบนุ่งอย่างเคยชินเมื่ออยู่บ้านนอก กลับกลายเป็นกางเกงขาล้นสีเทาจางๆ หลวมโพยกเลยหัวเขา

“ทำไมถึงลอบเข้าโรงเรียนนายอำเภอไม่ได้ เสียทีอะ...มั๊ย” แม่เคยเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจจะตาชีวิตที่สามัญดำรงอยู่ เพราะแม่รู้ว่าเขาลอบเข้าโรงเรียนนายอำเภอมาหลายครั้งจนน่าเบื่อหน่าย

“ผมก็ไม่รู้...ผมเบื่อแล้วแม่” ยามนั้นเขาเอ่ยตอบแม่อย่างซังกะตาย วิธีการรับราชการเหมือนจะถึงทางตัน

แม่จ้องหน้าสามัญนัยน์ตาไม่กะพริบ เหมือนพยายามอ่านรหัสความรู้สึกบางอย่างของผู้เป็นลูกชาย

“เจ้านายนะ หัดไปหาเสียบ้าง ล้มลุกลุกไม้ถือติดไม้ติดมือใส่ชะลอมไปฝากท่าน...แม่จะเสียเงินเสียทอง ก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร ใคร ๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น เขาถึงได้ดี” แม่สอนอย่างคนผ่านโลกและอ่านชีวิตอย่างเข้าใจ

“ผมทำไม่ได้ มันขัดความรู้สึก” สามัญตอบเสียงขึ้น ๆ เมินมองอีกทางหนึ่งที่ไม่ใช่ใบหน้าของแม่

“เจ้านายมิ่ง เป็นถึงเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ไม่ใช่หรือ” แม่ใช้คำแบบโบราณ ล้วงถามอย่างเจาะลึก

สามัญพยักหน้า “ท่านเป็นอธิบดี จะขึ้นปลัดกระทรวงอีกไม่นานนัก” น้ำเสียงเอ่ยตอบนั้นเหม่อลอยหมอง ๆ

“รีบไปหาท่านซะ มิ่งอยู่ในกรมอยู่แล้วจะทิ้งโอกาสไปทำไม” แม่แนะนำเหมือนผู้เชี่ยวชาญ

จริงนั่นแหละ สามัญย้ายเข้ามาอยู่กรมได้ก็เพราะนายคนนี่

ท่านคือนักปกครองที่เก่งฉกาจ ในยุคสมัยฝ่ายการเมืองยังไม่เรืองอำนาจ

เรือนกายท่านเล็ก สันทัด คิ้วเข้มตกลหนา นัยน์ตาสีเหล็ก นิ่งสนิทเหยียบเยนอย่างคนที่รู้จัก

เรื่องอำนาจและการปกครอง ท่านมักจะสวมสูทผูกไท สีน้ำเงินเข้มหรือไม้กีฬาฟาริสีทึบ ๆ แสดงถึงพลังอำนาจ...คนเล็กแต่ใจใหญ่ อำนาจล้นฟ้าเต็มแผ่นดิน นักการเมืองยังไม่เข้ามาก้าวกายอำนาจข้าราชการประจำ นอกจากตัวของท่านคนเดียวเท่านั้น

คราวหนึ่ง งานวันครบรอบวันเกิดท่าน สามัญติดตามเจ้านายภายในกองไปอวยพรแต่เข้ามิดนายใกล้ชิดสามัญเป็นเพื่อนสนิทกับอธิบดี ติดตามท่านมาตั้งแต่สมัยอธิบดีดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดทางภาคเหนือ นายเองเป็นนายอำเภอพื้นที่ติดศาลากลางจังหวัด

เรือนหลังใหญ่ อาคารตึกทรงขريم หลังคากระเบื้องทรงปั้นหยา ขนาดสองชั้นกว้างใหญ่ กระจกสีครีมรายล้อมห้องชั้นล่างอย่างมิดชิด ในเนื้อที่น่าจะเกินกว่าหนึ่งไร่ อาคารตึกหันหน้าเข้าหากันเป็นมุมฉาก ในรั้วกำแพงสูงสี่ขาวล้อมไว้อย่างแน่นหนา ประตูใหญ่ด้านหน้าเปิดกว้าง รถเก๋ง ปิกอัพ รถบรรทุกคาแพง จอดเบียดตั้งแต่ต้นซอยถึงท้ายซอย

ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอเกือบทั้งประเทศ ไปร่วมชุมนุมกันอยู่ที่นั่น หน้าบ้านอธิบดีบุคคลผู้จะก้าวขึ้นปลัดกระทรวงคนต่อไปในไม่ช้า แต่ละคนกำลังทยอยกันเข้าไปในบ้านพักเจ้านายที่สามัญเคยเห็นท่านบ่อย ๆ และทำงานรับใช้สมัยเขารับราชการอยู่ต่างจังหวัด มั่นใจว่าท่านจะต้องจำเขาได้อย่างแน่นอน

ผู้อำนวยการกองพาสัญญาเข้าไปเกือบจะถึงลานซีเมนต์กว้างภายในรั้ว หน้าห้องกระจกสีครีมเข้ม...ร้านขนม ข้าวแกงราดหน้า ข้าวขาหมู ไก่ย่าง หมูหัน วัวหันสารพัด รวมถึงถ้วยเตี้ยมีชื่อทั่วทั้งแผ่นดิน ถูกนำเข้ามาตั้งเป็นร้านเรียงรายเบียดชิด ยาวเหยียดรอบอาณาบริเวณลานต้อนรับหน้าตึกที่กว้างเกือบร้อยตารางเมตร ทุกอย่างฟรีทั้งนั้น ด้วยการอนุเคราะห์จากข้าราชการใกล้ชิด และคนที่อยากจะเติบโตใหญ่บนเส้นทางของเจ้าเมือง

ภาพอย่างนั้นไม่น่าจะมียีกแล้วในปัจจุบัน ข้าราชการที่เหมือนเทพจตุรทิศเนรมิตสวรรค์ขึ้นบนแผ่นดินได้ไม่ยากนัก ใครอยากจะไปเป็นเจ้าของเมืองใหญ่ อำเภอไหน จังหวัดไหนต้องเข้าหา เรียง

หน้ากันเข้าไป วันเกิด วันแต่ง วันครบรอบสิ่งไรก็แล้วแต่ สิบมาให้ได้ อย่าไปลืมน้ำมันเข้ามาให้เห็นหน้า ล้มลุกลุกไม้ของฝากหิ้วติดไม้ติดมือ หากท่านเดินทางไปแห่งไหน อย่าลืมน้ำมันดูปู่เสื่อ ทำให้ท่านจดจำหน้าและชื่อได้ไม่มีวันลืมเลือน

นายผู้อำนวยการกองเดินเข้าไปในประตูกระจกบานเลื่อน ให้ลูกน้องข้าราชการถือกระเป๋าผลไม้เดินตามหลัง มีข้าราชการทยอยตามเข้าไปเป็นทิวแถว ช่างหน้าก็มีเต็มแน่นไปหมด

เสนาบดีใหญ่ที่ข้าราชการยำเกรงทั้งประเทศ เปิดยิ้มน้อย ๆ มันคือยิ้มของผู้มีอำนาจ ไม่หวานไหวไม่สะดุ้งสะเทือนกับสิ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิต หัวคิ้วสีดำเข้มหักโค้งเหมือนลูกศร สอดรับนัยน์ตาสีเหล็กสงบเยือกยิ่งกว่าบ่อน้ำลึก ท่านคือผู้ยิ่งใหญ่ ใครจะย้ายไปไหน ไปมีอำนาจแห่งไหนใดทุกภาคของประเทศไทย เข้าหาท่านซิ

สามัญแอบรู้สึก ๆ ความจริงร่างกายเล็กแกร่งของท่านนั้น ไซ้จะสมบูรณ์เต็มร้อยเสียทีเดียว สามัญทราบว่าคุณเคยผ่าตัดโรคหัวใจมาแล้ว ในยุคการขยายเส้นเลือดหัวใจยังไม่มีการขึ้นเป็นใหญ่เหนือใครไซ้จะไม่มีแรงเสียดทาน อย่างน้อย ๆ คนรอบข้างนั้นแหละ อาจใส่ไซ้ให้ข้อมูลท่านให้ปวดเคียรเวียนเกล้าขึ้นมาก็เป็นได้ ยศศักดิ์แม้ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ความเครียดก็น่าจะมีตามมากขึ้นเพียงนั้น

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ท่านก็มีภรรยาหลายคน ลูกน้องเพื่อนข้าราชการ แอบนินทาลับหลัง ภรรยาคนที่หนึ่ง ภรรยาคนที่สอง และอีกหลาย ๆ นางสาว สามัญไม่ค่อยได้จดจำสักเท่าไร มันนานแล้วนะ...สามัญคิดถึงท่านขึ้นมาทำไม ไบหน้าท่านกลับมาชัดในความทรงจำแทนภาพแม่ที่หายวับในภวังค์ที่คล้ายจะหลับไหล

สามัญยังจำได้ ปลัดจังหวัดยุคแรก ๆ เวลาเข้าไปรายงานกิจกรรมต่อหน้าผู้ว่าราชการจังหวัดในยุคนั้น ถึงกับต้องยื่นคุกเข่าลงข้างหนึ่งอย่างน้อมคารวะ สามัญเพิ่งเข้ารับราชการได้ไม่กี่ปี... เฮ้ย...เราจะทำอย่างนั้นได้หรือ เขานึกถามตนเองอย่างไม่แน่ใจ ในเมื่อเดินเข้ามาบนเส้นทางแห่งการเป็นเจ้าคนนายคน เขาจะต้องทำให้ได้กระนั้นหรือ

สามัญนึกบอกตนเองอย่างไม่ใครจะแน่ใจสักเท่าไร

“อยากได้ตำแหน่งสูง ๆ ไม่ใช่หรือ” เสียงถามมาแผ่วเบา แ่ววจากที่ไกลแสนไกล... เอ๊ะ...เหมือนท่านจะยื่นใบหน้าเข้ม ๆ เข้ามาจนชิดใกล้ ทางไม่น่าจะถึงคอกด้วยซ้ำ.... นี่มันความฝันหรือความจริงกันแน่ ทำไมสามัญเห็นเรือนกายแกร่งเล็กของท่านไม่ชัดเจน เป็นภาพเบลอ ๆ รางเลือน

“อยากอยู่...ครับท่าน” จำได้ว่าตนเองตอบออกไปกระต่อนกระแท่น อย่างลั้งเลไม่แน่ใจ สามัญไม่ได้ใกล้ชิดถึงขนาดที่ท่านจะต้องมาถามไถ่

“อยากก็ต้องพยายามซิ...” เสียงท่านเน้นกระซิบตอกย้ำ

สะดุ้งเฮือก เกือบหวาดผวา ผงกกายลุกขึ้นจากการหลับไหล หมอนเพริดเลย์ศิระชั้นไป สามัญนั่งหัวใจระทึก เต็มระล่ำไม่เป็นจังหวะ

รอบกายมีแต่ความมืด ลมตึกกรู พัดโกรกไต่ยิบเสียงดังมาจากนอกหน้าต่าง กวาดทวงมะพร้าวเกี้ยว ๆ

ท่านเสียชีวิตไปแล้ว เสียไปนานหลายปีจนเขาเกือบจะลืมท่าน

แต่แล้วจู่ ๆ ภาพของท่านก็กลับมาเด่นโหวในความฝัน

ระยะหลัง ๆ สามัญไม่ได้ติดตามข่าวคราว หลังชีวิตท่านเกษียณราชการพ้นหน้าที่ออกไป ถึงที่สุดสามัญก็ไม่เคยไปหาท่าน เหมือนมีช่องว่างความไม่เข้าใจ ขวางกันมิให้เดินบนเส้นทางแห่งเกียรติยศ

เรามั่นเข้ารับราชการบ้านนอก ลูกชวานาชาวไร่ไม่คุ้นชินกับวิธีการรับราชการ สามัญเคยนึกปลอบใจตนเองอย่างเปลี่ยวเหงา รอวันเวลาให้การทำงานสูงงอมเต็มที แล้วเพื่อน ๆ รวมถึงนายบางคนที่สามัญไม่รู้จัก ก็ผลักดันให้สามัญเข้าไปในตำแหน่งนักบริหารในที่สุด

สามัญทราบข่าวมาแ่ว ๆ ว่านาย...ท่านอธิบดีเกษียณราชการเพียงสองสามปี ก็จบชีวิตลงอย่างเฉียบเหงา

คราวหนึ่งก่อนล้มเจ็บ ท่านเชิญลูกน้องเก่ามาเลี้ยงฉลอง โดยท่านเป็นเจ้าของภาพ หวังจะให้ทุกคนได้ระลึกถึงคุณความดีที่พึงมีต่อกัน ปรากฏว่า

โต๊ะจีนร่อยกว่าโต๊ะว่างเปล่า มีเพียงสายลมกับเศษกระดาษปลิวผ่านขึ้นมานบนโต๊ะอาหาร มันคือความเจ็บปวดรวดร้าว เหมือนผู้หมดบุญบารมี ในตำแหน่งตุ้มทอนอำนาจแห่งจตุรทิศ แล้วในที่สุดไม่มีใครเหลียวแล รอบกายมีแต่ความเปล่าเปลี่ยว ผู้เกษียณราชการถึงกับขลุ่ย...

สามัญยกมือขึ้นพนม จรดใจระลึกถึงท่าน ขอให้ท่านไปได้ ...ถึงอย่างไร ท่านก็คือนายของสามัญที่เขา ยังจำภาพท่านได้ชัดเจนเสมอแม้กระทั่งในความฝัน

ล้มตัวลงนอนอีกครั้งหนึ่ง พลันที่เปลือกตาปิดลง หลับไหลในภวังค์ ...สามัญก็มองเห็นตนเองนอนอยู่ใต้ถุนบ้านเรือนไม้หลังเล็ก ๆ บนแคร่เหมือนเฝ้าตั้งตาคอยบางสิ่งที่จะผ่านเข้ามา

“เป็นนายอำเภอหรือยังวะ...สามัญ” เสียงเหมือนใครถามดังมา

“ผมเป็นมาหลายปีแล้ว” ในฝัน สามัญนวดหน้าตอบออกไปอย่างไม่มั่นใจ เขายังลั้งเล...เขาเป็นเจ้าของคนนายคนหรือยัง ก็คนที่ถามเหมือนจะมีชีวิตอยู่ มายืนค้อมกายถามเขาอย่างเป็นห่วง

“มีปัญหาอะไรก็บอก...จะไปเป็นเจ้าเมืองที่ไหน บอกผม เฮ้ย...แล้ววันเลี้ยงโต๊ะจีนที่บ้าน ไปหรือเปล่าวะ” ท่านเอ่ยถาม

“ผมไม่รู้ ไม่ได้ไปครับ”

หัวคิ้วเสนาบดี หยักโค้งเหยียดปลายเป็นเส้นทึบแล้วกระดกขึ้น มันกดเข้าหากันเกือบชนเป็นเส้นตรง นัยน์ตาสีเหล็กมองผ่านมายังสามัญอย่างระวางและสงสัย “เสียตาย...อาหารชั้นเลิศเหลือบานเบอะ พวกเราไม่ไปกัน...น่าเสียตาย” เสียงบ่นจิมจำเหมือนจะดังอยู่ในลำคอ

สามัญสะดุ้งตื่น....พลันภาพรางเลือนในชุดสีน้ำเงินเข้มก็หายวับ

เขาเกษียณราชการออกมาแล้ว ทำไมเจ้านายยังวนเวียนสร้างภาพครั้งสมัยยังเรืองอำนาจให้สามัญแลเห็น

มันผ่านมาแล้วนะ...สามัญกลับกลายเป็นผู้สูงวัยอีกคนหนึ่ง ทำไมจะต้องโหยหาอดีตที่มักจะตามหลอกหลอน เขาน่าจะพ้นออกมาจากมันได้เสียที.....นายเองก็จากไปแล้วชั่วฉับฉินันดร.

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๔๐)

✧ วิธีชีวิตเร่งรีบที่ต้องตื่นแต่เช้า ทั้งไปเรียน ไปทำงาน กลัวไม่ทันเวลา ทำให้ต้องกินอาหารแบบสายฟ้าแลบ กลืนอย่างเดียว เคี้ยวน้อยมาก อาหารขยะที่ไม่ต้องเคี้ยวมากจึงขายดี เมื่อกินมากๆ ร่างกายก็จะกลายเป็นถังขยะไป ทำให้ไม่มี‘พลังชีวิต’ เจ็บป่วยได้ง่ายๆ

จากแก้อาโรชาตุพิการ

ประกอบด้วย รากเจตมูลเพลิง โกงสุล ลูกผักชี ชิงแห้ง ดีปลี ลูกมะตูมอ่อน สะค้าน หัวแห้วหมู ลูกพิลังกาสง รากคัตเค้า เปลือกโมกมัน สมุลแว้ง กกลังกา ดอกพิกุล ดอกบุนนาค ดอกสารภี เกสร บัวหลวง รากขี้ดมอน **เอาส่วนเท่ากัน ต้ม ๓ เอา ๑ (ใช้น้ำ ๒ ลิตรต้มให้เดือด ๑๐ นาที ยกขึ้น) กินแก้ ‘อาโรชาตุพิการ’ หายแล**

จากแก้มกวิชาตุพิการ (สมอง กระถุก ม้าม)

ประกอบด้วย กระเทียม ๑ ใบสะเดา ๑ ใบคนที่สอ เปลือกดินเบ็ด เบญจกูล ลิงละ ๑ ลูกจันทน์ ๑ ดอกจันทน์ ๑ กระวาน ๑ กานพลู ๑ ตรีภูก ๑ เปลือกกันเกรา(ลิงละ๒) สมุลแว้ง ๓ จันทน์ทั้งสอง ลิงละ ๑ สมอทั้ง ๓ ลิงละ ๑ **บดเป็นผง ละลายน้ำร้อน หรือน้ำผึ้ง ก็ได้**

จากแก้นิวใจพิการ ชื่อ มุคจัตใน '

ประกอบด้วย ผลคนที่สอ ใบหัลสคุณ ผล ตะลิงปลิง จันทน์ทั้งสอง ดีปลี เทียนข้าวเปลือก

เทียนตาดักแตน เทพทาโร เอาส่วนเท่ากัน **บดบั่นเป็นแท่ง ละลายน้ำดอกไม้อุเทรทิมเสน กินหาย ใช้ได้ ๑๐๘ แล ๒. วิธีวินิจฉัยโรค**

การตรวจ การวินิจฉัย และการรักษาโรคตามแนวทางเวชกรรมแผนไทย

๒.๑ การซักประวัติและการตรวจร่างกาย

๒.๑.๑ การซักประวัติ

~ การซักประวัติทางการแพทย์แผนไทย ควรให้ได้ข้อมูลอย่างครบถ้วน ทั้งประวัติบุคคล และประวัติการเกิดโรค ได้แก่

- ๑ ประวัติทั่วไป เช่น วันที่มาทำการรักษา และประวัติบุคคลของผู้ป่วย
- ๑ อาการสำคัญที่เป็นสาเหตุให้ผู้ป่วยมารักษา
- ๑ ประวัติการเจ็บป่วยในปัจจุบัน
- ๑ ประวัติการเจ็บป่วยในอดีต
- ๑ ประวัติสวนตัว เช่น สุขนิสัยประจำวัน ลีลาแวดล้อม หรือสภาพความเป็นอยู่ของผู้ป่วย
- ๑ ประวัติครอบครัว
- ๑ ประวัติหญิง ในกรณีที่ผู้ป่วยเป็นเพศหญิง

ควร ถ้ามถึงประวัติประจำเดือนด้วย

๑ ประวัติการเจ็บป่วยของเพื่อนบ้าน

๒.๑.๒ การตรวจร่างกาย

~ การตรวจร่างกายของผู้ป่วยประกอบด้วย

หัวข้อใหญ่ ๆ ในการตรวจ ๓ หัวข้อ ได้แก่

๑ การตรวจสุขภาพทั่วไป

๑ การตรวจสุขภาพเฉพาะที่

๑ การตรวจอาการ เช่น ปัสสาวะ อุจจาระ

๒.๒ การวินิจฉัยโรค

แนวทางการวินิจฉัยโรค

~ การวินิจฉัยโรคทางเวชกรรมแผนไทยนั้น
มีด้วยกัน ๓ แนวทาง คือ

๑ การวินิจฉัยตามสมุฏฐานธาตุทั้ง ๔ ประการ

๑ การวินิจฉัยตามสมุฏฐานเบญจอินทรี

๑ การวินิจฉัยตามพ“ระคัมภีร์ และหมอสสมมติ

๒.๒.๑ หลักการวินิจฉัยโรค

~ การวิเคราะห์หาสาเหตุของโรค

ตามสมุฏฐานต่าง ๆ พิจารณาจาก

๑ ธาตุเจ้าเรือนหรือธาตุกำเนิดเป็นธาตุอะไร

๑ ฤดูกาลเป็นฤดูใด ธาตุใด

๑ ที่อยู่อาศัยเป็นธาตุใด

๑ กาลเวลาที่มีอาการจากธาตุใด

๑ อายุอยู่ในวัยใด ธาตุใด

๑ พฤติกรรมทั้ง ๘ ประการ มีพฤติกรรมใด
ที่สงสัยจะเป็นมูลเหตุก่อโรค

**หากจะถามว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้คนเรา
เจ็บป่วย** ในมุมมองของแพทย์แผนไทย ก็คงจะ
ต้องตอบว่า **เป็นผลมาจาก ‘ธาตุทั้ง ๔’** ซึ่งเชื่อว่
เป็นองค์ประกอบของทุกๆ ส่วนในร่างกายของ
มนุษย์ คือ **ธาตุดิน, น้ำ, ลมและไฟ** เกิดความ
ไม่สมดุลกันขึ้น

เมื่อธาตุใดธาตุหนึ่งใน ๔ ธาตุนี้เกิดการแปรปรวน
คือ มีอาการกำเริบ หย่อน หรือพิการ ก็จะทำให้
เกิดการผิดปกติ และเกิดโรคภัยไข้เจ็บได้
ซึ่งสาเหตุหลักที่ทำให้ ‘ธาตุทั้ง ๔ ไม่สมดุล’
ก็เนื่องมาจาก **พฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง หรือ
ฝืนธรรมชาติ** นั่นเอง

โดยในตำราได้บอกไว้ว่า **มนุษย์จะต้องประพฤติ
ในธาตุซึ่งมีอยู่ในร่างกายของตนให้สม่ำเสมอ
ไม่ควรฝืนร่างกายให้มากกว่าปกติ**

◆ พฤติกรรมการก่อโรคในทรรคนะของ

แพทย์แผนไทย **มีอยู่ด้วยกัน ๘ ประการ** คือ

๑. อาหาร การไม่ระวังในการรับประทานอาหาร
ได้แก่ **รับประทานอาหาร...**

. มากเกินไปจนเกินกำลังธาตุ

. น้อยเกินไปจนไม่เพียงพอ

. อาหารที่บูดเน่า, ดิบ (ที่ควรจะทำให้
สุกก่อนแต่ไม่ทำให้สุก)

. ไม่ตรงเวลา (ซึ่งสำคัญมาก)

**พฤติกรรมการกินเหล่านี้อ้วนเป็นเหตุ
ให้ ‘ธาตุแปรปรวน’ ได้**

วิถีชีวิตเร่งรีบ ของคนในสังคมที่ต้องตื่นแต่เช้า
ทั้งไปเรียน ไปทำงาน กลัวจะไปไม่ทันเวลา

ทำให้การกินอาหารแบบสายฟ้าแลบ **กลืน
อย่างรวดเร็ว เคี้ยวน้อยมาก** อาหารขยะที่ไม่ต้อง
เคี้ยวมากจึงขायดี **เมื่อกินมากๆ ร่างกายก็จะ
กลายเป็นถึงขยะไป ทำให้ไม่มี ‘พลังชีวิต’** เจ็บ
ป่วยได้ง่ายๆ เพราะอาหารที่แปรรูปมาจากโรงงาน
นั้น มีสารเคมีต่างๆ ปนมาทุกครั้ง **ร่างกายก็มี
แต่เคมี และขยะเต็มตัว** คิดดูซิว่า “ร่างกายจะมี
พลังงาน พลังชีวิตอะไรเหลืออยู่” **ถ้ายังใช้ชีวิต
อย่างนี้ น่าจะอายุไม่ยืนแน่ๆ**

เท่านั้นไม่พอ ทุกวันนี้ **คนวิ่งหาเรื่องสุขภาพ
กินอาหารสุขภาพ ดื่มน้ำคอลโรฟิลล์ ดื่มน้ำต่าง
ดื่มน้ำแร่ แต่ดื่มน้ำตามจำนวนมากๆ พอที่
จะขับเอาของเสียออก** ก็จะเกิด ‘อาการร้อนใน’
เพราะอาหารสุขภาพเหล่านั้น ไปเอา ‘เม็ดเลือด
เสีย’ มาทิ้งที่ ‘ระบบทางเดินอาหาร’ จำนวนมาก
แต่ไม่มีน้ำจำนวนมากพอ ที่จะขับเคลื่อนให้
เม็ดเลือดเสียออกไปจาก **ระบบทางเดินอาหาร
อย่างรวดเร็ว** กินอาหารสุขภาพ กลายเป็นป่วย
เพิ่มขึ้น จนหาสาเหตุไม่ได้ สับสนกับชีวิต เพราะยัง
รักษาสุขภาพ ก็ยิ่งป่วย

พอ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๖

หนทางแก้ปัญหาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการลดความต้องการส่วนเกินในการบริโภค ก็จักเป็นการช่วยให้มนุษย์สามารถใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัด ให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับผู้คนจำนวนมากที่สุด

ตลาดอารีเย ชายของต่ำกว่าทูน ที่สีมาอโคก

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

และสำหรับคนที่ติดบุหรี่ การไม่ได้สูบบุหรี่จะทำให้รู้สึกหงุดหงิดเป็นทุกข์ ขณะที่ถ้าได้สูบบุหรี่ สบายก็จะมีรู้สึกพึงพอใจเป็นสุข กรณีเช่นนี้การพยายามเลิกสูบบุหรี่ หรือการพยายามหาซื้อบุหรี่ มาสูบ พฤติกรรมแบบไหนก่อให้เกิด **“ประโยชน์สุข”** มากกว่า

ในทำนองเดียวกัน สำหรับคนที่ติดการบริโภคสินค้าหรือบริการต่างๆ ที่เป็นสิ่งเกินความจำเป็น หรือเกินความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต เช่น เสื้อผ้าเครื่องประดับราคาแพงๆ รถยนต์คันหรูๆ โทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุด ฯลฯ ในกรณีดังกล่าวนี้ความพยายามเลิกติดการบริโภคสิ่งเกินความจำเป็นสำหรับชีวิต หรือการใช้ความพยายามหาเงินมาให้ได้มากยิ่งขึ้น ขึ้นเพื่อซื้อหาสิ่งเหล่านั้น มาบริโภคให้สมใจอยาก พฤติกรรมแบบไหนก่อ

ให้เกิด **“ประโยชน์สุข”** มากกว่ากัน

ถ้ามองความหมายของ **“ความสุข”** ที่ความรู้สึกพึงพอใจ จะทำให้เราเกิดความสับสนในการเปรียบเทียบ เพราะความรู้สึกสุขที่เกิดจากการได้เสพยาบ้าอาจจะสร้างความพึงพอใจให้แก่คนติดยาบ้ามากกว่าความสุขที่เกิดจากการได้สูบบุหรี่ และความรู้สึกสุขจากการสูบบุหรี่ (สำหรับคนติดบุหรี่) อาจจะสร้างความพึงพอใจมากกว่าการได้กินอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เป็นต้นถ้าหากใช้ **“ความรู้สึก”** เป็นเกณฑ์พิจารณาตัดสินการเลือกบริโภคสินค้าหรือบริการต่างๆ เราอาจจะเลือกสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์สุข ต่อชีวิต โดยภาพรวมระยะยาวเพื่อการบริโภคก็ได้

นัยของกฎปฏิจลสมุปปาทได้ชี้ให้เห็นว่า

ความรู้สึกลุข (สุขเวทนา) และความรู้สึกลุขทุกข์ (ทุกข์เวทนา) มีสถานะแห่งความจริงเสมอกัน โดยต่างเป็นเพียงปรากฏการณ์ความรู้สึกลุขอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปๆ แต่เพราะโครงสร้างการปรุงแต่งของจิตที่ถูกครอบงำด้วยอวิชชาความไม่รู้ ทำให้เราไปยึดเอาอารมณ์ความรู้สึกแบบหนึ่งมาเป็นความพึงพอใจ และผลลัทธิอารมณ์ความรู้สึกในทางตรงข้าม เช่น คนที่ติดรสเผ็ดก็จะพอใจต่อการได้กินพริกเผ็ดๆ มือไหนไม่มีพริกจะรู้สึกว่าการกินอาหารมีรสจืดชืดกินไม่ค่อยลง ส่วนคนที่กินเผ็ดไม่เป็นจะรู้สึกในทางตรงข้าม คือมือไหนอาหารมีรสเผ็ดจะกินไม่ค่อยได้ ฯลฯ

ในกรณีเช่นนี้ เพราะมีความติดรสเผ็ดเป็นพื้นฐานรองรับอยู่ก่อน เมื่อได้กินอาหารรสเผ็ดสมใจอยาก ความรู้สึกพึงพอใจเป็นสุขก็จะเกิดขึ้นแทนที่ เหมือนความร้อนที่เมื่ออุณหภูมิลดต่ำลง เราก็จะรู้สึกว่ามีความเย็นเกิดขึ้นแทนที่ การยุบทอนมโนทัศน์เรื่อง “ความเย็น” ให้มาอยู่ภายใต้มโนทัศน์เรื่อง “ความร้อน” และศึกษาธรรมชาติของอุณหภูมิจากมิติของพลังงานความร้อนที่แฝงอยู่ในสสารต่างๆ จะสามารถช่วยให้เข้าใจธรรมชาติของความเย็นได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นฉันทิ (อาทิ มองเห็นว่าจุดเยือกแข็งที่มีความเย็นอยู่ ๐ องศาเซลเซียสก็ยังมีพลังงานความร้อนแฝงอยู่ถึง ๒๗๓ องศาเคลวิน เป็นต้น) การยุบทอนมโน-ทัศน์เรื่อง “ความสุข” ให้มาอยู่ภายใต้มโนทัศน์เรื่อง “ความพ้นทุกข์” แล้วศึกษาธรรมชาติของความรู้สึกพึงพอใจเป็นสุข ในมิติของภาวะความเป็นอิสระจากความบีบคั้นเป็นทุกข์ ก็จะช่วยให้อาจารย์เข้าใจธรรมชาติที่กำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของชีวิตได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นในทำนองเดียวกันฉันทิ (อาทิ มองเห็นสิ่งที่เราเคยเข้าใจว่าเป็นความสุขอย่างมหาศาลนั้น อันที่จริงก็ยังมีภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์แฝงอยู่อย่างมากมาย เป็นต้น)

ถ้าตั้งคำถามว่าระหว่างการเสพยาบ้า สูบ บุหรี่ หรือกินอาหารสุขภาพที่เป็นประโยชน์ต่อ

ร่างกาย พฤติกรรมอย่างไหนให้ “ความสุข” มากกว่ากัน เราอาจตอบคำถามนี้ได้ยาก เพราะสำหรับคนติดยาบ้าและกำลังรู้สึกทุกข์ทรมานอย่างมากจากอาการอยากยา อาจเห็นว่ายาบ้าให้ประโยชน์สุขกับตัวเขามากที่สุดก็ได้ แต่ถ้าตั้งคำถามใหม่ว่า ระหว่างการบริโภคยาบ้า บุหรี่ และอาหารสุขภาพที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย พฤติกรรมอย่างไหนช่วยลดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตโดยภาพรวมมากกว่ากัน ผู้คนก็จะเห็นคำตอบที่ตรงกันด้วยเหตุด้วยผลชัดเจนว่า การกินอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายเป็นทางเลือกที่ดีให้ “ประโยชน์สุข” กับชีวิตมากที่สุด เป็นต้น

แน่นอนว่าการบริโภคทรัพยากรและพลังงานที่มีจำกัดของโลกลดน้อยลง ย่อมเท่ากับเป็นวิถีทางช่วยให้เกิดการใช้ทรัพยากรของโลกอย่างมี “ประสิทธิผล” มากยิ่งขึ้น และถ้าการลดความต้องการบริโภคสิ่งเกินความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงขึ้นพื้นฐานของชีวิต (เช่น ยาบ้า บุหรี่ ลินค้ำฟุ่มเฟือย ฯลฯ) ให้น้อยลงเช่นนี้ นำไปสู่การลดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ของชีวิตให้ลดลง หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือช่วยให้ชีวิตเข้าถึง “ประโยชน์สุข” ที่เพิ่มมากขึ้น ทรัพยากรและพลังงานที่มีจำกัดของโลกก็จะเหลือให้ผู้คนส่วนใหญ่ได้ใช้อย่างยั่งยืนยิ่งขึ้นในระยะยาว รวมถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่ลดลง (อาทิ ภาวะโลกร้อน เป็นต้น) ซึ่งจะเป็นประโยชน์สุขต่อผู้คนส่วนใหญ่ด้วย ในที่สุดหนทางแก้ปัญหาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงด้วยการลดความต้องการส่วนเกินความพอดีพอเพียงในการบริโภคของมนุษย์เช่นนี้ ก็จักเป็นการช่วยให้มนุษย์สามารถใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลก ให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับผู้คนจำนวนมากที่สุดในภาพรวมระยะยาวได้ (โดยอาจจะมิมีผลกระทบต่อคนส่วนน้อยที่มีอาชีพขายยาบ้า บุหรี่ ลินค้ำฟุ่มเฟือย ฯลฯ อันต้องหันไปผลิตลินค้ำหรือบริการตัวอื่นแทน)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ผู้ใหญ่ต้องลงมาเอาภาระเพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาตนเอง
ไปสู่ชีวิตที่มีคุณค่า ได้สร้างกุศลช่วยเหลือผู้อื่น
เช่น นักเรียนอาสาช่วยซ่อมรถฟรี ซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าฟรี ฯลฯ

ช่วยกันสร้างคนดี

ถนนตัดผ่านป่าสาธารณะจากหมู่บ้านสู่ตัวเมือง
สิงหนาทยาวฝูงหนึ่งเข้าจับจองอาศัยป่าซึกซ้ายเป็น
แหล่งอาหาร ในขณะที่ป่าซึกขวาของถนนเป็นของ
สิงอีกฝูงหนึ่ง

ที่ป่าฝั่งขวามีมะเดื่อลูกแดงอร่ามเต็มต้นเป็น
ที่หมายตาของสิงทั้งสองฝ่าย ฝูงสิงฝั่งซึกซ้ายต้อง
ยกพวกข้ามถนนบุกเข้าไปต่อสู้อกับเจ้าถิ่นที่อยู่ฝั่ง
ขวา วันใดที่สิงฝั่งซ้ายชนะก็จะได้กินจนอ้มท้อง
แล้วจึงกลับถิ่น แต่ถ้าวันใดแพ้กก็ต้องยกพวกถอย
กลับไปด้วยความบอบช้ำ อ้มบ้างอดบ้างสลัไปมา

การต่อสู้เพื่อแย่งชิงอาหารของสิงทั้งสองกลุ่ม
ดำเนินติดต่อกันไปทั้งปี เพราะสัตว์เดรัจฉานมี
เป้าหมายแค่อาหารและการสืบเผ่าพันธุ์เท่านั้น
การยกพวกเข้าต่อสู้ทำหั้นเพื่อแย่งอาหารจึงเป็น
สัญชาตญาณสัตว์เดรัจฉานที่จะต้องเอาชีวิตรอด
มันจึงก้าวร้าวรุนแรงผูกเวรกรรมตามประสาสัตว์
เกิด ๆ ตาย ๆ วนเวียนไปอีกนานชาติ

เปลี่ยนมาเป็นช่องข่าวในประเทศบ้าง เป็นข่าว
นักเรียนอาชีวะยกพวกตีกัน แต่ละฝ่ายวิ่งพล่าน
กระเหี้ยนกระหือรือบนถนนกลางวันแสก ๆ บ้าง
ฉวยหยิบท่อนไม้ มีดยาว แม้กระทั่งปืน พร้อม
พาดฟันยิงแทงคู่อริ ผู้คนที่กำลังเดินทางทำธุระใน
บริเวณนั้นต่างวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง นี่ถ้าเหยื่อมี
พ่อแม่หรือญาติพี่น้องของกลุ่มนักเรียนอาชีวะ
บังเอิญมาเดินผ่านมาพอดีแล้วเคราะห์ร้ายโดน

ลูกหลงจนเสียชีวิตจากปืนที่ยิงกันไปมานั้น เมื่อนั้น
คงจะรู้สำนึกคิดได้ว่า สิ่งที่พวกเขาทำลงไปนั้นมัน
เป็นความบ้ำระห่ำที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นเลย และเป็น
ตราบาปยากจะลืมเลือน

สัตว์ร้ายพวกทำร้ายกันเพราะแย่งอาหาร
คนก็ไม่ได้ต่างกัน มีแบ่งพรรคแบ่งพวกแบ่งฝัก
แบ่งฝ่ายสู้รบกัน แย่งชิงดินแดน แย่งชิงทรัพยากร
ความเชื่อที่ต่างกันบางทีขัดแย้งกันรุนแรงก็ทำร้าย
จนถึงขั้นทำสงครามยาวนานได้

กลุ่มนักเรียนนักเลงที่ยกพวกตีกันเป็น
ข่าวตลอดมาแก้ปัญหาไม่ได้สักทีนั้น สะท้อน
สัญชาตญาณเถื่อนของมนุษย์อย่างชัดเจน แม้แต่
วินัยกฎระเบียบของสถาบันก็เอาไม่อยู่

คุณสรวงมณฑ์ ลิทธิสมาน เขียนบทความใน
ผู้จัดการออนไลน์ไว้ว่า

สาเหตุส่วนใหญ่ที่ทะเลาะกันมักเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับสถาบันที่เป็นคู่อริ เรื่องส่วนตัวจัดว่าน้อย
มาก แล้วอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเหล่านี้ทะเลาะ
กันไม่รู้จบสิ้น เป็นเรื่องที่ยืดเวลาแล้วจริง ๆ ที่ต้อง
เอาจริงเอาจังกันทุกฝ่าย มิใช่เกิดปัญหาครั้งหนึ่ง
แล้วก็ลุกขึ้นมาทำทำเอาจริงเอาจัง แล้วก็เงียบ
หายเข้ากลีบเมฆ

ลองค้นหาเหตุผลที่เด็กนักเรียนเหล่านี้มัก
ทะเลาะกันจนกระทั่งนำไปสู่ความรุนแรงและสูญ
เสียชีวิตอะไรกันบ้าง แบ่งออกเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

ในระดับของตัวเองและครอบครัว

หนึ่ง สภาพร่างกายและจิตใจ กลุ่มวัยรุ่น มีความเปลี่ยนแปลงทางด้านฮอร์โมน ทางกายวิภาคของสมอง ในช่วงวัยรุ่น สมองส่วนหน้าสุด หรือ prefrontal lobe ที่เกี่ยวข้องกับทางด้านวิจักษณ์ญาณ และการตัดสินใจต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัยช่วงเวลาที่ยาวนานเป็น ๑๐ ปี ในการพัฒนาอย่างเต็มที่ และในระยะนี้ ก็เป็นช่วงเดียวกันกับที่สมองส่วนอยาก (Limbic system) มีการเปลี่ยนแปลงจากการได้รับฮอร์โมนเพศ ทำให้มีความต้องการทางเพศ การแสวงหาความตื่นเต้น ตลอดจนความรุนแรง จึงเป็นลักษณะที่โดดเด่นของวัยรุ่น

สอง เด็กส่วนใหญ่ที่มีพฤติกรรมเหล่านี้ มักจะมีปัญหาเรื่องครอบครัวแตกแยก หรือไม่ได้ใกล้ชิดกับครอบครัว การโยยหาความรัก การขาดการอบรมสั่งสอน หรือเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดและถูกต้อง รวมไปถึงการเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เพราะตัวเองขาด จึงต้องการโยยหา และทำให้เลือกทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสม

สาม พฤติกรรมเลียนแบบ โลกแห่งข้อมูลข่าวสารที่แพร่กระจายรวดเร็ว ทำให้สภาพปัญหานี้ถูกตีแผ่มากขึ้น แต่ก็เหมือนดาบสองคมด้วยเช่นกัน เพราะก็มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่แห่กันทำตาม ชาวที่ได้พบเห็น เพราะจะได้เป็นชาวบ้าง เคยมีเด็กบางคนได้ลงมือ กลับรู้สึกว่าการตัวเองเก่งก็มีไม่น้อย

สี่ ขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง ยิ่งถ้ามาจากครอบครัวที่แตกแยก ขาดความรักความใส่ใจ ก็มักจะไปเรียกร้องเอาที่ผู้อื่น จากเพื่อน จากสังคม เพื่อต้องการการยอมรับจากผู้อื่น แต่การกระทำกลับเป็นการเรียกร้องในรูปแบบที่ไม่ถูกต้อง และกลายเป็นปัญหาลังคมในที่สุด

ในระดับโรงเรียน

ห้า คักดิ์ศรีของสถาบันที่ถูกปลุกฝังจากรุ่นสู่รุ่น คนที่เรียนโรงเรียนอาชีวะที่เคยมีเรื่องกับสถาบันอื่นมาก่อน เมื่อเข้าไปเรียนแล้วมักจะได้รับการปลุกฝังในท่วงทำนองให้ทำเพื่อสถาบัน

หก ค่านิยมที่เมื่อได้ทำร้ายโรงเรียนคู่ใจ จะได้

รับการยอมรับจากเพื่อน ได้รับคำชมว่าเก่ง

เจ็ด คุณครูและผู้บริหารโรงเรียนขาดการเอาใจจริงเอาใจ ทั้งที่ปัญหานี้เกิดขึ้นมายาวนาน เรื่องเด็กแสบในโรงเรียนเป็นเรื่องที่เด็กนักเรียนด้วยกัน หรือโรงเรียนย่อมรู้อยู่แล้ว แต่ไม่ได้จัดการอย่างจริงจัง ด้วยหลากหลายเหตุผล แต่เหตุผลที่น่าเศร้าที่สุด ก็คือ กลัวลูกศิษย์ทำร้าย

แปด โครงสร้างการศึกษา เรามักมองว่าเด็กอาชีวะเป็นเด็กที่ไม่สามารถเรียนสายสามัญได้ เด็กเรียนไม่ดี เด็กเกเร ทั้งที่จริงเด็กเหล่านี้จำนวนมากเป็นเด็กเรียนดี มีความคิดสร้างสรรค์ ตั้งใจและรู้ว่าตัวเองชอบอะไรก็มุ่งมั่นเรียนในสายอาชีพ แต่เราไปสร้างค่านิยมผิด ๆ มาโดยตลอด

ตรงกันข้าม ถ้ายกระดับการศึกษาอาชีวะให้มีคุณค่า พัฒนาอย่างจริงจังในทุกด้าน ก็จะทำให้เด็กรู้สึกมีคุณค่าในตัวเอง เป็นเด็กที่มีศักยภาพ และมีตัวตนในสังคม มีพื้นที่และโอกาสให้เด็กเหล่านี้เพื่อพัฒนาตัวเองได้อย่างทัดเทียมผู้อื่น เราจะได้เด็กนักเรียนที่มีความสามารถมากมายที่พร้อมจะพัฒนาประเทศชาติ

แต่...วิธีการแก้ปัญหาของผู้ใหญ่ในบ้านเรากำลังกลายเป็นปัญหาเองด้วยซ้ำ

ที่ผ่านมา เรามักแก้ไขปัญหาแบบไทย ๆ ด้วยการเปลี่ยนให้เด็กโรงเรียนคู่ใจมาจับมือกัน, เปลี่ยนเครื่องแบบ, ปิดโรงเรียนชั่วคราว หรือแม้แต่ถึงขั้นเปลี่ยนชื่อ “โรงเรียน(อาชีวะ)” ให้เป็น “วิทยาลัย..” หรือยกระดับ “ประกาศนียบัตร” เป็น “ปริญญา” อะไรเทือกนี้

เปลี่ยนแบบนี้อีกก็ร้อยครั้ง เราก็ต้องอยู่ท่ามกลางเด็กวัยรุ่นยกพวกตีกันต่อไป เพียงแต่ต้องระวังตัวมากขึ้น เพราะสักวันอาจโดนลูกหลง...!!!

ผู้ใหญ่ต้องลงมาเอาภาระมากกว่านี้เพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาตนเองไปสู่ชีวิตที่มีคุณค่า ได้สร้างกุศลช่วยเหลือผู้อื่น ดังเช่นชาวดี ๆ ที่นักเรียนอาชีวะช่วยซ่อมรถฟรี ซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าฟรี ฯลฯ

อย่าปล่อยให้เกิดช่องว่างจนเขาสะสมความโกรธ ความโลภ ความเห็นแก่ตัวจนเคยชิน ❏

บทความพิเศษ

● สมณะโพธิรักษ์

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๖

เป็นโชคดีของคนไทยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงงานเป็นไอดอล เป็นตัวอย่าง ให้มนุษย์ในยุคนี้ได้สัมผัสพบเห็นความจริงนี้ เป็นโชคดีเท่าไร ในยุคกาลนานๆ จะมีให้เห็นได้

ประชาธิปไตยดีสุดต้อง “โลกุตระ”

๕๔. ความเป็นประชาธิปไตยตามข้อต้นๆ ที่ได้สาธยายมานั้น แม้จะมีคุณภาพพอประมาณ ยังไม่มากนัก ทว่าก็มีพอยืนยันทนรับได้ เพียงแต่ยังไม่ใช้กาลละอัน“ถ้วนถึง”เท่านั้น ซึ่งยังมีอัตราการก้าวหน้าของ“สัมประสิทธิ์”(Coefficient) ยืนยันทันได้จริง ที่ซิมลิกไหลถ่ายเทลึบทอดเป็น “ออสโมซิส”(osmosis)อยู่ จึงเชื่อได้แน่แท้ว่าเป็น ประชาธิปไตยในประเทศไทยจะมีแต่เจริญ ก้าวหน้าไม่หยุดอยู่กับที่แน่นอน เพราะมี “สัมประสิทธิ์”(Coefficient)ที่เป็นอัตราการ ก้าวหน้าให้เห็นได้อยู่แต่จริง

๕๕. ถ้าแม้ันความเป็นประชาธิปไตยใน สังคมประเทศนั้นๆไม่พอถึงขั้นข้อ๑๘ ประเทศ นั้นจึงจำเป็นต้องมีวิธีการ“เลือกตั้ง” โดยให้ ประชาชนลงคะแนนเสียง“เลือกตั้ง”

๕๖. แต่ถ้าคุณภาพของความเป็นประชาธิปไตย

ยังไม่มีคุณภาพตาม ๑๗ ข้อต้นนั้น ก็ยังไม่มี “สัมประสิทธิ์”(Coefficient)ที่ซิมลิกไหลถ่ายเท ลึบทอดเป็น“ออสโมซิส”(osmosis)อยู่จริง ก็ยังไม่ชื่อว่า เป็นประชาธิปไตยแท้ในแบบโลกุตระ

๕๗. และถ้ายังบริหารให้สังคมประเทศมี ภาวะเป็น“บวร” กล่าวคือ มี“บ้าน-วัด-โรงเรียน” อยู่ในสังคมกลุ่มนั้นๆ ครบพร้อม สังคมกลุ่ม นั้นๆ ก็จะเจริญพัฒนาด้วย“ศีลเด่น-เป็นงาน- ชาญวิชา”บริบูรณ์ทั้ง ๓ เล้าเกิดโลกุตระที่เดียว วิธีการ“การเลือกตั้ง”ที่หลงกันนักในความเป็น ประชาธิปไตยขาดเดียวก็จะเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ ที่ต้องอาศัยบ้างในคราจำเป็น หรือในสังคมที่เป็น ประชาธิปไตยที่ไม่จริง ไม่เต็มเต็งเท่านั้น

๕๘. เมื่อสังคมยังไม่ใช้ประชาธิปไตยที่จริง จึงต้องใช้วิธี“เลือกตั้งโดยประชาชน”

๕๙. หากเป็นประชาธิปไตยที่จริงแล้ว ไม่

ต้องมีวิธี“เลือกตั้งโดยประชาชน” แต่... “ชาวเสียดกัน”ในหมู่ชน ตามข้อ๒๙ และข้อต่อมา กษัตริย์ทรง“แต่งตั้ง”ผู้ที่สมควรอีกบ้างบางส่วน ลังคมก็สงบเรียบร้อยอบอุณสัมบูรณ์แล้ว

๖๐. เพราะประชาชนและลังคมจะมี“อิสระ เสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บุรณภาพ”ที่ทรงสภาพมี“สัมประสิทธิ์”(Coefficient)ที่ซึมลึกไหลถ่ายเทสืบทอดเป็น“ออสโมซิส”(osmosis)อยู่จริงอยู่ตลอดไป

๖๑. Osmosis ที่มี (Coefficient)คือใน (Coefficient)จะมีแก่นแห่ง“ค่าคงที่”ที่เป็นคู่ของพลังงานบวกหรือ static กับพลังงานลบหรือ dynamic ซึ่งมีคุณสมบัติคุณธรรม คุณภาพมากเพียงพอ เป็นศูนย์กลาง คือ กลุ่ม nucleus มีพลังงานบวก(static)และลบ(dynamic) เป็นต้นทุนที่ยิน-หยัดพลังงานหลัก(สภาพผ่านไปแล้ว) และมีพลังงาน“ตัวแปร”ปัจจุบัน ดำเนินแรงเคลื่อนเต็มที่อยู่ ที่ขอเรียกว่า kinetic ดังนั้นคุณธรรม“ตัวตั้ง”ที่“คงที่แล้ว”มีทั้งพลังบวกและลบอันเข้มแข็งมีพลังแรงมั่นคง (static ที่ constantอยู่แล้ว) และมี“ตัวแปร”ที่ทำให้เกิดการก้าวหน้า“ขั้นคุณ”เป็นต้นดำเนินไปอีก ทำงานเสริมช่วยอีก จึงเป็นค่าที่สูงมากในการเจริญก้าวหน้า จึงสามารถไหลซึมไป แม้แต่คนไม่รู้ตัว ก็ทำให้เกิดการ osmosis ได้อย่างดี เพราะไหลซึมจากสูงไปสู่ต่ำอย่างแรง ซึ่งใครสามารถสร้างภาวะดังกล่าวนี้ได้ นี้แหละคือ ภาวะ(Coefficient)ที่เป็นสัมประสิทธิ์ มีสภาพและคุณสมบัติเท่ากับ สัมโพธิปรายณะ อาตมาแปลได้ว่า พลังงานที่จะพาไปสู่ที่สูงที่สุดถ่ายเดียว

๖๒. แต่คนทำสภาพ(Coefficient)ให้เต็มสภาพไม่คอยได้ ทำได้ยาก ก็เป็นไปได้ยาก แต่ถ้าทำได้แล้ว จะมีอัตราก้าวหน้าไม่ถอยเลย แม้แค่ไสตាប់ัน เริ่มต้นก็มีสัมโพธิปรายณะได้แล้วขั้นต้น

ผู้ที่ยังมีภูมิธรรมความรู้ทางธรรมพระพุทเจ้า สามารถสร้างพลังงานนั้นให้แก่ตัวเองจริงๆ พลังงานนั้นเป็นพลังงานทางจิต มีคุณสมบัติ ไสตាប់ันนะ อวินิปาตธรรม นียตะ สัมโพธิปรายณะ ยิ่งสูงเป็นสภิกาคามีก็ยกการก้าวหน้าจากสัม-โพธิปรายณะ หมวดต่อมาสูงขึ้น จนถึงอนาคามี ก็ยิ่งสูงขึ้นๆ เจริญขึ้นแข็งแรงขึ้น ยิ่งยืนขึ้นๆ

๖๓. เพราะฉะนั้นประเทศที่มีกษัตริย์ ที่นับถือ ศาสนาพุทธก็จะมีคุณธรรมที่ว่านี้ เป็นทศพิธ-ราชธรรม เมื่อทศพิทธราชธรรมของกษัตริย์ พระองค์ใดพระองค์หนึ่ง ถึงขั้นที่จะมี(Coefficient) ก็จะมีแต่การก้าวหน้าขึ้นตลอดเวลา มีตัวกำกับ พลังงานเป็นเจ้าของพลังงานจิต จิตของตนเอง เป็นพลังงานของอัตภาพตนเอง มีคุณสมบัติ ดังกล่าวนี้ ก็มีบทบาทจริง เพราะ“จิตเป็นประธาน ของสิ่งทั้งปวง” ก็จะมีการประพุดิจจริง ดังที่ ในหลวง ร.๙ ทรงมีพระจริยวัตร อาตมาไม่ได้โมเม ว่าในหลวงรัชกาลที่ ๙ เป็นพระโพธิสัตว์ โดยไม่มี หลักเกณฑ์หลักฐานความรู้ อาตมาจะไม่กล้า กล่าวเป็นอันตราย เพราะเสี่ยงต่อความเสียหาย หลายประการมาก แต่พระองค์ทรงมีจริงเป็นจริง ที่อาตมาเห็นว่าเป็นสากลแล้ว ดังที่เห็นและเป็น อยู่ว่าทรงแสดงพระจริยวัตรมาตลอด ทรงพระ จริยวัตรมาเรื่อยๆ ต่อเนื่อง อาตมาเห็น ใครๆที่มี ภูมิปัญญาพอย่อมนเห็น เห็นได้ก่อน ๗๐ ปีด้วยซ้ำ

๖๔. จึงเป็นเรื่องจริงที่มีครบเลย อาตมา ยืนยันได้ ไม่ใช่โมเมเดาสุมไม่ใช่อาตมาไม่รู้ ว่า ท่านเป็นพระโพธิสัตว์อยู่แล้ว ท่านทรงงานมา ๗๐ ปี ใครจะอ่านออกหรือไม่ออกยอมเป็นไป ตามภูมิผู้นั้นๆ อาตมาที่พูดนี้ไม่ได้มานั่งแกลังพูด แต่เป็นโชคดีของคนไทยที่มีพระมหากษัตริย์ทรง งานเป็นไอดอล เป็นตัวอย่าง ให้มนุษย์ในยุคนี้ ได้สัมผัสพบเห็นความจริงนี้ เป็นโชคดีเท่าไร ในยุคกาลนานๆ จะมีให้เห็นได้

๖๕. สิ่งที่มาพูดเหล่านี้ไม่ได้นอกเหนือกว่าความรู้ทางศาสนาพุทธ แต่คนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องศาสนาพุทธ เข้าใจธรรมะออกนอกจริตเป็นเดิรถีย์ หลับหูหลับตาเข้าป่าก็ดี หลงตรรกะปรัชญาก็ดี หลงสร้างภพสร้างวิมานในภวังค์ก็ดี ก็ไม่รู้โลกวิทู หลับตาสร้าง หรือลืมตาขบคิดขึ้นตรรกะขึ้นมา ซึ่ง“อิตตา”ก็“ไม่รู้”“โลก”ก็“ไม่รู้” จึงมีแต่ถูก“โลกาธิปไตย” หรือมีแต่ถูก“อิตตาธิปไตย” ที่ตนไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้นแหละ เล่นงานเอา หรือเป็นทาส“โลก”เป็นทาส“อิตตา”นั้นๆ อยู่ จึงมี“ธรรมาธิปไตย”กันไม่ได้เลย เพราะไม่จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อิตตา”ได้แท้จริง และไม่สามารถจัดการกับความเป็น“โลก”และ“อิตตา”ที่ตนหลงยึดหลงติดอยู่เสียก่อน ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของตนและมีประสิทธิภาพในการจัดการกับความเป็น“โลก”เป็น“อิตตา”นั้นๆ ในตนได้สำเร็จไปเป็นลำดับๆ จึงจะสามารถไปรับใช้ช่วย“โลก” หรือช่วยสอน“อิตตา”ให้แก่ผู้อื่นไปลด“อิตตาของตน”ได้ตามขั้นตอน หากไม่มีภูมิธรรม“โลกุตระ”แท้จริง ย่อมสร้าง“ประชาธิปไตย”ที่เป็นโลกุตระดังว่านี้ไม่ได้

๖๖. ดังนั้น พวกหลงไปทาง“อิตตา”ก็ไปยึดอิตตาเป็นอธิปไตย ยึดตัวกูของกูเป็นอธิปไตย กูรู้ รู้อะไรก็หลับตารู้ ท่านมีฤทธิ์เดช หลับตารู้หมดทุกอย่าง วิเศษได้สารพัด เขาถือกันอย่างนั้นจริงๆ แล้วเอามาทำอะไรได้เป็นโล้เป็นพายบ้าง หรือจนสังคมได้อาศัยเป็นขึ้นเป็นอันบ้าง พวกหลับตารู้ที่ยกย่องกันว่าเป็นอาจารย์ใหญ่ทาง“วิปัสสนากรรมฐานใหญ่” มีอิตตาธิปไตยก็“ไม่รู้”ตนแม้จะมีพลังงานความเก่งความสามารถหยั่งรู้(อาเทศนาปาฏิหาริย์ในภพอิตตา ฐสภาพลิกลับในภวังค์) มันนำมาใช้เป็นโล้เป็นพายอะไรได้กันไหม? นอกจากพากันหลงภาวะใดภาวะหนึ่งชั่วคราวชั่วคราวกันไป ตามพลังงานพิเศษชั่วคราวที่ไม่ว่างยืนถาวรอะไรเลย ทำความเป็นจริงจับมันคั่นตายอย่างเป็น“สมมุติสัจจะ”นำมา

ยืนยันให้กับ“โลกสามัญ”อย่างเป็นสามัญไม่ได้ดังที่เห็นและเป็นอยู่ “พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษเป็น“อิทธิปาฏิหาริย์”บ้าง “อาเทศนาปาฏิหาริย์”บ้างนั้นจริง แต่ไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน จึงไม่ถือว่าเป็น“ปาตุภาวะ”ที่เป็นสัจจะครบทั้งสมมุติสัจจะและปรมาตสัจจะยืนยันกันได้เสมอ ใช้งานเป็นปกติกับคนทั่วไปได้อยู่จริงในกาละยุคคนนั้นๆ ก็ไม่ถือว่าเป็นสามัญ หรือเป็น“ความจริง”ที่ได้อาศัยกันอย่างแท้จริงในปัจจุบัน

๖๗. แม้แต่ความเก่งพิเศษทางภายนอก ล้มผลกันได้ทั่วไป เช่น เหาะได้ ลอยตัวจากพื้นขึ้นได้ แข็งแรงยิ่งได้ ฟันก็ไม่เข้า ยิงก็ไม่ออก ทนต่อแรงกระแทกได้อย่างน่าอัศจรรย์เหมือนนักกังฟูแสดงกัน หรือใช้พลังภายในต่อบางสภาพได้อย่างน่าอัศจรรย์ เช่น พังพลังไสยศาสตร์ พังพลังโยเร ฯลฯ ล้วนเป็นได้ทั้งนั้น มิใช่เล่นมายากล เป็นการใช้“พลังพิเศษ”กันได้จริงๆ แต่ยุคกาลสมัยนี้มันยาก และไม่ได้เก่งกาจสามารถแค่นั้นหรอก และไม่คงทนถาวรเลย จึงทำได้ไม่ปกติสามัญจริงๆ ซึ่งยุคนี้มันเป็นยุคของ“อูตุนิยาม”ที่คนสามารถนำมาใช้อย่างมีเหตุ มีผล มีปัจจัย มีที่ไปที่มากันอย่างเก่งมาก ยุคนี้“อูตุนิยาม”คือ พลังงานของดิน, น้ำ, ลม, ไฟ, ความร้อน, แสง, เสียง, แม่เหล็ก, ไฟฟ้า คนมีความรู้ยังสามารถนำมาใช้ได้ “อาเทศนาปาฏิหาริย์”ก็ลู่ออกพิวเตอร์ไม่ได้หรอก “อิทธิปาฏิหาริย์”ก็ลู่ออกพลังงานฟิสิกส์สมัยนี้ไม่ได้หรอก เพราะยุคนี้มันคือยุคของ“พลังแห่งความฉลาด(เฉกา)ที่เจริญทางโลกิยะ”ไม่ใช่ยุคของ“พลังความฉลาดที่เป็นโลกุตระ”ที่คนจะเห็นได้ จะยอมรับกันว่าดีว่าเก่ง แต่เป็นยุคของ“อูตุนิยามเก่งวิเศษ” ผู้มี“กาลัญญุตตา”ของกัปป์ก็ลืบละพั้งรู้ได้

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ที่จำเป็นต้องบังคับคดี
เพราะจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา
ไม่ยอมชำระหนี้ตามคำพิพากษา
ทั้งที่มีเงินหรือทรัพย์สิน

กฎหมายบังคับคดีใหม่

เหตุผลในการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในภาคบังคับคดีใหม่และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ นั้น เพราะกฎหมายฉบับเดิมที่ใช้บังคับอยู่ก่อนบางส่วน ไม่ทันกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้การบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลเป็นไปได้โดยล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนผู้มีอรรถคดีและเปิดโอกาสให้มีการประวิงคดี จึงจำเป็นต้องแก้ไข

ในคดีแพ่งนั้นเป็นเรื่องการโต้แย้งสิทธิว่าใครมีสิทธิดีกว่า ใครเป็นหนี้ใคร ใครเป็นฝ่ายก่อให้เกิดความเสียหาย ความเสียหายที่ได้รับนั้นมีเพียงใด ต้องชดใช้กันหรือไม่ การฟ้องร้องในคดีแพ่งจึงเป็นการฟ้องร้องเพื่อบังคับเอาากับทรัพย์สิน หรือสิทธิของจำเลยหรือของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น คดีเรื่องผิดสัญญา ไม่ว่าจะ การซื้อขาย การเช่าทรัพย์สิน การเช่าซื้อ การกู้ยืม การจำนอง การจำนำ นายหน้าประกันภัย รับขน ตัวเงิน หุ้นส่วนบริษัท เป็นต้น หรือคดีโต้เถียงกันเรื่องทรัพย์สิน เรื่องมรดก หรือเรื่องละเมิด เป็นต้น การบังคับคดีแพ่งไม่ได้บังคับเอากับตัวตนหรือเสรีภาพของจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา เช่นเดียวกับคดีอาญา แต่บังคับเอากับทรัพย์สินหรือ

สิทธิของลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือผู้แพคดี

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการบังคับคดี คือกติกากที่จะดำเนินการบังคับเอาทรัพย์สินของผู้แพคดีมาขายทอดตลาดเอาเงินมาชดใช้ให้ผู้ชนะคดี กรณีเมื่อศาลตัดสินหรือวินิจฉัยในคดีแพ่งแล้ว ถ้าลูกหนี้ที่แพคดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษายินดี และสามารถที่จะปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลได้ ก็ไม่จำเป็นต้องมีการบังคับคดี เช่น ศาลพิพากษาให้ชำระหนี้เงินกู้พร้อมดอกเบี้ย จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษามีเงินพอเพียงและนำเงินไปชำระหนี้ให้โจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาคครบถ้วนแล้วก็ไม่ต้องบังคับคดี แต่ที่จำเป็นต้องบังคับคดีเพราะจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ยอมชำระหนี้ตามคำพิพากษา ทั้งที่มีเงินหรือทรัพย์สิน หรือลูกหนี้ตามคำพิพากษายินดีชำระหนี้ตามคำพิพากษาแต่ไม่มีเงินหรือไม่มีทรัพย์สิน หรือมีแต่ไม่เพียงพอ หรือกรณีไม่มีทรัพย์สินแต่มีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้คนอื่นของตนแต่ไม่ยอมรับชำระหนี้ หรือมีสิทธิได้รับประโยชน์ใดๆ ในทางทรัพย์สิน แต่ไม่ยอมใช้สิทธิหรือรับประโยชน์นั้นๆ เพราะกลัวโจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของตนเองจะมายึดไปชำระหนี้ ลูกหนี้บางคนไปสร้างหนี้ปลอมขึ้น หวังให้มีเจ้าหนี้มากๆ เพื่อมาแบ่งเฉลี่ยทรัพย์สินของตนเองใน

การบังคับคดี เพื่อให้เจ้าหนี้ที่แท้จริงได้รับชำระหนี้เพียงเล็กน้อย แล้วเจ้าหนี้อื่นๆทั้งหลายจะแอบคืนทรัพย์สินให้ลูกหนี้ ลูกหนี้บางคนแกล้งโอนทรัพย์สินอ้างว่ามีการซื้อขายกันทั้งที่ซื้อขายกันหลอกๆ โดยไม่ได้ซื้อขายกันจริงๆ ให้เพื่อนบ้างญาติบ้างเพื่อที่จะให้ตนเองไม่เหลือทรัพย์สินเพียงพอที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจะมายึดไปขายทอดตลาดเพื่อเอาเงินไปชำระหนี้ตามคำพิพากษา แต่ตนเองยังคงครอบครองหรือใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินที่โอนไปนั้นตามปกติ อาจทำสัญญาเช่าหรือสัญญาอื่นหลอกๆ กันไว้กับผู้รับโอน

บางครั้งลูกหนี้ให้บุคคลภายนอกมาร้องขอคืนส่วนว่าทรัพย์สินที่เจ้าหนี้นำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดนั้นไม่ใช่ของลูกหนี้แต่เพียงผู้เดียว เป็นของผู้ร้องด้วย เมื่อขายทอดตลาดได้เงินแล้วจะนำเงินไปชำระหนี้ตามคำพิพากษาทั้งหมดไม่ได้ ต้องนำมาแบ่งให้ผู้ร้องก่อน ก็จะทำให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาไม่สามารถบังคับชำระหนี้ได้เต็มตามคำพิพากษา

บางครั้งเมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดทรัพย์สินของลูกหนี้แล้ว แต่มีบุคคลภายนอกที่เป็นพวกของลูกหนี้ตามคำพิพากษามายื่นคำร้องต่อศาลอ้างว่าทรัพย์สินที่ยึดไปไม่ใช่ของลูกหนี้ทั้งที่บางครั้งมีเอกสารสิทธิระบุชัดเจนว่ามีชื่อลูกหนี้ถือกรรมสิทธิ์ก็ตาม โดยอ้างว่าให้ลูกหนี้ถือกรรมสิทธิ์แทนบ้าง พ่อแม่ใส่ชื่อลูกหนี้ที่เป็นพี่น้องไว้แทนเพราะตนเองไปอยู่ต่างจังหวัดบ้าง ไปอยู่ต่างประเทศบ้าง ไปเรียนหนังสือบ้าง ยังเป็นผู้เยาว์บ้าง จึงไม่ได้มารับโอน ขอให้ศาลคืนทรัพย์สินนี้ให้ผู้รับสมอ้าง

ลูกหนี้บางคนมีสิทธิที่จะได้รับมรดกจากบิดามารดาในกรณีที่บิดามารดาตายลง แต่ตนเองเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาเกรงว่าถ้าตนเองรับมรดกมา เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจะมายึดทรัพย์มรดกดังกล่าวไป จึงแสดงเจตนาสละมรดก ไม่ยอมรับมรดกในส่วนของตน เพื่อให้พี่น้องนำมรดกส่วนของตนไปแบ่งปันกัน แล้วพี่น้องค่อยทยอยแอบคืนหรือมอบทรัพย์สินมรดกให้ลูกหนี้ในภายหลัง

ลูกหนี้บางคนไม่มีทรัพย์สินแต่เป็นเจ้าหนี้ มีลูกหนี้ของตนเอง เช่น ปลอมเงินกู้ไว้แล้วไม่ยอมรับชำระหนี้ ไม่ยอมไปทวงหนี้ หนี้ถึงกำหนดแล้วลูกหนี้ของตนเองผิดนัดไม่ชำระหนี้ ลูกหนี้ก็ไม่ฟ้องร้องบังคับคดีเพราะเกรงว่าเจ้าหนี้ของตนเองจะมายึดไปชำระหนี้ หรือกรณีที่ตนเองถูกทำละเมิด ก็ไม่ยอมฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายเพราะเกรงว่าเมื่อได้รับการชดเชยค่าเสียหายมาแล้วเจ้าหนี้ของตนเองจะมายึดไปชำระหนี้

นอกจากปัญหาข้างต้นแล้วยังมีปัญหาคอนันต์ประการที่ทำให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของศาลไม่ได้รับชำระหนี้ หรือได้รับชำระหนี้ไม่เต็มจำนวน ผู้ที่ฟ้องร้องบังคับคดีจำนวนมาก แม้ชนะคดีแล้วก็ไม่ได้รับการชำระหนี้ เพราะลูกหนี้ได้ยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินของตนเองให้ไม่มีเหลือเพียงพอที่จะยึดมาขายทอดตลาดชำระหนี้ได้ ทั้งที่การฟ้องคดีแพ่งนั้น โจทก์หรือผู้ฟ้องคดีต้องชำระค่าขึ้นศาลในอัตราร้อยละ ๒ ของจำนวนเงินที่เรียกร้องจากจำเลยแล้ว โทษจะค่าทนายความ ค่าใช้จ่ายที่มาศาลเหมือนการลงทุนที่เสียเปล่า ทำให้เจ้าหนี้หลายรายไม่ยอมใช้สิทธิทางศาลเพราะยุ่งยาก ซับซ้อน เสียเวลาและค่าใช้จ่ายมากแต่ไม่ได้รับชำระหนี้คืน ทำให้เกิดอาชีพใหม่ของบุคคลกลุ่มหนึ่งคืออาชีพรับจ้างทวงหนี้

การรับจ้างทวงหนี้ที่ผู้จ้างคงไม่ชำระเงินค่าจ้างเป็นแน่ถ้าผู้รับจ้างไม่สามารถทวงหนี้มาคืนได้ ผู้รับจ้างทวงหนี้ทั้งหลายก็ทราบดีว่าการทวงหนี้ตามกฎหมาย หรือการข่มขู่ลูกหนี้ว่าจะใช้สิทธิทางศาลถ้าไม่ชำระหนี้ นั้น ลูกหนี้ไม่เกรงกลัวและไม่ยอมชำระหนี้ สิ่งที่ผู้รับจ้างทวงหนี้นำไปใช้คือการข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิตของลูกหนี้ หรือบุคคลในครอบครัวของลูกหนี้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีความผิดทางอาญา และบางครั้งเพียงแต่ข่มขู่ด้วยวาจาอย่างเดียวก็นั้นลูกหนี้ก็จะไม่ชวนชวยหาเงินมาชำระหนี้ ผู้รับจ้างทวงหนี้ก็ต้องแสดงอำนาจให้เห็นโดนทำลายข้าวของเครื่องใช้ ที่อยู่อาศัย ยานพาหนะของลูกหนี้หรือบางครั้งก็ทำร้ายร่างกายหรือเสรีภาพของคนในครอบครัวของลูกหนี้ โดยจับตัวไปคุมขังหรือหน่วงเหนี่ยวไว้จนกว่าจะ

ไปชำระหนี้ จึงจำเป็นต้องออกกฎหมายมากำราบและกำหนดกฎเกณฑ์การทวงหนี้ ลูกหนี้ที่ถูกเอาเปรียบจริงๆ นั้น น่าสงสารเวทนามักมีมาก แต่ลูกหนี้ที่มีเงินหรือทรัพย์สินแต่ไม่ยอมชำระหนี้ก็มีไม่น้อย ลูกหนี้บางคนทำตัวไม่สมกับเป็นลูกหนี้ กลับมีเงินจับจ่ายใช้สอยทำตัวสุรุ่ยสุร่ายเสเพลเป็นอาชิลิน บางทีข้าวของเครื่องใช้ ตลอดจนยานพาหนะมีมากมายและทรูทรากว่าเจ้าหนี้ เจ้าหนี้บางคนในชีวิตส่วนตัวลำบากอยากแค้นกว่าลูกหนี้เสียอีก อุตุส่าห์เก็บหอมรอมริบ สะสมมาทั้งชีวิตแต่มาเมตตาสงสารให้ลูกหนี้หยิบยืม อาจจะหวังดอกเบี้ยบ้างเล็กน้อยเป็นรายได้ ก็ถูกลูกหนี้โกงไปอย่างน่าตาเฉย ไม่ยอมชำระหนี้ เป็นที่เจ็บช้ำน้ำใจ ครั้นไปฟ้องคดีก็ต้องลงทุนเพิ่มอีก แถมชนะคดีแล้วสภาพกฎหมายก็ไม่ทันกับสภาพสังคมเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้การบังคับคดียุ่งยากซับซ้อน จึงต้องหันไปใช้บริการเจ้าพ่อ ผู้มีอิทธิพล หรือนักเลงหัวไม้แทนบ้านเมืองก็ไม่สามารถอยู่กันอย่างสงบสุขได้

การบังคับคดีแพ่งนั้นเมื่อศาลพิพากษาแล้ว ถ้าจำเลยมาฟังคำพิพากษา ศาลก็จะออกคำสั่งบังคับให้จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาปฏิบัติตามคำพิพากษา ส่วนใหญ่คดีทั่วไป ศาลจะให้เวลาประมาณ ๓๐ วันหรือน้อยกว่านั้น แต่ไม่น้อยกว่า ๗ วัน แต่ถ้าเป็นคดีเล็กๆ น้อยๆ ที่เรียกว่าคดีโมโนสแเร่กฎหมายบังคับว่าไม่ควรให้เวลาเกิน ๑๕ วัน แต่ถ้าจำเลยหรือลูกหนี้ไม่มาฟังคำพิพากษา ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งคำสั่งบังคับให้จำเลยทราบ และจำเลยอาจจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับคำสั่งบังคับ ศาลจะสั่งว่าถ้าไม่มีผู้รับให้ปิดคำสั่งบังคับได้ โดยให้โจทก์เสียค่านำส่งคำสั่งบังคับตามอัตราที่แต่ละศาลกำหนดไว้ตามระยะทางใกล้ไกลของบ้านจำเลยกับศาล ถ้าคำสั่งบังคับนั้นให้ใช้เงิน หรือให้ส่งทรัพย์สิน หรือให้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างใดๆ ศาลจะระบุไว้ในคำสั่งบังคับนั้นโดยชัดแจ้งซึ่งระยะเวลาและเงื่อนไขอันจำต้องใช้เงิน ส่งมอบทรัพย์สิน กระทำการ หรืองดเว้นกระทำการใดๆ

ในกรณีที่คู่ความฝ่ายที่แพ้คดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ออกตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

โจทก์หรือฝ่ายที่ชนะคดีชอบที่จะร้องขอต่อศาลให้ออกหมายบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล อาจจะโดยวิธีให้ยึดทรัพย์สิน อายัดสิทธิเรียกร้อง ในกรณี que ลูกหนี้มีสิทธิเรียกร้อง เช่น อายัดเงินเดือน ค่าจ้าง หุ่นในสหกรณ์ เป็นต้น หรือบังคับคดีโดยวิธีอื่นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายภายใน ๑๐ ปีนับแต่วันที่ มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ถ้าตามคำพิพากษาให้ชำระหนี้เป็นรายงวด เป็นรายเดือน หรือรายปี หรือกำหนดให้ชำระหนี้ในอนาคต ให้มีระยะเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันที่ นั้นตามคำพิพากษาอาจบังคับได้ คือถึงกำหนดในงวดนั้นๆ นั้นเอง จึงเป็นช่องว่างอันหนึ่งที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา จะพยายามหลบซ่อนทรัพย์สินไว้ เพราะถือว่าเมื่อพ้น ๑๐ ปีแล้ว แม้นตนเองไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา หากเจ้าหนี้มาพบทรัพย์สินของลูกหนี้ ในภายหลัง เจ้าหนี้ก็ไม่อาจนำเจ้าพนักงานบังคับคดีมายึดได้

เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาขอให้ศาลออกหมายบังคับคดี ถ้าศาลเห็นว่าลูกหนี้ทราบคำสั่งบังคับแล้วและพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำสั่งบังคับแล้ว ศาลจึงกำหนดวิธีการบังคับคดี

๑. ถ้าการบังคับคดีต้องทำโดยเจ้าพนักงานบังคับคดี เช่น ต้องยึด หรืออายัดทรัพย์สินหรือสิทธิใดๆ ของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ศาลจะออกหมายบังคับคดีตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดี และแจ้งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทราบเพื่อดำเนินการบังคับคดี

๒. ถ้าการบังคับคดีอาจทำได้โดยไม่ต้องตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดี ศาลจะกำหนดวิธีการตามที่เห็นสมควรเท่าที่สภาพคดีจะเปิดช่อง เช่น พิพากษาให้เพิกถอนโฉนด พิพากษาให้แก้ไขโฉนด ศาลจะมีหนังสือถึงพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้จัดการให้เป็นไปตามคำพิพากษา

๓. ถ้าขอให้ศาลสั่งจับกุม และกักขังลูกหนี้ตามคำพิพากษา เช่นพิพากษาให้ออกจากบ้าน แต่ลูกหนี้ไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาไม่ยอมออก หรือพิพากษาให้หยุดการละเมิดแต่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ยอมหยุดการละเมิด ศาลก็จะออกหมายจับมาสอบถามว่าจะปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือไม่ ถ้าขัดขืนไม่ยอมปฏิบัติตาม ศาลจะออกหมายขังไว้จนกว่าจะยอมปฏิบัติตามคำพิพากษา

นักการเมืองฤ “ทรราช”

ฟังรำลึกสำนักม้นมิหวันไหว
ทำการเมืองเพื่อใคร.....คือจุดหมาย
แม่ณียัดม้นหาญกล้าหยัดทำทาย
พร้อมพลิกายเพื่อเชิดชูอุดมการณ์
ทุกอย่างก้าวเดินตามคำสอน “พ่อ”
การเมืองก่อมลชนม้นสืบสาน
เสริมสร้างสุขทวยประชาของภูบาล
เกษมศานต์ทั่วไทยใต้ไตรรงค์

ครองตำแหน่งเรื่องอำนาจประกาศิต
บันลือฤทธิ์บันดาลได้ตั้งประสงค์
บรรเทาทุกข์อำนาจสุขสมจำนง
เพื่อดำรงสันติชีพทั่วถิ่นไทย

มุ่งพลีชีพเพื่อชนชาติทุกชนชั้น
ข้ารองบาทรังสรรค์จวบตักชัย
สิ้นพระชนม์ไชล้นกิจผูกพันใจ
“พ่อหลวงไทย”...นักการเมืองพึงสังวร

ไชล่หวง “พรรค” มุ่งหน้าครองอำนาจ
ตั้งทายาท คสช.ที่ถอยถอน
ปวงปัญหาการเมืองที่นิ่งนอน
จักเป็นไฟสุ่มซอนลิตรอนไทย

แลสุดท้าย...ก็ไม่พ้น “พลังอำนาจ”
สยบบทบาท “ไฟสุ่มซอน” คุณามไหม้
ด้วยอำนาจเหนือพาลเป็นกลไก
นั่นแหละไฟจิ่งมอดเพราะปลอดเชื้อ

ทวยประชานี้ใจคือความหวัง
ขอฝากฝังชาติไว้ให้อุ่นเอื้อ
หากเลือกตั้งคราใหม่โปรดก่อเกื้อ
อย่าหลงเชื่อกาเบอร์พวก “กั๊งฉิน”.

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลับชิงภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉวช้วน
- ★ กาบน้ำตาล

ผลิตภัณฑ์
น้ำชาดับกลิ่น

ผลิตโดย กองบุญนิยมพ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนวรมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๘๕๒๐,
๐๒-๗๓๓-๖๖๗๐

เพลง“หรือดีไม่มีเด่น”นี้เป็นกลอน ๘ ธรรมดาๆ นี้เอง ที่อาตมา แต่งขึ้นเมื่อไหร่ไม่รู้ ไม่ได้โน้ตไว้ แต่ต้องก่อน ๑๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๓๒ แน่ๆ เพราะอาตมาแต่งทำนองใส่ ก็มีบันทึกไว้ว่า แต่งทำนองเสร็จเมื่อ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๒ แล้วขับร้องบรรเลงบันทึกเสียงกันโดยทีม The Pepper Singers เพื่อลงในอัลบั้ม “อภัย” ก็ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นั้นแหละ โดยมี รุ่งพิรุณ เมฆารมณ, ผุสดี เอื้อเฟื้อ ขับร้องเป็น เวอร์ชันแรก ปรากฏ ทรวงเผ่า แยกเสียงประสาน

เพลง“หรือดีไม่มีเด่น”นี้เนื้อหาของเพลงอ่านดูฟังดูแล้ว ก็รู้ได้ทันทีแน่นอนว่า ไม่ใช่เพลงประโลมโลกที่รำพันเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เรื่อง ดีใจโศกเศร้า หรือชมธรรมชาติ

แต่เป็นเพลงที่อยู่ในข่าย“สาระ” ตามที่อาตมาเคยแยกลักษณะ เพลงไว้ ๕ ประเภท คือ ๑.เพลงชนิดที่ต่ำยำแย่สุดก็คือ เพลง“ลามก” เรียกว่า“ลามกจกกะเปรต”ก็เพราะมันสื่อแสดงความจัดจ้าน“ของ กามหรืออึดตา” มันโลภ, โกรธ,หลง อย่างมาก,อย่างแรง,อย่างหยาบ แสดงออกเห็นๆกันเลย โจ่งครึมซัดๆ ๒.เพลงที่แพร่หลายนิยมกัน เต็มโลก ก็จำพวกเพลง“ราคะ”ทั้งหลายที่ประโลมโลกรำพันเรื่อง รักๆใคร่ๆ ดีใจโศกเศร้า นั้นแหละ หลงกันว่าเป็น“ศิลปะ”แต่ยังไม่ใช่ เลย เพลงที่บำเรอ“ราคะ”บำรุง“โลก” นี้แหละมากกว่ามากที่สุดในโลก ๓.เพลงที่ให้ข้อคิด ความรู้ความฉลาดแกมมนุษย์แก่สังคม หรืออย่างน้อยก็ชมธรรมชาติ ไม่ก็“เพลงเพื่อชีวิต”ว้างั้นเลย อย่างนี้ก็จัดอยู่ในจำพวกเพลง“สาระ” ๔.เพลงที่เจตนาให้เป็น“ธรรมะ”เสริมสร้าง คุณธรรม ตั้งแต่ความเป็น“ธรรมะ”ง่ายๆ ฟันๆ ให้รู้จักศีล รู้จักกรรม เท่าที่ภูมิของผู้ประพันธ์ฟังมี ก็ตามภูมิจริงของ“ธรรมะ”ที่แต่ละคนมี ซึ่งสูงขึ้นไป เป็นลำดับๆ แต่ยังเป็น“โลกียธรรม”อยู่ ยิ่ง“เป็นอื่น” (อัญญา)ออกไปนอก“โลกียธรรม”ไม่ได้ เพราะยัง“วน”ไม่สูงก็ต่ำ “วน”อยู่ในโลกียภูมินั้นแหละเท่านั้น ๕.ขั้นสูงสุดเป็นเพลงที่ชี้ชัดถึง ความเป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่ง“โลกุตระธรรม”นี้เป็น“อจินไตย” จะคิด เอาเอง คะเนเอาเอง ไม่ได้เลยเป็นอันขาด ต้องมี“ปัญญา”ของพุทธ ชั้น“ปรมาตตลัจจะ”กันจริง จึงจะเป็นของแท้.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๑๙ กันยายน ๒๕๖๐)

ธรรมดาคนเขาอยากให้เราดี แต่เราเด่นขึ้นทุกที่เขาหมั่นได้ ไม่ใช่ดีขึ้นเด่นนั้นเป็นภัย แต่ถ้า“ดี” เเด่นได้ เเด่นเถิดดี

ทำดีมากจนเด่นเป็นความเก่ง แต่นักเลงเบ่งเด่น นั้นเป็นผี ยิ่งอยากดัง-เด่นเปล่า-เขลาอัปรีดิ์ ดีเถิดดี เเด่นเถิดเด่น ตามเป็นจริง

ขยันทำดีให้มาก อย่าอยากเด่น หรือคิดเช่น ชมเด่นใคร ใจบาปสิง ปัญญาใหญ่ซ่อนใจนะ จะเตือนดึง ให้รู้สิ่ง“นิ่งทำการได้สุานใจ”

พอเห็นเขาเด่นเฉียดดู“ตัวกู”เกิด คลั่งระเบิด แหวะระบาย ขายอนุลัย ไครบัณฑิตชนิด“จอม” ย่อมเป็นไปตามครรไลแห่งครรลองของสัจธรรม.

ฟังและดาวน์โหลดเพลง “หรือดีไม่มีเด่น” ได้ฟรีที่ <http://archive.org/search.php?page> (ค้นหา เพลงสัจธรรมชีวิต)

